Djurismen

Del 1: Essäer från Wildmanbloggen

av

Lars Larsen

2018

Förord

Jag känner idag att mitt huvudbidrag till mänskligheten är en ekofilosofi som givits mig av Naturen, nämligen ”djurismen”. Denna ekofilosofi är ett försök att känna av vad det är vi som människor kommer att bli efter döden, och efter civilisationens sammanbrott, när vi alla återgår till naturen. Det viktigaste som denna ekofilosofi kan uträtta, enligt mig, är att göra oss kapabla att hantera övergången till naturen, både som mänsklighet och som individer, rent intellektuellt. Och särskilt att mildra vår rädsla för naturen och döden, som ju är en del av naturen. Om jag lyckas med detta, då är jag nöjd. Jag har kommit till insikterna i boken genom att själv gå djupt in i naturens verklighet, och jag berättar något av vad jag skådat i denna verklighet. Sättet på vilket jag har gått in i denna verklighet, är att jag bott som hemlös i kåtor och hyddor i Nackareservatet utanför Stockholm i många år, och förälskat mig i djuren, särskilt hundarna. Förälskelsen har nog gjort att jag idealiserat och flummat en hel del, men jag upplever idag att kärnan står sig fortfarande, felen är i marginalen.

Essäerna är tagna från min blogg ”Wildman” som jag skrev under åren 2009 till 2011. De är i tidsordning, och de flesta kretsar kring djurismen på något sätt. Jag utvecklades kraftigt under den tiden jag skrev bloggen, vilket du kanske kommer att märka, särskilt angående livet efter döden (jag hade en vändpunkt sommaren 2009 då jag återfick tron på livets fortsättning efter döden, andevärldsteoretiserandet är en viktig del av djurismen).

Boken är en fortsättning och fördjupning av min bok ”Djurisk teologi. Paradisets återkomst” (Titel förlag 2010).

Jag har inte gjort några ändringar som rör innehållet, utan endast rättat grammatiska fel och liknande.

Lars Larsen, Stockholm 12.10. 2018

Investeringar för framtiden?

Två frågor som du gärna får svara på, i kommentarer eller i ditt hjärta!

1. Vad skulle du göra om du idag fick veta att du om tio-tjugo år inte längre hade råd med någon form av energi, varken kärnkraftsel, olja, vindkraft, solenergi, ved eller något annat? Om allt sådant har blivit lyxvaror för en liten elit?

Jag tror min egen bästa investering skulle vara att skaffa en arktisk sovsäck av dyraste kvalitet (som det går att sova i tiotals minusgrader med), så att jag iaf kunde spara energikostnaderna för natten när den tiden kommer. Och sedan skulle jag byta alla mina simpla, kalla kläder mot yllekläder, både ytterkläder och underkläder. Med dessa två element, bra sovsäck om natten och varma kläder om dagen, skulle jag stå bra rustad för ett liv på sparlåga energimässigt, och utnyttja min egen kroppsenergi till fullo.

2. Nå, vad skulle du göra om du idag fick veta att du om tio-tjugo år inte längre hade råd med någon form av mat, inte ens frön att så dina egna grönsaker med? Inte ens jord att så något på? Om allt sådant blivit lyxvaror för en liten elit?

Jag tror min egen bästa investering skulle vara att plantera ut fruktträd, nötträd och bärbuskar, som i framtiden skulle ge mig de extra kalorier som inte fiskarna, de ätliga insekterna, och de vilda ätliga växterna jag hittar i naturen ger. Om jag inte hade någon egen jord att plantera dessa i, skulle jag plantera dem i andras jordar. Om ingen ville ha dem skulle jag plantera dem var som helst, i skogar och längs dikesrenar. Jag skulle också ta reda på var det finns andra vilda äppelträd i min omgivning, som ingen bryr sig om (det finns faktiskt en hel del, vilket jag märkte under mina vandringar!). Jag skulle odla fram mina egna plantor i min lägenhet genom att så frön som jag hittade från inhemska fruktträd och bärbuskar, och sedan skulle jag plantera ut dem och sköta om dem genom ympning och annat. Så många som möjligt, var som helst. För framtidens svältande människor. För framtidens klimatflyktningar.

Som huvudkalorikälla på vintern är faktiskt torkade äpplen, förvarade nötter och torkade bär förträffliga, och måste säkert kunna rädda många liv.

De här två frågorna baserar sig inte bara på vilda spekulationer. Det enda som är spekulativt i dem är tidsbestämningen. Man kan säga att det bara är en tidsfråga när de blir aktuella för oss, att de någon gång i avlägsen framtid blir aktuella för oss är knappast diskuterbart. En sak som är diskuterbart är hur länge vi ännu bör anse att dessa två frågor inte är aktuella för oss, när de är aktuella redan för en femtedel av jordens befolkning, en andel som växer kraftigt. Alltså: när drar vi gränsen för hur liten den där "eliten" som jag pratade om ovan, får vara, innan vi gör dessa två frågor aktuella för oss? Så länge vi tillhör eliten, som dessa frågor inte är aktuella för, så länge låter vi helt enkelt bli att investera med tanke på dem som dessa frågor är aktuella för, även om de skulle uppta 4/5 av jordens befolkning istället för 1/5. Dvs. det är svårt att dra den där gränsen, och säga STOPP, nu är vi redan inne i energikrisen, nu är vi redan inne i matkrisen, nu har vi inte råd längre med mat och energi! För detkänns aldrig som om vi redan är inne i krisen så länge vi själva har råd med saker och ting.

Att för framtiden investera i annat än överlevnadsmat och överlevnadsprylar måste för en svältande ulands-bonde te sig som rena vanvettet. Man kan verkligen undra vilket förakt sådana människor måste bära för den drömvärld västerlänningen lever i.

2009-04-05

Eskatologisk minimalism. Eskatologisk fasta?

Det finns en typ av intellektuell, teologisk askes som jag gillar. Det är att ibland försöka skala av allt som tycks mig spekulativt, dekorativt och umbärligt i den kristna tron, och se vad jag har kvar, och om jag klarar av att leva på det som återstår. Det som blir kvar är med andra ord centrum i min tro. Att fokusera på detta centrum har jag funnit vara andligt disciplinerande och renande. Allt i den kristna tron är inte lika viktigt. Man slösar energi genom att fokusera för mycket på spekulativa, dekorativa och umbärliga drag i kristendomen. För några utgör dessa drag större delen av det kristna paketet, för andra är det mesta oumbärligt. Jag själv attraheras av förmågan att leva på mager teologisk kost, jag skulle kalla det "odlande av teologisk minimalism".

Idag funderade jag på vad en eskatologisk minimalism skulle kunna innebära för en som tar materien på allvar. Jag klarar mig bra utan själens odödlighet, andevärlden - mellantillståndet mellan döden och uppståndelsen. Jag klarar mig också bra utan uppståndelsekroppens odödlighet. Men klarar jag mig utan hoppet om att Kristus och de döda skall komma tillbaka till livet, till en konkret och fysisk, men förhärligad tillvaro här på jorden?

När jag tidigare skalade av allt onödigt i eskatologin, var det denna tilldragelse som stod där kvar som det oumbärliga centret. Jag är ännu fascinerad därav, men jag tror faktiskt att jag skulle kunna överleva på en ännu magrare kost, som nästan skulle gränsa till en eskatologisk fasta. Och en sådan kost får jag när jag gör den ännu mer materiell, och begränsar mig till vad naturvetenskapen och psykologin låter mig hoppas på.

Det finns två element här som min magra eskatologiska kost bildas av: Forskningen kring nära-döden-upplevelser (NDU) inom psykologin, och forskningen kring klimatförändringarna.

Varför dessa två?

Jo. NDU-forskningen verkar visa på att få saker har en sådan livsförvandlande kraft som en NDU-upplevelse. Man behöver inte tro på ett liv efter döden för att kunna konstatera detta. Tydligen gör döden något med oss människor.

Det finns NDU-are som menar att bara en global NDU-upplevelse kan rädda mänskligheten. Dvs, först när mänskligheten som sådan, som en enda kropp, ställs ansikte mot ansikte med sin egen förintelse, kan den förvandlas.

Kanske det enda som kan få en miljömissbrukare att avstå från sitt missbruk, är när den missbrukade miljön är så död att missbrukaren inte längre själv kan leva, och det inte finns någon miljö mer att missbruka. Då har signalen nått hennes hjärta till slut. Då förstår

hon att det är på riktigt. Att döden finns. Skulle hon överleva denna sin egen kollaps, är chanserna, enligt NDU-psykologin, mycket stora att hon sakta skulle börja återställa det som hon ödelagt.

Nu är jag visserligen överbevisad om att det finns människor, ja t.o.m. kristna människor, vars känslighet för materiens signaler är såpass oavtrubbad att de redan är inne i denna process. Man skulle kunna kalla det för människors "materiella omvändelse". (Kanske det t.o.m. finns kristna människor som haft en sådan omvändelse, då de plötsligt vaknar upp ur sina drömmar om Jesu återkomst, till materiens verklighet. Till den verkligheten att döden finns, och det är ingen som räddar).

Men vad skall vi göra med dem som inte förmår uppleva materiens tillstånd annat än i teorin, alla de arma som p.gr.a. känslomässiga skador inte förmår reagera kroppsligen, utan bara skjuter upp dödens verklighet till den stund då miljön verkligen går under globalt, p.gr.a. deras fortsatta missbruk?

Vad ska vi göra med dem, vänner. Jag får lust att gråta av hjälplöshet. Vem kan smälta hjärtat på miljöns mini-Stalin som vandrar i shoppingcentret?

Vi får sätta vårt hopp till dödens hemlighetsfulla förmåga att förvandla en människa.

Att den globala miljöns dödssignaler en gång skall nå dem, trots allt. Det kanske tar lång tid, det kanske krävs mycket död, men en gång måste också de dö tillsammans med resten av den döende skapelsen. Då kanske de bryter sig ut ur sin isolering, och upplever gemenskapen med det döende livet. Uppstår med resten av livet i ett ofantligt utbrott av läkande krafter.

Men vi får hoppas att signalerna når dem i tid, innan de själva dör. Vi måste lita på dödssignalernas kraft. Det hjälper att föreställa sig ett sammanpressat scenario där en rest av mänskligheten överlever och tar sig i land på grönland. De kommer samman för att bearbeta chocken efter civilisationens fall och diskutera hur de skall överleva i framtiden. Vad har de lärt sig av civilisationens fall? Skall de odla upp all den tunna jorden under grönlandsisen? De kommer till slutsatsen att vanlig odling inte är hållbart i längden, p.gr.a. risk för jorderosion. Det enda alternativ är skogsträdgårdar. Att så långt som möjligt härma grönlands eget ekosystem. Och så föds det en ny kultur som baserar sig på skogsträdgårdsodling, där arbetsdagen till slut bara består av ett par timmar, för det krävs lite arbete för att sköta skogsträdgårdar. Resten av tiden går till att läka det som gått sönder i miljön och i relationerna.

Det är svårt att föreställa sig i en sådan "överlevande rest-scenario" att de överlevande skulle kriga mot varann, eller fortsätta med sitt naturmissbruk. Döden har kommit så nära inpå att de läkande krafterna är obönhörliga. Är det inte så att när kroppen har feber, då är läkedomsprocessen starkast?

Vet du vad denna eventuella framtida globala NDU-upplevelse påminner mig om?

Jo, nu ska du höra. Den påminner mig om vad som skedde på långfredagen år 30 e.Kr. En kvinnlig lärjunge står framför en avrättad messiaskandidat och upplever det totala sammanbrottet av alla sina drömmar om gudsrikets ankomst. Två dagar senare är hon den första som förvissar sig om att gudsriket har kommit ändå, och deras Messias lever. Samma förvissning griper tag i andra, och ger upphov till världens största religion.

Jag tror Maria Magdalena hade någon sorts NDU-upplevelse, jag hittar ingen annan analogi till de livsförvandlade krafter som måste ha varit verksamma i henne mitt i sammanbrottet. Mästarens död måste ha upplevts som hennes egen död. Identifikationen med Mästaren och det han stod för måste ha varit oerhört stark.

Är detta vad vi har att vänta i global skala i framtiden? Där Maria Magdalenas identifikation med Mästaren blir till mänsklighetens identifikation med det döende livet omkring sig, med tillsvarande upplevelse av helande?

Om detta är vad vi har att vänta oss, garanterat av dödens ofantligt starka läkande krafter, ja då räcker det för mig för att jag skall kunna dö i frid. Jag behöver ingen andevärld eller någon egen fysisk uppståndelse, ty vissheten om framväxten av en ny, helad mänsklighet på ruinerna av den gamla är nog. Att se denna helade mänsklighet för sin inre syn i dödens stund, det är att ha varit uppe på berget Nebo där Mose skådade ut över det förlovade

landet. Deras uppståndelse är min uppståndelse, även om jag inte får vara med fysiskt. Mose öde är en gripande metafor för detta. Han skådade in i landet, men fick inte själv vara med. Och så begravdes han av Gud själv.

Men som sagt, i skrivande stund är jag inne på en liten eskatologisk fasta. Uppståndelsen kan vara så mycket mer än så. Den kan vara både andevärld och änglar, både Kristi fysiska återkomst och vår fysiska uppståndelse. Och allt det där är jag öppen för. Men det är inte väsentligt. Inte alls.

2009-04-21

Filosofisk tröst mot mörka fantasier om livet efter döden

I går läste jag Torsti Lehtinens essä om döden i boken "Sinä kuolet" (Tammi 2005), och berördes av att en av Finlands största nulevande författare och filosofer fruktar helvetet. Man behöver inte vara religiös fundamentalist för att frukta helvetet. Hos en filosof tar det sig bara annorlunda uttryck.

I den här essän skulle jag vilja trösta sådana som Lehtinen, så långt det låter sig göras. Det förefaller ju lätt att trösta ateisten och den troende på dödsbädden. Båda har ju ett färdigt svar på frågan, som de kan vila i. Ateisten kan man trösta med Epikuros ord ""Döden är ingenting för oss, där döden finns, finns inte vi, och där vi finns, finns inte döden." Den troende kan man trösta genom att tillförsäkra honom syndernas förlåtelse. Men hur tröstar man den som inte har något svar på frågan? Den för vilken döden bara är ett stort Främmande, som kan vara vad som helst, även det värsta man kan fantisera fram? Sådana själar är svåra att trösta med religion. Men kanske filosofin har någon tröst att ge? Jag skall försöka.

Torsti Lehtinen skriver i sin essä att han är mer rädd för sina egna mörka fantasier om livet efter döden än för Dantes och de kristnas helveten. Han uppger därvid två sådana fantasier: Den ena handlar om att han bara skulle vara ett isolerat jag i all evighet, utan någon kontakt med något utanför sig själv. Den andra handlar om att han blir pinad av Satan genom att i all evighet tvingas kräla genom ett smalt rör, som ständigt delar sig i T-form, som en labyrint han aldrig slipper ut ur. För min del tycker jag den första av dessa två är värst. Jag har svårt att komma på något värre. Hur skall man motstå sådana fantasier?

Först måste man konstatera att sådant hämtar näring hos det irrationella och patologiska i oss. Sådant kommer man aldrig fram till genom att använda sig av sitt förnuft. Men hur övertygar man sig själv att det är berättigat att använda sig av förnuftet i denna fråga? Så länge man rör sig på denna nivå finns det knappast någon lösning. Men bejakar man förnuftet, kan man kritiskt reflektera kring dessa fantasier.

Jag skall börja att försöka använda mitt "bondförnuft" med en inledande sannolikhetskalkyl för vilka efter-döden-scenarier som är de mest trovärdiga.

1. Ateistens svar: Att medvetandet dör och ingår med allt annat i jordens kretslopp.
Jag anser det här vara det överlägset mest sannolika, ojämförbart med de övriga svaren. Varför i all helvete skulle vårt futtiga medvetande vara det enda undantaget i hela detta ofantliga universum från den obönhörliga lagen om kretslopp,som t.o.m. diamanten delar? Så länge vi inte har ovedersägligabevis för motsatsen, ser jag ingen anledning att tro att medvetandet inte skulle följa kroppen i dess upplösning i döden. Och vilken anledning har vi att tro att medvetandet plötsligt skulle förändra sig i dödsögonblicket, plötsligt befria sig från lagen om kretslopp, som om den plötsligt greps av renässanshumanistiskt övermod? Vi vet ju redan nu att vårt medvetande befinner sig i ett kretslopp, där våra gamla medvetandetillstånd/tankar ruttnar och utgör jordmånen för nya medvetande-tillstånd/tankar. Varför skulle inte detta ske i en bredare skala efter döden, där medvetandet, på samma sätt som kroppen, upplöses och blir den jordmån i vilken kommande generationers medvetanden kan växa? Jag finner själv ateistens svar ytterst tröstande och kärleksfullt, det är ett befriande evangelium i harmoni med allt det värdefulla jag hittills lärt mig av bondförnuft, vardagsliv, etik, vetenskap, filosofi, religion, konst, skönlitteratur och poesi. Och hur skulle en sådan död kunna vara något ont? Den utgör ju fullbordan av något vi känner igen i två vardagsfenomen som båda slutar behagligt: de enda två fenomen före vår kropps ruttnande där något materiellt lämnar vår kropp, för att ge liv åt ett kretslopp utanför oss: Vårt kissande och bajsande,

och våra fortplantningsakter. Ännu ett kroppsligt fenomen kan betraktas som en "lilla död", nämligen vårt insomnande för natten. Också det slutar behagligt. Hur skulle då döden kunna sluta obehagligt? Vi känner den som fysisk företeelse bara genom dessa tre behagliga saker: kissandet och bajsandet, fortplantningen och sömnen. Då måste det vara vägen till döden som är det obehagliga, och fruktan för döden, inte döden i sig själv.

2. "NDU-svaret": Att medvetandet överlever utanför jordens kretslopp, för att ingå i utomjordiska kretslopp.

Det näst mest sannolika: Om vi nu absolut måste förutsätta att medvetandet överlever döden, så är det mest rimliga vi kan göra att lyssna till deras berättelser som tror sig ha upplevt livet efter döden i nära-döden-upplevelser (NDU). Vi har ju inga andra vittnesbörd att tillgå i frågan, utom våra egna ganska fruktlösa spekulationer och spiritismens flummiga värld. Majoriteten av dessa NDU-vittnesbörd tycks handla om positiva upplevelser, ja himmelska upplevelser. Endast en liten procent är negativa. Vem som får negativa och positiva upplevelser verkar inte ha något att göra med människors moraliska eller religiösa karaktär, man kan ha båda två poler i samma upplevelse. Det har hittills varit upplyftande för mig att läsa NDU-forskning, även om jag inte tror på överlevnadshypotesen. Skulle den stämma, är det sannolikt något positivt vi möter efter döden, och det negativa synes vara reningsprocesser på vägen mot ljuset. Man behöver heller inte acceptera någon odödlighetslära bara för att man tror på andevärlden, utan man kan lätt tänka sig att även den har sina egna kretsloppslagar av födelse och död.

3. Reinkarnation: Att medvetandet överlever innanför jordens kretslopp.

Det tredje mest sannolika: Om vi skall finna en mellanväg mellan alternativ 1 och 2, är reinkarnationsläran passande. Här bejakas både det inomjordiska kretsloppstänkandet och medvetandets överlevnad efter döden. Även här finns personliga vittnesbörd, om minnen från tidigare liv. Men nu börjar redan de filosofiska problemen bli allvarliga, och rör frågan om kontinuitet och diskontinuitet. Det är svårt att föreställa sig en bibehållen individuell kontinuitet i reinkarnationen, mycket svårare än det är att föreställa sig den inom NDU- paradigmet. Men även reinkarnationsläran är tröstande för dem som låter sig övertygas, och kräver heller inte odödlighetstro, då man ju slutligen uppgår i Nirvana, uppslukas av alltet.

4. Fysisk uppståndelse. Att medvetandet dör och ingår med allt annat i jordens kretslopp, men uppstår sedan med allt annat i ett förvandlat jordiskt kretslopp.

Det fjärde mest sannolika: Nu börjar vi redan gå in på osannolika scenarier, tron på våra döda kroppars återvändande till en förnyad jord i förvandlad och förnyad kroppslig skepnad. Uppståndelsetron förutsätter Jesu fysiska uppståndelse, och bevisen för denna är ytterst magra, för att inte säga frånvarande. Allt hänger på några religiösa fanatikers visioner, samt historier om en grav som skulle ha varit tom. Det finns dock såpass många möjliga alternativa förklaringar till allt detta, att förnuftet inte har så mycket att ge i frågan. Man tvingas postulera vissa saker om Gud och hans handlande i världen, för att det hela skall bli trovärdigt. Men uppståndelsetron är ytterst tröstande, kanske den mest tröstande av alla. Man behöver heller inte anta någon odödlighetsteori bara för att man tror på uppståndelsen, för det låter sig lätt tänkas att det uppståndna livet har sina egna kretsloppslagar av födelse och död.

5. Fundamentalistens himmel och helvete. Att medvetandet överlever utanför jordens kretslopp, för att ingå i ett icke-kretsloppsaktigt, statiskt tillstånd av antingen belöning eller tortyr.

Det femte mest sannolika: Nu är inte scenariot bara ytterst osannolikt, nu börjar det också bli patologiskt och skrämmande. Läser man fundamentalisters beskrivningar av himmel och helvete är de inte bara etiskt chockande, de grundar sig också på en medeltida statisk och svart-vit världsbild, så primitiv, att de flesta för-antika och antika världsbilder ligger närmare vår egen dynamiska världsbild (den historiska utvecklingen är ingen rak linje!)
Det etiskt förkastliga ligger framför allt i hämndbegäret, i önskan att Gud skall vara en sadist som pinar sina fiender i all evighet bara för pinandets egen skull. Här skulle man bra kunna lyfta fram att vi knappast känner någon omfattande, utspekulerad tortyr i historien som skulle komma av rent, avskalat hämndbegär, tortyr för tortyrens egen skull, utan det har alltid funnits en "större" avsikt bakom som skulle "helga" medlet, där man velat få fram information eller där man försökt omvända offret till det "bättre". Lagen om rent hämndbegär tycks inte finnas i praktisk form i den värld vi känner till, vi är alla otrogna vår bekännelse till hämndens etik, p.gr.a. en viss mänsklig svaghet.
Det är det statiska elementet i fundamentalistens liv efter döden som möjliggör detta eviga pinande. Bara det statiska kan vara evigt. Genast något är icke-statiskt, är det inte mer evigt, det undergår kanske en evig metamorfos, men är inte själv evigt. Det förändras tills

det övergår till något helt annat. Det finns inget "centrum", ingen "essens" som står kvar oförändrad och evig. Den statiska världsbilden bygger på en föråldrad essentialistisk världsuppfattning, som ytterst grundar sig på Platons idélära.
Detta scenario tycks inte bara patologiskt, det verkar heller inte överensstämma med något av det jag lärt mig av vardagsliv, bondförnuft, etik, vetenskap, filosofi, religion, konst, skönlitteratur och poesi. Detta som tröst mot en fantasi av Lehtinens andra slag.

6. Lehtinens "isolerade-jag-helvete", icke-kretsloppsaktigt och statiskt.
Det minst sannolika av alla: Nu är inte scenariot bara ytterst, ytterst osannolikt, nu börjar det också bli absurt, komiskt och ofantligt långsökt (vilket Lehtinen självkart är medveten om). I alla de tidigare scenarierna har man postulerat något som för oss alla synes självklart: att medvetandet måste ha ett medium för att kunna fungera, en kropp, vare sig det är frågan om en fysisk kropp eller en "andekropp". Men inte ens denna instrumentella syn på medvetandet går hem inom postmodern filosofi, utan där tar man jättesteg i motsatt riktning än vad Lehtinens "isolerade-jag-helvete" går: medvetandet "använder" ingen kropp, det är enbart ett komplicerat nätverk av relationer, där det inte går att avgöra var det ena slutar och det andra tar vid. Medvetandet är ingen essens som använder en annan essens. Lehtinens "isolerade-jag-helvete" är den yttersta tillspetsningen av essentialismen och den statiska medeltida världsbilden, den mest primitiva världsbild jag känner till, och nu långt mer tillspetsad än i fundamentalistens helvete. Hur kan medvetandet bara relatera till sig själv i all evighet, om inte ens detta "själv" existerar som en isolerad entitet? Det måste ju vissna till slut i sin relation till det som inte finns, på samma sätt som Newtons mekaniska världsbild vissnade i sitt sökande efter sig själv i de minsta beståndsdelarna av materien. Den fann inte sig själv, bara kaos och upplösning.

Konklusion: Vi finner således att desto mer vi tänker i kretsloppstermer, desto närmare ateistens svar kommer vi, medan det patologiska och omöjliga dyker upp när det kretsloppsaktiga ger vika. Härav kan vi sluta att sannolikheten för de mörka fantasiernas uppfyllelse står i proportion till sannolikheten att det kan finnas något liv som inte är kretsloppsaktigt, eller, till sannolikheten att vår kretsloppsaktiga identitet skulle kunna bevara en kontinuitet med det av oss som vi är rädda för skall leva vidare i en icke-kretsloppsaktig tillvaro.

Så lite mörker-terapi till slut, medicin mot icke-kretsloppsaktighetens och statiskhetens hot

Till att börja med skall jag citera ett utdrag från IANDS:s (International Association of Near Death Studies) hemsida:
"Greyson and Bush (1996) classified 50 reports of distressing NDEs into three types:
• The most common type included the same features as the pleasurable type such as an out-of-body experience and rapid movement through a tunnel or void toward a light but the NDEr, usually because of feeling out of control of what was happening, experienced the features as frightening.
• The second, less common type included an acute awareness of nonexistence or of being completely alone forever in an absolute void. Sometimes the person received a totally convincing message that the real world including themselves never really existed.
• The third and rarest type included hellish imagery such as an ugly or foreboding landscape; demonic beings; loud, annoying noises; frightening animals; and other beings in extreme distress. Only rarely have such NDErs themselves felt personally tormented."

En annan forskare på negativa NDU:er säger att alla människor har potential att få en negativ NDU. Så låt oss möta Lehtinens två fantasier som de är, och föreställa oss ett sådan öde. Hur skulle vi reagera om vi fann oss själva i dessa tillstånd efter döden?

Jag skulle gå fram såhär:

1. Calm down. Detta är antagligen en negativ nära-döden-upplevelse, som, så många av de andra, antagligen kommer och går, eftersom ingen av de NDU-upplevelser jag läst om varat i evighet. Ingen orsak till panik. Jag tänker, alltså lever jag. Där det är liv, där är det rörelse. Mina tankar är i rörelse. Där det är rörelse, där är det förändring, och där det är förändring, där är det början och slut, och där det är början och slut, där är det utgång och hopp. Jag skulle också påkalla Guds och Jesu namn även om jag inte trodde på dem, detta har nämligen ofta visat sig hjälpa i vissa negativa NDU-upplevelser som både troende och tvivlare gjort.

2. a) Om det handlar om "isolerade-jag-helvetet":

Om detta tillstånd fortsätter i en tidsrymd som känns som en mansålder, utan att mitt hopp och min åkallan om hjälp från högre håll hjälper, då skulle jag försöka anpassa mig till den nya situationen, såhär: Tydligen kan jag tänka. Då får jag göra det bästa ut av situationen. Jag skapar min egen drömvärld. Av allt det andra människor har gett mig av sig själv. Jag tror inte på det isolerade subjektet, jag är inte egentligen ensam, för alla andra människor jag träffat finns på något sätt i mig, spåren av dem finns där, jag utgörs av dem. Då tar jag och blåser liv i spåren, blåser liv i dessa människor med kärlekens andedräkt. Sedan börjar jag leva i denna drömvärld i några mansåldrar, tills jag glömmer att jag är ensam, tills mina drömskapelser fått ett sådant liv att jag upplever att de är verkliga. Då börjar de kanske leva sitt eget liv, utanför min kontroll, ja, förresten märker jag nu att jag aldrig hade haft någon kontroll över mina drömskapelser. Efter några mansåldrar till har det blivit min natur att leva i drömvärlden, så att den tillfredsställer mig, och jag längtar inte längre bort. Jag har glömt att det någonsin funnits något annat. Drömvärlden utvecklar sig bortom all kontroll, och visar sig, p.gr.a. den kärlek som gjorde att jag blåste liv i människospåren i mig, ta form av ett kärlekens rike som liknar den himmel som NDU-vittnesbörden berättar om. Och vem vet om detta är uppståndelsen? Vem vet om jag inte, genom att blåsa liv i människospåren i mitt medvetande, också faktiskt gjorde dem levande på riktigt? Svaret på det får jag väl aldrig veta, bara att kärleken gjorde dem och mig levande igen, på något hemlighetsfullt sätt.

b) Om det handlar om "labyrinthelvetet":

Om detta tillstånd fortsätter i en tidsrymd som känns som en mansålder, utan att mitt hopp och min åkallan om hjälp från högre håll hjälper, då skulle jag försöka anpassa mig till den nya situationen, såhär: Jag slutar kräla mig fram för att finna utgången, och blir stilla och försöker utveckla strategi a. Om inte det går, om Satan tvingar mig framåt, då försöker jag anpassa mig till livet som krälande mask, utan hopp om utgång. Då tänker jag såhär: Calm down. Tydligen kan du röra dig. Då får jag göra det bästa ut av situationen. Jag skapar mig min egen "rörelsevärld". Dvs. jag slutar tänka, och blirmina krälande rörelser istället, genom att öva mig i att bara fokusera på dem. Efter några hundra mansåldrar har min andekropp genom evolutionens krafter anpassats till det nya livet, så att det inte längre känns smärtsamt och klaustrofobiskt. Mitt medvetandes evolution har följt efter kroppens. Jag har till slut lärt mig älska mina krälande rörelser, jag har blåst liv i dem med kärlekens andedräkt. Min människonatur har därmed börjat anta masknatur. Eftersom jag slutat tänka för ganska länge sedan, har jag också slutat minnas att jag någonsin varit annat än en labyrintmask. Och därmed har jag tappat behovet av att vara något annat än en labyrintmask. Jag njuter av min nya tillvaro som mask. Efter några tusen mansåldrar till märker jag att inte bara jag förändras, utan även röret jag kryper i. Det har slitits från insidan, så att det har börjat uppstå hål. Jag grips av masknyfikenhet, och slinker ut ur hålen. Där träffar jag Satan, som inte fattar att jag förvandlats till mask. Satan har också förändrats. Han har blivit trött på att vakta på mig, och spelar kort med Hitler. Vilken underbar ny gemenskap Satan har fått, tänker jag på mitt masksätt, och slingrar mig ut i nya världar mot nya metamorfoser.

Och vem vet om inte detta är uppståndelsen? Vem vet om jag inte, genom att blåsa liv i mina rörelser, också faktiskt gjorde dem levande på riktigt? Svaret på det får jag väl aldrig veta, bara att kärleken gjorde mig levande igen, på något hemlighetsfullt sätt.

Kärleken desarmerar allt

Vad är uppståndelsen, annat än kärlekens sätt att under ohyggligt yttre press slinka undan hotet genom att undergå ständigt nya metamorfoser? "Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den. Kärleken upphör aldrig." (1.Kor. 13.8).
Kärleken desarmerar den yttersta ondskan, det yttersta hotet, ja döden själv. När du plågas av fruktan för helvetet, besluta dig för att aldrig sluta älska din plågoande och din plågade kropp även om du skulle plågas i all evighet. Till slut kommer kärleken att förvandla både dig själv och Satan bortom allt. Ja, även om du inte orkade älska mer, så skulle förvandlingen ändå ske, ty så länge du lever, förändras du, och din förmåga att förändras måste komma av att du älskas av något utanför dig själv. För definitionen på "att leva" är ytterst: "att älskas". Du tar ju emot ditt liv, din rörelse, din förändring, av något annat än dig själv.

Att övervinna fruktan för statiskheten och ensamheten

Jag tror att vi genom att möta våra mörka fantasier på det sätt som jag gjorde ovan, kan upplösa dem med öm hand, genom att vi nu lättare varseblir vad hotet ytterst handlar om. Avvecklingen av statiskheten verkar oskadliggöra dessa fantasier. Ytterst var vi rädda för det statiska i dem, att döden skall vara något statiskt. Men vad är det statiska? Är det något överhuvudtaget? Det statiska, rörelselösa i döden är frånvaro av liv. Men är det något själv, är det en positiv egenskap, och inte bara en negativ, som frånvaro av något? Jag tror begreppet "statisk" hör till samma kategori av negativa bestämningar som icke-existens. I den kristna traditionen har man ofta placerat begreppet "ondska" i samma begreppskategori - som frånvaro av godhet, inte som någon egenskap i sig själv. Genast när vi gör ondskan till en positiv egenskap, hamnar vi in i tal om en antigud (Satan) och vi börjar demonisera människor och objekt. Det funkar helt enkelt inte i praktiken. Lika lite funkar det att göra statiskheten till en positiv egenskap som vi kan "uppleva". Det funkade kanske i en medeltida världsbild, men inte i vår egen dynamiska världsbild.
Att frukta statiskheten, är således knappast något annat än att frukta icke-existensen. Då tycks Lehtinens fantasier innebära en fruktan för den totala upplösningen i döden, förklädda i en medeltida världsbild. Lehtinen själv delar inte denna världsbild, men när det irrationella i honom vaknar i fruktan för döden, då klär sig denna fruktan i gamla, väl beprövade symboler av medeltida slag. Då kan det kanske vara till hjälp att analysera dessa symboler, och dekonstruera deras världsbild.
Jag ser också en fruktan för ensamheten i Lehtinens fantasier. Men när är gemenskapen djupare än i döden? När jag en gång försökte lista ut vad det är som binder alla människor i alla tider samman, tänkte jag först på "livet", eller "det mänskliga". Sedan förstod jag att det exkluderade de döda, eftersom de faktiskt har lämnat både livet och det mänskliga. Det enda som kvarstod var döden. Det är den mittpunkt kring vilken vi alla samlas. De döda samlas på andra sidan, vi på den här sidan. Vare sig man tror på livet efter döden eller ej, är det alltid meningsfullt att säga att man "går till sina fäder" när man dör. Man deltar i deras öde, deltar i deras frånvarande musik. Denna musik verkar vara så stark, att den lockar fram möten med de avdöda i många NDU-upplevelser. Men även om de avdöda inte skulle existera längre, så är även frånvaron av musik en sorts musik. Och dödsmusiken är den mest gemensamma och gemenskapande musik vi har. Och kanske just därför den vackraste.

2009-04-28

Teologisk minimalism. Teologisk fasta?

(det här är en fortsättning på essän om Torsti Lehtinens helvetesfantasier)

För en tid sedan skrev jag om eskatologins minimum.
Vad är den kristna teologins minimum överhuvudtaget? Är det kristustron, eller är det gudstron? Teologins historia har sett både ateistiska kristustroende som Thomas J. Altizer och William Hamilton (Gud-är-död-teologin) och gudstroende pluralister som John Hick, där Kristus förlorar sin unika position som frälsare och enda väg till Gud.

Även om jag inte gillar ett val mellan dessa två, skulle jag långt hellre föredra gudstroende pluralism framför kristustroende ateism. Alltså: Gud är viktigare för mig än Kristus. Det låter lite hemskt, för jag för min del upplever ju att jag ytterst sett har lärt känna Guds väsen genom Kristus. Men jag skräms av exklusivismen i kristustron. Jag kan bara inte godta den. Verkligheten kan inte vara så enkel, så uppträdd på en formel, där jag står i ett obegränsat universum av galaxer och planeter, med tiotals miljarder år på nacken.

När detta är konstaterat, kan jag gå vidare. Vad är minimum för mig i mitt gudsförhållande? Vilken gudskost lämpar sig för intellektuell fasta?

Tron på en personlig Gud är inte längre viktig för mig. Jag är öppen för det personliga i Gud, som en metaforisk rikedom, men jag "räknar inte med det".

Vad återstår då? "The force"? Allmänkulturellt allmängods, uttunnad över hela jordklotet?

Nej, om det fortfarande skall handla om kristen teologi, så kan inte teologins minimum vara "Gud i största allmänhet". Den kristne Guden måste få sin specifika karaktär någonstans ifrån. Det är här Kristus på nåt sätt tvingas vara inblandad, om ej i sin exklusiva skepnad. Kristus är mitt gudsmodersmål där Buddha är buddhistens gudsmodersmål, på lika villkor, fair play. Vi utfyller varann och behöver varann.

Vad är då det unika i mitt gudsmodersmål? Jag tror det är korset och uppståndelsen, som för så många andra kristna. Men jag skulle vilja avklä påskhändelsen, så naken att den blev till en intellektuell fasta.

Eftersom långfredagen för mig innebär sammanbrottet av den sannaste drömmen om Gud jag någonsin drömt, tror jag mitt minimum skulle handla om följande fråga, där nere i det yttersta sammanbrottet:

Kan jag ytterst sett lita på verkligheten? Är den yttersta verkligheten god? Vad är det vi ytterst sett litar på, när vi litar på något som helst?

Hans Küng, en av 1900-talets största teologer, sa: "Om någon bejakar Gud, vet han varför han kan lita på verkligheten".

Men tillit är tyvärr ingen självklarhet för det mänskliga psyket. Därför kan Gud aldrig någonsin bli en självklarhet. Tillit kan inte presteras, det är en gåva vi får ta emot från något annat än oss själva. En gåva vi förlorar när vi inte längre tar emot den från andra.

Men varför är just korset och uppståndelsen så viktig för mig när det gäller tillitsfrågan?

Det är nog därför att vi där närmar oss de gränstrakter i livet, där de yttersta frågorna rörande tilliten ställs på allvar. Hur kan jag veta att verkligheten ytterst sett är god? Vilken garanti har jag för att inte verkligheten är styrd av en ond kraft, som först dödar mig, och sedan inte nöjer sig med det, utan pinar mig i all evighet efter döden?

Även en ytterst sett neutral verklighet skulle vara god, även en meningslös verklighet där allt slutar med döden, anser jag vara god, ty den sätter en gräns för ondskan, en befriande gräns. Så tillitsfrågan handlar inte ytterst om striden mellan mening och meningslöshet, godhet och neutralitet, utan mellan godhet och ondska. Det verkar inte finnas något neutrum i denna strid, som angår tilliten, ty neutrumet går genast över på det godas sida. Så snart vi vet att ondskan inte är evig, utan har en gräns, då har vi en yttersta punkt för vår tillit. Då vet vi at vi ytterst kan lita på verkligheten, att Livet, de skapande och läkande krafterna, kommer att segra till sist, vilken form det än måtte ta.

I min eskatologiska minimalism handlade mitt hopp om att det goda hos mänskligheten skall segra till sist. I min teologiska minimalism är inte mänskligheten längre det väsentliga, här kör jag med en ekocentrism: ytterst sett har allt liv lika värde. Ytterst sett skulle jag inte förlora min tillit till livet om jag idag fick veta att mänskligheten är det enda självmedvetna livet i universum, att det inte finns något liv efter döden, och att ingen planet i universum någonsin mer kommer att vara kapabel att frambringa självmedvetet liv efter att vår sol har kallnat. Jag ser inget självändamål i mänsklighetens odödlighet, jag ser inget självändamål i att det måste finnas självmedvetet liv någonstans i universum. Livet kan vara så mycket annat som jag inte förstår, och därför inte förmår värdesätta. Jag vill inte sätta självmedvetenheten som den yttersta måttstocken på värdefullt liv.

Men vilken garanti har jag för att Livet kommer att segra till slut, med eller utan människan? Vilken garanti har jag för att det inte har uppstått en ondskefull cancercell någonstans i universum, som är så stark, att den kommer att segra över allt annat till sist, och bli den yttersta verkligheten? Vilken garanti har jag för att inte mänskligheten är början på en sådan cancercell? Vilken garanti har jag för att det inte skall uppstå en sådan cancercell i någon avlägsen framtid, i någon avlägsen galax?

Här blir korset så befriande. Det finns en garanti, en gräns, som ingen kan överträda, och den gränsen kallas döden. Det finns inget odödligt. Tror vi på livet efter döden, behöver vi inte fördenskull tro på odödlighet. Det finns en gräns även för livet efter döden. Jag finner dock inga tungt vägande existentiella skäl att tro på livet efter döden, eftersom jag anser döden i sig själv vara befriande. Det behövs inget mer än så för att Livet skall segra till sist.

Det paradoxala med korset och döden är nämligen att det som för oss är vårt eget livs gräns och slut, samtidigt är ondskans gräns och slut, förlustens gräns och slut. De destruktiva dödskrafterna dör i dödsögonblicket. Det är döden vi har att tacka för att ondskan inte är evig. Det är döden som gör att det som gick fel kan återanvändas i Livets ekologiska kretslopp. Livet segrar till sist just på grund av döden. Vilken korsets dårskap!. Hitler dör, judarna lever vidare. Fenomenet skulle kunna kallas "Uppståndelsens minimum".

Vad är Livet? Är Livet odödligt? Nej, inte ens Livet med stort L är det. Livet dör också. Livet dör varje gång något enskilt dör. Men det är just genom att det dör med allt enskilt, som det lever vidare med allt Annat. Livet lever vidare, men inte som sig själv, utan som något Annat. Det finns inget "innersta väsen" i Livet, som är oföränderligt och odödligt. Gud, den yttersta verkligheten, är inget "inre väsen", ingen essens, inget objekt. Jag tror inte evolutionen heller har någon inre oföränderlig essens. Universum genomgår en metamorfos, där det inte bara förändras, utan i det långa loppet övergår till något Annat. Det är Livets förmåga att förändra sig till något Annat, som jag kallar för Gud. Förmågan att skapa något totalt nytt som inte är determinerat på förhand. Det är just denna förmåga som är det ondas gräns. Och det är denna förmåga i oss som vi har att tacka för att vi inte behöver vara rädda för en evig pina i helvetet, utan kan lita på att vi i vårt lidande tillsammans med universum kommer att förändras bortom vårt lidande, bortom allt.

2009-05-03

Om vilddjuret Lars Ulstadius

Lars Ulstadius är en av ledamöterna i Döda Akademien. Han är känd inom kyrkohistorien som prästen som startade hela den pietistiska väckelsen (vår motsvarighet till den anglosachsiska puritanismen och metodismen) i Norden på 1600-talet genom en förbannelseaktion i Åbo Domkyrka, som liknar ganska mycket den jag själv gjorde i pingstkyrkorna i Sverige (även jag gjorde en stillsam förbannelseaktion i Åbo Domkyrka, men den var visst för svårbegriplig och chockande för folk, det pratades aldrig om den, ej heller skrevs det om den i någon tidning. Jag skickades bara, utan en enda kommentar, till häktet och psykvården - det var allt).

Det finns många djuriska drag i Ulstadius väsen, som påminner och Johannes Döparen och får mig att jubla i barnslig glädje. Jag skall räkna upp några, hämtade från Nathan Odenviks biografi:

Djuriskt förakt för skräplitteratur

"Men under det han blev så kär i himlaläran, gick han i avsky för profana och filosofiska böcker så långt, att han....en gång lade tillhopa på gården i kvarteret, där han bodde, i en hög alla sina filosofiska böcker och lät dem med krut springa i luften..."

Djuriskt utseende och livsstil, som Himalayas yogin

"...inom kort började hans slitna kläder falla i trasor, hår och skägg växte ovårdat. I sådant skick vandrade han fram på stadens gator, så beskaffad besökte han regelbundet varje söndag de fyra gudstjäns-terna samt alla bönestunderna om söcken-dagarna....slutligen skylde kläderna blott ofullständigt kroppen. Både skor och strumpor saknades. Han skulle ju gå"barfota".

I tre år gick Jesaja som "tecken". Så länge varade också Ulstadius tysta varnings- och bättringsrop. Högst anmärkningsvärt är, att han ej ens under den strängaste vinterkölden - då mycket strängare än i vår tid - led den ringaste skada till kroppen. Detta förhållande, i sig självt ett underbart tecken, måste ha gjort djupt intryck på människorna. "

Djuriskt uppförande i kyrkan

"En julidag 1688 satt Lars Ulstadius i sin kammare och skrev...när han söndagen den 22 Juli besökte gudstjänsten i Åbo domkyrka, skulle han ha skrivelsen med sig och läsa upp den högt inför hela församlingen...
...Den dagen kom. När församlingen i den fullsatta domkyrkan sjöng "Allena Gud i himmelrik...", trädde Ulstadius in och ställde sig "vid första pelaren på manfolkssidan". Samtidigt som kyrkoherden Grels Kulhovius gick upp på predikstolen, steg Ulstadius fram och tog plats mitt framför densamma. Prästen började predika över Jesu ord i Matt. 5:20: "Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket." Ulstadius, som skarpt ogillade kyrkoherdens utläggning av texten, gav ett tecken med handen och bjöd tystnad. Så tog han upp sin skrivelse. Kullhovius avbröt väl sin predikan men passade på att omedelbart "lysa på en kollekt för en besmittad piga, som skulle lösas in på hospitalet". Lars Ulstadius läste med hög och kraftig röst:

"Jag beder, att Guds församling ville tåla mig så länge, att jag får några ord att tala om det, som angår eder själs salighet; ty jag törs icke längre fördölja´t, på det jag icke må samla deras blod uppå mig, deras, som förgås i sina synder. Vad jag har att säga, det är:

1. Den lutherska läran är en fördömlig lära;

2. postillor och predikoböcker äro merendels uppfyllda med lögn och Guds försmädelse och med människors egna påfund;

3. Prästerna hava icke den Helige Ande.."

Naken i kyrkan, hurra!

När Ulstadius hunnit så långt, utropade Kulhovius: "Du ljuger du!" Som svar härpå upprepade Ulstadius ännu kraftigare: "Prästerna hava icke den Helige Ande!" Då ropade prästen: "För ut människan!" Två karlar sprungo fram, fattade tag i Ulstadius för att leda ut honom. Därvid föllo klädtrasorna till golvet, så att han blev fullständigt naken. Innan männen hunno göra något, ropade Ulstadius med "klar stämma": "Så skall prästernas skam bliva blottad, såsom jag nu bar och naken utföres!" Detta upprepade han tre gånger, varefter han leddes ut."

Slut på citat ur Odenvik (Nathan Odenvik: Lars Ulstadius. En pietismensbanérförare i fångenskap för sin tro - och några av hans medkämpar. Förlaget Filadelfia (ett pingstförlag!) 1940).

Livsstids straffarbete för dåren

Domen för Ulstadius blev livsstids straffarbete, plus dårstämpel av läkare. I fyrtio år tvingades han med hugg och slag till straffarbete i fångenskap på fabriker i Stockholm. Men hans ande bara förädlades av allt detta, på sina gamla dagar lyste hans ansikte som en gammaltestamentlig profet, och han blev den viktigaste själavårdaren för hela den radikalpietistiska väckelsen i Sverige, och han fick ofta besök i fängelset av sina lärjungar. Strax innan han dog uppmuntrade han sina lärjungar att följa samma väg som han, så fylld av salighet var han, så lite rädd var han för det lidande som en sådan efterföljelse skulle innebära för lärjungarna.

Gammaldags syndanöd på ålderdomen

"Jag tackar min Gud och Herren Jesus Kristus för att jag har mina synders förlåtelse", sade Ulstadius "med stor invärtes rörelse" två gånger efter varann vid ett besök av sina lärjungar några år innan han dog. De orden har gripit mig ofantligt djupt, hur kan en så stor profet säga så, när jag jämför med vad jag har läst att andra, mera stormunnade stormän har sagt på deras dödsbädd, inte ens då röjande någon offentlig besinning över ruttenheten i hela deras långa, civiliserade liv. Darwin lär på dödsbädden ha tagit tillbaka allt han sagt, men vem har hört att babylonhororna Augustinus, Luther, Wesley, Rosenius eller Mangs skulle ha tagit något tillbaka offentligt? Inte ens dödens majestät fick dem att inför människorna böja sig för Naturens Ande, och ångra att de krupit för och tillbett Jesus som en primitiv, civiliserad avgud hela sitt liv, istället för att följa hans exempel som sin förtrogne storebror och kung, så som vilddjuret och Böhmelärjungen Lars Ulstadius gjorde.

Slutord

Mina vänner, trösta er med Lars Ulstadius nästa gång jag tvångsvårdas på dårhus! Det är ingen panik, anden bara förädlas genom all tortyr. Följ mitt djuriska exempel istället för att kämpa juridiskt och civiliserat mot rättssystemet. Försök inte få mig fri på den vägen, utan bli själva som djuren. Det är den största hjälpen jag kan få.

2010-03-09

Min dikt "Det vadar ner". En sång om adoptionen hos våra fäder djuren.

Nu skall jag bjuda er lite på mina egna dikter. Jag skall försöka välja ut den dikt jag tycker mest om av alla mina dikter (kanske 200 st.). Tidigare var det dikten "På dödsbädden", som jag har skrivit om tidigare på bloggen. Nu har faktiskt min smak ändrats på sistone, och nu tycker jag mest om dikten "Det vadar ner". Den är egentligen en sång, med en mycket vacker och vemodig melodi som jag själv gjort, som är en stor del av hela diktens stämning. Den blir inte så bra utan sången, men försök lyssna in poesins melodi ändå:

Det vadar ner i min havets ljusa,
mossar längs kanterna stilla och bröst.
Det naglar ner i min havets susa
i min havets susa röst.

Det klipprar ner i min armens mjuka,
kvinnar längs kanterna sandsus och spröd.
Det klamrar ner i min armens kruka,
i min armens kruka stöd.

Det videungar min vinterns hjärta,
havar längs kanterna mossa och mjuk.
Det mammar ner i min vinterns smärta,
i min vinterns smärta duk.

Det strandar in till min änders fjäder,
världar längs kanterna märken och matt,
det vadar in till min änders fäder,
till min änders fäder att.

Kommentar:

Den här sången sjöng jag för mina medfångar i fängelset i Serbien - den höll att sjungas t.o.m. där! Det skulle jag sätta som en slags kvalitetstest på en dikt - kan man sjunga den i fängelse? (latinprofessor Anders Piltz´ test på en filosofisk maxim är om man kan skriva den över ingången till Auschwitz) Jag älskar den här dikten mest just nu därför att den, på den tiden som jag skrev den (hösten 2006), var som en profetia om vad som skulle komma att hända mig, men som ännu inte hänt mig då jag skrev den – nämligen adoptionen av mina fäder djuren. Jag var på väg ner i nyfödelsens hav, och jag såg stranden på andra sidan, men jag var ännu inte där. Nu är jag där, och nu kan jag äntligen förstå den här dikten, som var väldigt dunkel för mig när jag skrev den (har ni andra poeter upplevt det där, hur man inte förstår sina egna dikter till att börja med, när man inte har skrivit med sitt intellekt, utan i känslomässig ekstas?)

Men fortfarande vadar jag ner i nyfödelsens djuriska, kvinnliga hav – jag vadar ner i det hav där inte bara jag skall nyfödas, utan också mina lärjungar, jag vadar tillsammans med dom som blir dom nästa att adopteras av djuren och naturen (ja, vem blir den nästa av mina vänner måntro? Jag upplever att skogs-Davids son Skogs-Emil är mycket, mycket nära adoptionen, jag vet bara inte om han lever eller är död, för han har ännu inte hittats (efter fem månader som försvunnen).

2010-03-10

Om min kroppsliga förvandling efter adoptionen av djuren

Följande stora förändringar har skett min kropp under hösten 2009:

-Jag blir väldigt sällan förkyld, trots att jag utmanar kylan mer än någon jag känner. Den här vintern minns jag inte en enda förkylning, trots att jag aldrig utmanat kylan så mycket som nu.

-Jag tål kyla bättre än förr, särskilt på fötterna. T.ex. gick jag ständigt barfota helt in i mitten av december förra hösten. Helt tills det kom snö – jag klarade av noll grader utan

snö, men med snön blev det lite grann för kallt märkte jag, när jag provade gå lite barfota i snö.

-Jag har fått en otrolig **värmekälla i min egen kropp** som gör att jag kan sova utomhus i i bara några få plusgrader utan sovsäck eller filtar, bara jag kryper ihop med benen under min tröja på rätt sätt. Det var orsaken till att jag inte tog med mig någon ryggsäck och sovsäck på min senaste Serbienresa i december-januari.

-**Jag äter i princip vad som helst**, t.o.m. små insekter och löv och apelsinskal. I somras brukade jag stoppa i mig en hel hög med löv varje dag

- Jag hittade nämligen så goda löv (lindlöv med en märklig sockrig lösning på ytan) att jag frestades äta en hel del. Och min mage led ingen skada därav. Dessutom gillar jag äta gräs från gräsmattan och andra gröna vilda växter också (särskilt i Serbien hittade jag oerhört gott gräs). Men det bästa av allt är att jag tål bakterier. Således äter jag numera alla rester jag hittar på restauranger och McDonalds, och tänker inte på om dom har andras saliv på sig eller inte, och jag äter väldigt ofta smutsiga godis som jag hittar på golvet i seven eleven. Har aldrig blivit dålig i magen av det.

-Jag har upptäckt att hemligheten till **min goda mage** nuförtiden är att jag har en helt annan bakterieflora i magen än andra människor. Jag har större och kraftigare bakterier än andra - jag skulle nästan kalla dem insekter, så stora är dom - som hjälper till att bryta ner maten mycket effektivare än dom små bakterierna gör.

-Jag har fått en slags **naturlig elasticitet i min kropp**, som är oberoende av om jag tränar, dansar eller gör övningar för att upprätthålla elasticiteten. Denna elasticitet gör att jag tål smärta bättre än förr - jag har en mjukhet i kroppen som lindrar effekten av slag och fall, lite som små nyfödda barn, vars skelett är mjukare än vuxnas, och därför inte skadas lika lätt i ett fall. Den här mjukheten räddade mig från att skadas av alla de våldsamma slag jag fick i fängelset i Serbien.

-T.o.m. **mitt tal och min röst** har förändrats sedan adoptionen! Ganska kraftigt också. Det märks mest när jag är på aphumör, det går lite tillbaka till det gamla när jag pratar med gamla vänner.

-Jag märker att jag numera ofta **går lite som en apa,** lite framåtlutat, med böjd rygg och svängande gång. Det här började först efter adoptionen, och det är inget jag bestämt mig för! Är det inte märkligt! Och jag älskar och njuter av det!

Uppståndelsekroppen!

För kristna brukar jag ibland förklara mitt uppförande med att jag fått en "uppståndelse-kropp", att jag upplevt de dödas uppståndelse, kroppens förvandling vid Jesu återkomst. Jag går omkring och gömmer den ännu, skulle jag leva ut den helt så som de vilda djuren gör, skulle jag genast stängas in på psyket (de fångna hundarna gömmer också sin vargnatur för att slippa avrättas av sina ägare). Jag går och väntar på civilisationens fall, så att jag fritt får leva ut min "nya människa", den "nya adam", som är i fångenskap nu. Vilket är rätt plågsamt och deprimerande. Jag har nu inlett en era där jag, själv ett djur, lider med alla andra fångna djur i väntan på befrielsen. Jag har så att säga mer gemensamt med djuren än med människorna. Och i andevärlden är det djuren jag håller rådslagning med om nätterna, jag hittar inte längre döda mystiker och författare som duger. Alla är de civiliserade, utanför det djuriska. Vilket är en väldigt smärtsam upptäckt. Nå, jag har fått desto fler vänner igen. Djuren är ju ganska många fler än människorna.

2010-03-12

Om civilisationens svarta hål som ständigt rör sig norrut

Civilisationens svarta hål.

Först var det Alexandria. Sen Jerusalem. Sen Athen. Sen Rom. Sen Paris. Sen London. Sen Berlin. Sen Moskva. Sen –

Stockholm.

Varför är jag så arg på Stockholm, undrar du? Det är för att jag levt två år i staden som uteliggare, och känner den därför bättre än någon "ordentlig" människa i Stockholm. Det är nämligen så att det är de hemlösa som känner Stockholm bäst. Alla små skrymslen och vrår som ingen annan bryr sig om - alla dessa som ständigt undersöker Stockholm efter ett färdigt program, en tidtabell. Med en sådan taktik kommer man inte långt. Nej, man ska luffa fritt omkring, då lär man känna staden. Låta sig driva dit man råkar komma. Då upptäcker man saker som får en att göra andra bedömningar än de "ordentliga" människorna gör. Man upptäcker mycket som är fördolt för de "ordentliga". Som bara ses med den luffande, avslappnade blicken.

Nog är det så allt, att desto längre söderut man rör sig, desto friare och lyckligare blir det. Ju längre söderut, desto fler löst springande hundar på gatan, desto fler luffare och hemlösa. Desto vänligare människor. Desto mer lekfulla barn. Och bäst är det förstås i mellersta Afrika. Men redan i Spanien och Marocko är det mycket bättre.

Stockholm är världens nordligaste huvudstad som samtidigt är miljonstad. Vi ligger ungefär på samma breddgrader som Alaska. István Molnár tyckte att Ungern var det själsligt kallaste och hårdaste landet, men nog tycker jag Stockholm är värre. Man är bara hemmablind.

Man måste nämligen göra sig kall och hård för att lyckas inbilla sig att svensken är skapad för det nordiska klimatet, att det här är svenskens hemland. Man måste göra sig kall och hård, och dessutom bygga själsligt kalla och hårda hus, för att hålla den gamla illusionen vid liv, att det här är vårt hem. Istället för att följa sin naturliga instinkt och återvända till de varma platser i världen där man kan släppa sitt civiliserade pansar, och erkänna att man alltid längtat söderut i sina hemliga drömmar.

Aldrig blir det civiliserade pansaret så hårt och kallt som i en sådan här exil; ett gäng flyktningapor som inbillat sig att de hör hemma i kyla, mörker och karghet, medan kroppen ropar efter syd.

2010-03-14

Vad djuren gör om nätterna

Idag kom jag på vad det är som får mig att inte genast luffa till varmare länder, t.ex. Spanien, där det är så mycket lättare att leva som jag, inte minst med tanke på nordisk psykvård.

Det är djurens exempel.

Det är alla de hundar som stannar hos hussarna fast dom skulle kunna rymma. Och alla rådjur som övervintrar fast dom är dåligt anpassade till kalla vintrar. Djuren samlas nämligen varje natt i andevärlden för att smida vidare på sina härliga planer:

att förbli hos oss tills den sista civiliserade befrias från sitt civilisationshelvete. Dvs., de är missionärer i helvetet. Så ock jag.

Så tills den dagen kommer, skall jag fortsätta samlas med de nordiska djuren och alverna om natten i andevärlden, och uppfinna allt starkare kärleksdrycker i väldiga häxkittlar som vi kokar ihop i hemlighet, kärleksbaciller som till slut skall övervinna den mest förhärdade psykiatriker.

2010-03-15

Om vilddjuret Sadhu Sundar Singh

Har ni någonsin råkat ut för ett anarkistiskt helgon? Som inte låter sig våldtas av någon religiös institution, varken kloster eller väckelserörelse? Som lever totalt utanför civilisationens regler?

Jag vet ingen västerländsk sådan. Inte ens Fransiscus och George Fox går fri. Möjligtvis David Petander, Lars Ulstadius och Aleister Crowley, fastän Crowley inte är känd som helgon, utan som en mörksens man, en ockult kättare. Men för mig är han ett helgon, en av de ofattbart få som älskat det djuriska, det instinktiva, den fria viljan.

Men i Österlandet och Ryssland kryllar det av anarkistiska helgon. Den främste av dem tycker jag är Sadhu Sundar Singh, den kristne sadhun. Sundar Singhs västerländska biografer fattar sällan vem de har att göra med. Dom förvrider honom till att likna på våra västerländska, ickeanarkistiska helgon, som en Fransiscus. Men han har en helt annan ande.

Han tillhör en helt annan sfär, nämligen de djuriska yogins sfär i himalayas grottor. Han försvann för gott som fyrtioåring i Himalaya, och hans lik har aldrig hittats. Antagligen lever han fortfarande där som en anonym kristen yogi i himalayas grottor, 121 år gammal.

Allt han säger måste tolkas utifrån hans liv, och det faktum att han levde som djuren. Han kunde, precis som jag, leva på råa löv och gräs och vilda växter. Han vänslades med rovdjur också. En gång sov en tiger bredvid honom i hans grotta. Han blev förstås skrämd först, när han vaknade. Sen märkte han att tigern inte ville honom något illa.

Det finns förresten ett ryskt helgon också, som kunde leva på råa vilda växter: Serafim av Sarov. Han var antagligen mer anarkist och vilddjur än den ryska kyrkan någonsin velat erkänna. Han vänslades med björnar.

2010-03-18

Stränghet mot de gamla favorithelgonen

Djuren har undervisat mig att jag måste vara sträng i min bedömning av alla mina gamla favorithelgon som varit civiliserade och antidjuriska, dvs. inte födda på nytt. Jag får inte vara nostalgiskt uppskattande bara för att de tillhör min historia. Tyvärr måste de flesta helgonen gå i sopkorgen när jag rannsakar dem. Ytterst få närmar sig ett lämnande av civilisationen. Jag skall göra en lista på dessa sistnämnda, alla jag kan komma på, de sista resterna jag gnager på, som ännu smakar något:

Abraham
Moses
Johannes Döparen
Jesus
Paulus
Fransiscus
Lars Ulstadius
Serafim av Sarov
Friedrich Hölderlin
David Petander
Sadhu Sundar Singh

Nu en lista på några civiliserade "helgon" (från alla kyrkosamfund) att varna för, som inte är stort bättre än våra moderna civiliserade "helgon", de vulgära storpredikanterna och helbrägdagörelsepredikanterna. De har alla det gemensamt att de till stor del är "men of words, not of real experiences", för att tala som muslimteologen Al-Ghazzali. Och då har jag en annan skala än den gängse, i bedömningen av vad som är "real experiences" (det är **INTE** att ha övernaturliga upplevelser och övernaturliga förmågor. Sådant är ren banalitet i sammanhanget):

Augustinus
Benedictus av Nursia
Bernhard av Clairvaux
Thomas av Aquinos
Katarina av Siena
Ignatius Loyola
Teresa av Avila
Martin Luther
John Wesley

Hans Nielsen Hauge
Paavo Ruotsalainen
Padre Pio
Martin Luther King
Moder Teresa
Desmond Tutu
Nelson Mandela
Dalai Lama

Alla dessa har närmast uppmuntrat civilisationens fortbestånd med sitt liv och verk. De utmanade den inte alls. De teg om det väsentliga. Den arme Tolstoi var inte särskilt helig, men han hade i alla fall sann syndanöd, nöd över sanna, inte påhittade synder, ånger över civilisation! Likaså Bertil Malmberg. Hur vederkvickande att läsa i jämförelse med ovannämnda! Inte heller följande helgon smakar längre, trots att de står nära det anticivilisatoriska:

Origenes
Mäster Eckhart
Johannes av Korset
Jakob Böhme
George Fox
Md. Guion
Emanuel Swedenborg
Hjalmar Ekström

Varför smakar de inte längre? Kanske för att deras livsverk brunnit upp. De skapade inga sanna Kristi efterföljare bland sina lärjungar. En mästare känns på sina lärjungar, trädets frukt. Moses var stor för att han fick Johannes Döparen till lärjunge, Johannes Döparen var stor för att han fick Jesus till lärjunge, Jesus var stor för att han fick Paulus (de andra svek och byggde regler och sekter, de tolv lärjungarna inberäknade) till adoptivbarn, Paulus fick Fransiscus, osv. T.o.m. Tolstoi fick ett verkligt helgon till lärjunge, David Petander. Inte illa.

Hur ensamt och besvikande det känns, när helgonens skara krymper så kraftigt, och de sanna helgonen visar sig befinna sig på helt andra platser! Bland djur, spindlar, bland anonyma uteliggare, bland sinnessjuka och fångar i fängelset! Vilken besvikelse att jag inte känner nästan några äkta helgon! I fängelset i Serbien såg jag en som liknade oerhört på Paulus i väsendet och i ansiktet. Jag trodde han var Paulus reinkarnerad, så helgonlik var han. Har aldrig sett någon så helgonlikt djurisk och aplik människa som han. Så fel kan man ta, när det gäller att veta var helgonen finns. Jag som alltid har letat efter dem i böckerna, jag som har trott att de lärde har reda på var de finns.

2010-03-30

Hur hundarna ser på sina hussar

Hundarna är dom djur jag har umgåtts med mest, och som också har adopterat mig tydligast och varmast av alla djur. Dom har lärt mig en del intressanta grejer, som påminner om det Emilie Cajsdotter lärde sig av sina djur.

Vill ni veta vad hundarna tänker om sina hussar, människorna?

De säger att de liknar blinda varelser, som behöver ledhundar för att se och känna sig fram.

De säger att de liknar varelser, som mister fler och fler av sina naturliga funktioner, och ersätter dem med allehanda krycklika, mekaniska hjälpredskap. Som om de hela tiden förlamas, mer och mer. På medeltiden liknade deras själar halta människor, som tog sig fram med kryckor, idag liknar deras själar rullstolsbundna människor. Och vissa liknar faktiskt sängliggande förlamade människor. Trots att de går omkring på gatan. Det är datorn som skapar sådana människor. Språket var som en krycka, mobiltelefonen är som en rullstol, men datorn är som en sjuksäng.

Hundarna är sjuksköterskorna. Änglarna som går och leder dom sjuka i ett band, som den sjuke själv har bundit vid sin hals, och som bara han kan klippa av.

Allt är upp-och-ner, säger hundarna. Människorna tror att det är dom som leder hunden, men i själva verket är det tvärtom. Människorna tror att det är hunden som är under dem, men det är tvärtom. Hunden är för många räddningen från självmord. Var det även för mig.

Vilken ofattbar livskraft i en hund! Den överraskar mig lika mycket varje gång. Så fulltständigt hel och ofördärvad vargnatur!

2010-03-31

Min obarmhärtiga bedöming av filmen "Avatar"

Jag såg den av naturvänner så prisade filmen "Avatar". Klarade inte av att se mer än halva, då jag blev så upprörd över den filmiska exploateringen av det heliga, och inte minst hur man överhuvudtaget kan beskriva den ondska man hatar genom att själva vara onda, och bygga massa robotar och kall teknik till en film. Man kunde ju se ondskan och kylan i skådespelarnas ansikten! De spelar inte nån annanegentligen, de spelar sig själv mest, spelar sin egen ondska, förhoppningsvis i ett förtvivlat och ärligt försök att därigenom transcendera den, genom att kunna se sin egen ondska utifrån.

Men värst var det att se hur "ursprungsmänniskan", den djuriska, paradisiska människan beskrivs i filmen, att se hur människodjuret "Na'vi" spelades, hon som skulle representera människans enhet med naturen. Min kommentar till detta hoppas jag har något värde, då jag själv börjat bli ett människodjur på sistone, på riktigt, och inte i någon självregisserad teater. Två saker upprörde mig:

1) Skynkena framför könsorganen och 2) pilbågarna. dvs. 1) Det sexualfientliga pryderiet - det sexuella tabut, och 2) det tekniska våldet.

Två grundläggande element för all civilisation, allt syndafall, all antidjuriskhet och antikristlighet.

Jag måste tyvärr ta ifrån er min uppskattning av "Avatar", och likaså min beundran för romantiseringen av det som vi kallar "ursprungsbefolkning" och "indianer" och som inte är något annat än lämningarna från det första stora steget i människans syndafall och korruption. Alla andra steg därefter har varit små i jämförelse med detta första stora steg - så vidrigt, så naturfientligt.

Det är ett jättehopp från indianerna till djurriket och sanna djurmänniskor. Djuren och djurmänniskorna lär känna varandra och andra främmande varelser primärt genom saker som sexuellt anstruken kroppslek (jakt), ljudlek, kroppsberöring och sniffande, medan Na'vi bara pratade och utförde tekniskt våld - så kallt, så stelt för en djurmänniska som jag!! Jag attraherades inte alls av dom. Tänk att ersätta det sexuellt anstrukna tafsandet och lekandet med pilbågar!! Den härliga katt-och-råtta-lekfulla ätandet av varann med det oerhörda avståndet till sin mat, den oerhörda kyla i relationen som uppstår när man sänder en kall pilspets iväg istället för sin varma kropp. Vilken skillnad mellan att bli snabbt och kärleksfullt uppäten i sexuell extas av ett rovdjurs varma och smidigt mammiga kropp, och att bli chockad av en kall pilspets, som dödar långsamt och torterar sitt offer! Jag känner en instinktiv sympati för att bli uppriven av ett lejons tänder och klor, något jag gärna skulle vilja uppleva en dag i detta eller något kommande liv. Men en pilspets! Aldrig i livet.

2010-04-01

Syndafallet och sexualreglernas uppkomst. Kommentar till min översättning av syndafallsberättelsen i 1. Mos. kap.3

Många religioner och mystiker förbinder syndafallet med sexualiteten. Moonrörelsenoch Jakob Böhme, bara för att ta några väldigt tydliga exempel. Förmånga av dem betecknar "ormen" sexualkraften, kundalinikraften som inom hinduismen och andra religioner symboliseras av en orm. Jag var själv benägen i början av mitt översättningsarbete att se ormen i syndafallsberättelsen som en symbol för sexualiteten.

Men.

I denna gamla allegori eller myt är det ganska tydligt vad allt betyder utom just ormen och kunskapsträdet. Vad exakt var det som fick människan att falla första gången? Vad är ondskans ursprung? Det är det största mysteriet i syndafallsberättelsen. Man har gjort många tolkningar. Som att ormen skulle vara sexualiteten. Och att kunskapsträdet skulle vara det lämnande av barndomen och oskulden som alla "måste" gå igenom för att bli mogna och vuxna i evolutionens trappstege.

Det där är bara bullshit, säger jag. Det finns inget fel på sexualinstinkten i all dess djuriskhet och ursprunglighet. Och ondskan behövs inte för det godas uppkomst. Lidandet behövs faktiskt inte. Ondska och lidande är ett ofattbart undantagstillstånd i en ofattbart liten del av universum (planeten jorden och mänskligheten) under en ofattbart kort tidsperiod (ett par tusen år).

Det skall sägas till judendomens och kristendomens heder att de lyckats med konststycket att inte låta ormen få betydelsen av sexualkraften, så som den har inom så många symbolspråk. Att de därmed har bevarat den symboliska tillgången till en av världens mest anticivilisatoriska och djuriska texter: en text om att det är himmelskt och rent att vara naken och knulla fritt, och att det är syndigt att skämmas för sexualiten och gömma den bakom kläder och civiliserade regler.

Mysteriet med ormen och kunskapsträdet är svårt. Man får nöja sig med gissningar. Att ormen är djävulen är väl rätt så självklart inom judisk teologi, men vem djävulen är, är det stora mysteriet. Vem började det hela? Vem var den första boven i dramat?

Om jag får gissa, så är inte djävulen en enda person, utan ett opersonligt, tekniskt system av regler och sexualtabun som ett mänskligt kollektiv i misstag gled in i en gång för ett par tusen år sedan. Alla på samma gång. Och sannerligen, det var ett misstag, inget någon hade tänkt ut. Ondskan är banal och lättgenomskådlig. Därför går misstaget att förlåta och reparera hur lätt som helst.

Och om jag får gissa, så är kunskapsträdet inget träd som **ger** kännedom, utan ett som **förbjuder** kännedom. Om vad? Jo, om sexualiteten. Förbudet kallas **tabu**. Jahve Naturens förbud mot att äta av detta träd var alltså en urjudisk paradox: Det är förbjudet att förbjuda. Det är förbjudet med regler och tabun. Allt skall vara öppet och fritt. Fatta det den som kan.

Att bibeln kallar det för "kunskapsträdet" är biblisk ironi. Människan **trodde** att förbudssystemet av regler skulle ge kännedom om gott och ont, men det var en illusion. Hon gömde sig istället. Allt blev gömt, fördolt, skambelagt, kunskapen försvann.

Men den dagen man lär känna de hemligheter som kunskapsträdet förbjuder kännedom till, den dagen är syndafallet upphävd inom en, och man slutar tvinga och förslava sin omgivning med en massa regler. Man upptäcker godheten som inneboende natur och instinkt, och regler för godheten behövs inte längre.

Det här är samma hemligheter som jag pratade om i förra blogginlägget, de som husdjuren/boskapen sitter på, och som, när det läcker ut till människan, återförenar henne med djurriket och resten av naturen. Det är egentligen ingen hemlighet, inget ockult, inget esoteriskt, därför att dess enda hemliga natur är att det inte kan förstås med tankarna och med ord, utan bara genom att leva - genom ätande av trädet som ger Liv. De två träden är alltså två sidor av samma moraliska fenomen. Bara att fritt leva ut sin sexualinstinkt i det verkliga livet ger kännedom om gott och ont, inte att dölja den och skämmas för den eller låtsas vara fria genom att prata en massa låtsaskunskap om den, så som människorna gör idag.

2010-04-08

Är jag teriantrop?

Lustigt att DN ville skriva om såna som mig. Men även om jag gissar att jag varit schimpans i mitt tidigare liv, har jag ingen känsla av eller behov av att vara något annat djur än ett människodjur i mitt nuvarande liv. Så beteckningen teriantrop kanske inte passar på mig. Teriantropi kanske bara är ett tidigare liv som djur som hänger efter en,

som man inte kan släppa. Isåfall släpper man det den dag man inser att man kan bli ett djur även som människa. Att man kan leva ut sin djuriskhet som människa.

2010-04-08

Vad ær "kroppens uppståndelse på den yttersta dagen"?

(jag skrev detta på ett danskt bibliotek, därav de konstiga ä:na och ö:na, anmärkning i efterhand)

Teologerna har vridit huvudena av sig i intrikata førsøk att tolka vad "kroppens uppståndelse" skulle kunna innebæra. Men tænk om det ær vældigt enkelt. Tænk om det bara handlar om reinkarnation. Och en god sådan. En reinkarnation till en djurisk och återstælld mænniskokropp.

Kanske andeværlden ær full av sovande, drømmande mænniskoandar från civilisationens historia, som vi kan væcka till livslust igen, så att de lockas att låta sig återfødas, om vi væcker dem med lite løften om att dom ska få knulla fritt om dom kommer tillbaka, och slippa træla under civilisationsregler osv.

Det ær ju inget tvång med reinkarnationen. Vissa andar sover vældigt længe i andeværlden. Med en helt annan tidsuppfattning. Sømnens tidsuppfattning. Tusen år kan vara som en dag nær man sover riktigt djupt. Många av andarna tror inte ens på reinkarnation. Enligt Sadhu Sundar Singh iaf. Han trodde inte heller på det. Och dessa har ju rætt från sitt smala perspektiv, før ingen ær tvingad att reinkarnera sig. Man får sova fast i all evighet om man vill, om det kænns skønare æn att leva. Många av andarna ær så besvikna på sina tidigare jordeliv att de behøver mycket sømn før att återhæmta sig. Och sova skall de få! Det finns inget syndigt i det.

Låt oss vænta in dem! I lugn och ro. Och nær de en gång kommer i stora hærskaror, då blir det knullfest utan like. Nær alla de sovande andarna i ett pløtsligt massuppvaknande pockar på att få komma in i kvinnornas skøten. Hohooo...det ær væl det som kommer att få civilisationen på fall en gång, inget ær væl så farligt før civilisationen som mycket fri sex och massor av uppstudsiga små snorungar likt mig sjælv, som lufsar efter en på luffen, likt rævungar efter rævmamman....

2010-04-12

Tre dimensioner av "de dödas uppståndelse"

Jag tror "uppståndelsen från de döda" har tre olika dimensioner, en kroppslig, en själslig och en andlig, som var och en motsvarar en dimension i människans treeniga natur:

<u>Kroppens uppståndelse</u>

Teologerna har vridit huvudena av sig i intrikata försök att tolka vad "kroppens uppståndelse" skulle kunna innebära. Men tänk om det är väldigt enkelt. Tänk om det bara handlar om reinkarnation. Och en god sådan. En reinkarnation till en djurisk och återställd människokropp.

Kanske andevärlden är full av sovande, drömmande människoandar från civilisationens historia, som vi kan väcka till livslust igen, så att de lockas att låta sig återfödas, om vi väcker dem med lite löften om att dom ska få knulla fritt om dom kommer tillbaka, och slippa träla under civilisationsregler osv.

Det är ju inget tvång med reinkarnationen. Vissa andar sover väldigt länge i andevärlden. Med en helt annan tidsuppfattning. Sömnens tidsuppfattning. Tusen år kan vara som en dag när man sover riktigt djupt. Många av andarna tror inte ens på reinkarnation. Enligt andeskådaren Sadhu Sundar Singh iaf. Han trodde inte heller på det. Och dessa har ju rätt från sitt smala perspektiv, för ingen är tvingad att reinkarnera sig. Man får sova fast i all evighet om man vill, om det känns skönare än att leva. Många av andarna är så besvikna på sina tidigare jordeliv att de behöver mycket sömn för att återhämta sig. Och sova skall de få! Det finns inget syndigt i det.

Låt oss vänta in dem! I lugn och ro. Och när de en gång kommer i stora härskaror, då blir det knullfest utan like. När alla de sovande andarna i ett plötsligt massuppvaknande pockar på att få komma in i kvinnornas sköten. Hohooo...det är väl det som kommer att få civilisationen på fall en gång, inget är väl så farligt för civilisationen som mycket fri sex och massor av uppstudsiga små snorungar likt mig själv, som lufsar efter en på luffen, likt rävungar efter rävmamman....

Själens uppståndelse

När vi dör och inträder i andevärlden, återgår vi till vårt ursprung, vår djuriska själslighet, den vi hade i mammas mage och innan födelsen. Det gäller alla människor, både onda och goda. Det finns inget helvete och ingen "himmel" som liknar de traditionella kristnas föreställningar, och de astrala upplevelser vi erbjuds i nära-döden-upplevelser och ut-ur-kroppen-upplevelser. Dessa är bara tankar och illusioner, astrala projiceringar. Verkligheten, det som faktiskt händer när vi dör, är att vi återvänder till djurriket, till naturen, om vi inte har sett oss själva som en del av detta under vår livstid. Vi gör det inte bara kroppsligen, utan även själsligen. Dessa två korresponderar med varandra. Allt som händer i kroppen när den dör har en själslig motsvarighet. Vi kommer således att få leka med andevärldens likmask-själar, som förtär vår sista civiliserade själslighet i det som traditionellt förbundits med "skärselden". Det är det enda helvetet som finns, och det är bara ett helvete för de som äcklas vid jordiska likmaskar, och det varar bara en kort stund. Det sammanfaller med den individuella "yttersta domen", avslöjandet av individens historia och livspanorama så som den rullas upp i den typiska nära-döden-upplevelsen, till skam för den som gjort ont och till glädje för den som gjort gott. Den läkedom och odödlighet som den onda själen får efter denna skärseld kallar jag för själens uppståndelse, en uppståndelse som rör sig helt i andevärldens sfär, och där alla går tillbaka till djurrikets och naturens livmoder, för att återhämta sig inför kommande födelser.

Andens uppståndelse

Anden är varken kroppslig eller själslig, utan är det element som förbinder dessa två dimensioner med varann, en slags mellandimension. Om inte människans ande är uppstånden, såsom Kristi ande var det, faller andens ursprungliga insikter ständigt i glömska i hennes kommande reinkarnationer. Ty anden kan enbart leva och utvecklas under ett vuxenliv. Den måste ha en vuxenkroppslig bas för att kunna berikas, eftersom den just strävar efter att förena kroppen och själen till en harmoni, något som bara är i begynnelsestadiet inne i naturens livmoder. Anden kan bara väckas under ett vuxenliv, och i den meningen har de väckelse-kristna rätt, när de säger att vi inte får en till chans efter döden, i andevärlden, att bli andligen födda på nytt. Vi blir bara själsligen pånyttfödda där. Vi måste vänta till nästa reinkarnations vuxenliv för att ha en chans att bli andligen väckta. För vissa krävs många inkarnationer innan de blir väckta. Anden är nämligen inte minne och känsla, såsom själen, utan **moral**. Ett moraliskt minne av att stå i moralisk enhet med resten av naturen. Detta glöms ständigt bort för varje ny inkarnation av de som inte är väckta i anden, därför att andevärldens nyfödelse handlar för dem om att återingå i den själsliga föreningen med naturen, som barnet återknyter själsligt till sin moder, medan moralen hör vuxenlivet och jordelivet till. Anden lever inte i andevärlden, utan enbart i vuxenivet, som den moral som har byggts upp i kroppen under en inkarnation. Det är inte möjligt att synda i andevärlden, precis som det inte är det inne i mammas mage. Därför vore det riktigare att tala om själsvärlden istället för andevärlden. Astralvärlden är också ett bättre uttryck.

Andens uppståndelse är således en **moralisk uppståndelse**, som enbart kan ske i ett vuxenliv, där vi kan gottgöra våra moraliska försummelser. En sådan gottgörelse är inte möjlig i andevärlden, som är en vilotid, en slummer för både onda och goda.

Uppståndelsen från de döda vid Jesu återkomst är en andekroppslig uppståndelse

Den traditionella kyrkoläran om uppståndelsen från de döda vid Jesu återkomst handlar inte om själslig uppståndelse, odödlighet, utan om en förening av andlig och kroppslig uppståndelse. M.a.o. alla de som är andligt/moraliskt uppståndna i "själsvärlden" reinkarneras, uppstår kroppsligt, och lockar resten av mänskligheten med sig i ett ras av uppståndelser. Vi får nya, andliga kroppar, dvs. kroppar som är regerade av moral, inte

omoral. "Andliga kroppar", som Paulus pratar om i 1 Kor.15, handlar inte om svävande supermän-kroppar, utan om moraliska kroppar. Så enkel är uppståndelsen på den yttersta dagen. Det finns inget dunkelt, konstigt och svävande över det.

Den stora skillnaden är bara den, att det här inte gäller en fjantig kyrklig systemmoral som återvänder till mänskligheten, utan **Naturens moral**, hundarnas, vargarnas, bergens, växternas och spindlarnas moral. Till begynnande skräck för präster och poliser, men till jubel och fest för alla systemfiender, både i fängelser och på sinnessjukhus.

2010-08-29

En lektion i exegetik för teologieprofessorer vid Åbo Akademi:
Nyöversättning av en nyckeltext i bibeln: Johannes Uppenbarelse
Kap 4.

Ha gärna en vanlig översättning uppslagen bredvid, och läs den grekiska grundtexten,så ni kan förstå hur jag har översatt:

v.1. Sedan öppnade sig Paradiset, Naturens väsen, för mig; och den röst, lik ljudet av en basun, som jag förut hade hört tala till mig, sade: »Kom hit in, så skall jag visa dig, vad som skall ske härefter.»

Kommentar: Jag översätter med "Paradiset, Naturens väsen" istället för "himmelen", eftersom detta senare för våra tankar bort från skapelsen, naturen, till en svävande sfär i det blå som inte finns. Naturens väsen är paradiset. Och det finns bara en verklighet: skapelsen, naturen, inte två verkligheter - andevärld och materiell värld. Andevärlden eller paradiset är bara det i naturen som den fallna människan gått miste om, och det är främst något moraliskt, inte något spökaktigt.

2. I detsamma kom jag i moralisk hänryckning. Och jag fick se en tron vara framsatt i Naturen, och någon satt på den tronen;

Kommentar: Jag översätter med "moralisk hänryckning" istället för "andehänryckning", eftersom "ande" för våra tankar till något spökaktigt och svävande, istället för den konkreta och jordnära betydelse det har i gammaljudisk teologi, nämligen den sfär där Gud regerar. Den moraliska sfären, s.a.s. Det hebreiska ordet för Ande kan också översättas med "Liv". Guds liv, alltså. Guds moraliska liv.

3. och han som satt därpå var till utseendet såsom jaspissten och karneol. Och runt omkring Naturens tron gick en regnbåge, som till utseendet var såsom en smaragd.

4. Och jag såg tjugufyra andra naturtroner runt omkring Naturens tron, och på de tronerna sutto tjugufyra kungliga **naturrepresentanter**, klädda i vita kläder, med gyllene kransar på sina huvuden.

5. Och från Naturens tron utgingo ljungeldar och dunder och tordön; och framför tronen brunno sju eldbloss, det är Naturens sju moraliska dimensioner.

6. Framför tronen syntes ock likasom ett glashav, likt kristall; och runt omkring tronen stodo fyra **djurrepresentanter**, en på var sida av tronen och de voro fullsatta med ögon framtill och baktill.

7. Och det första djuret liknade ett lejon, det andra djuret liknade en ung tjur, det tredje djuret hade ett ansikte såsom en människa, det fjärde djuret liknade en flygande örn.

Kommentar: märk hur människan är med bland dessa fyra djurrepresentanter. Här står människan jämsides med djuren, inte över. Människan är här uppstånden, återinlemmad i djurens höga gemenskap.

8. Och vart och ett av de fyra djuren hade sex vingar; runt omkring, jämväl under vingarna voro de fullsatta med ögon. Och dag och natt sade de utan uppehåll: »Underbar, undebar, underbar är Naturen, Den allsmäktige konungen, det som var, och som är, och som skall komma.»

9. Och när djuren jublar i Naturen som sitter på tronen och leker framför det som LEVER i evigheternas evigheter,

10. då falla de tjugufyra naturrepresentanterna ned inför det som sitter på tronen, och jublar i det som LEVER i evigheternas evigheter, och lägga sina kransar ned inför tronen och säga;

11. »Naturen, vår konung och Gud, är värdig att mottaga jubel och beundran och herradöme, ty den har skapat allting, och därför att den ville det kom allt till och blev skapat.»

Slutlig kommentar: Vad är det som sker i detta kapitel? Jo, något mycket grundläggande inom judisk teologi; "merkabah-mysticism", tronmystik. Det är själva centret i mycket av judisk mystik. Centret för meditationen över Jahve, som tronade över förbundsarken i det judiska templet. Vanligtvis avbildar vi förbundsarken med två keruber, som egentligen skulle föreställa djurrepresentanterna i Ezekiels och Johannes tronvisioner. Enligt Johannes vision skulle alltså förbundsarken avbildas med fyra keruber. Och de skulle egentligen inte vara människoliknande änglar som satt där, utan just fyra djur, varav en var en naken människa, en apliknande människa, människan i sin ursprungliga vildhet. Ett djur i varje hörn av förbundsarken.

2010-08-29

Tio filosofiska beteckningar på min djuriska filosofi,

beteckningar som bara blir svårbegripligare och svårbegripligare, och längre
och längre:

-Djurism
-Anarkoprimitivism
-Naturmystisk djuranarkism
-Monistisk-djurisk materiemystik
-Materialistisk-religiös anarkomysticism
-Naturalistisk-eskatologisk naturspiritualism
-Animistisk-djurisk-konservativ paleoliberalism
-Naturateistisk-kristlig-ortodox djuriskhetsanarki
-Idealistisk-anarkokonservativ naturistlibertinism
-Ekofeministisk-traditionalistisk anarkopentekostalism

Vi är från filosofihistorien vana vid uppdelningar som materialistiskidealistisk, naturalistisk-spiritualistisk osv. En slags dualism. Min filosofi går
långt ut på att transcendera denna dualism. Min filosofi är helt och hållet monistisk, både till väsen och struktur. För mig finns det t.ex. inget motsägelsefullt i att vara en religiös materialist, konservativ libertinist eller anarkistisk-djurisk pingstvän (pentekostalist).

2010-09-03

En lista på aderton av Systemets värderingar som jag ställer uppoch-ner i mitt liv

Mitt liv är som att ställa allt i Systemet upp-och-ner. Här några exempel:

1. **Yrkeskarriär**: Ju högre position en människa har i arbetslivet, desto lägre status har hon i mina ögon. Statusnissarna är nämligen urtråkiga att umgås och leka med. Oskolade barn och hundar desto roligare.

2. **Skola**: Ju lärdare och professorsaktigare en människa är, desto dummare och mer fackidiotisk är hon i mina ögon. Jag har sett en otrolig vishet hos töntar, barn och sinnessjuka.

3. **Mogenhet**: Ju vuxnare och mer "diplomatiskt" och "fint" och "korrekt" en människa uppför sig, desto omognare är hon i mina ögon. Omogenhet har inget att göra med hur ung och "fin" man är. Jag har sett en otrolig

mogenhet hos små vilda snorungar. Det är något man tar med sig från tidigare liv.

4. **Smutsighet**: Ju smutsigare en människa är, desto mer tilldrar hon sig min positiva uppmärksamhet och min lust att lukta på henne. Särskilt könsdoften är intressann när den riktig har fått ligga länge och gro.

5. **Samtal**. Ju mer en människa "samtalar" med sin nästa, desto mindre kommunicerar hon med denne. Ordsamtalet är bara ett virtuellt och kallt spel som man spelar för att man inte kan ha det fysiskt skoj med varann, så som hundar har det.

6. **Det privata**. Ju mer "privat" en människa är, desto mer blir hon sin egen fångvaktare, utan fritid, utan privat sfär, våldtagen, kontrollerad och antastad av sig själv. Det privata finns inte. Allt tillhör alla. Bakterierna avlyssnar, intelligenta som de är.

7. **Det djuriska**. Ju mer djurisk, vild och instinktiv en människa är, desto mer förfinad och ädel är hon i själ och kropp. Det djuriska har alltså inget med det demoniska och "låga" att göra, tvärtemot. Jag har sett en otrolig ädelhet och finhet hos hundar, och en otrolig låghet och demoni hos "höga", "moraliska" biskopar och gentlemen.

8. **Civilisering**. Ju mer civiliserad en människa är, desto mer rå, primitiv, låg och outvecklad är hennes moral och känsloliv, utan empatisk förmåga att leva sig in i andra arter än hennes egen. Problemet är bara att allt detta hemska sker i smyg, under fina fasader, fina ideologier och "löften".

9. **Det normala**. Ju normalare en människa är enligt Systemets värderingar, desto abnormare är hon i mina ögon. Orsaken till hennes abnormalitet är att hon, då hon följer Systemets normalitet, skiljer sig markant från resten av djuren i djurriket, och de är ganska många fler än de "normala" människorna. Hon blir ett enda stort undantag i naturen, en försvinnande minoritet, en på miljarder trillioner som inte lever naturlivet.

10. **Rikedom**. Desto rikare en människa är enligt Systemet, desto girigare är hon, dvs. hon uppför sig som om hon vore utfattig, och är det också egentligen. De flesta gåvorna jag fått kommer från sådana som knappt något har. Och jag vågar knappt längre fråga någon rik om något som helst. De fattiga lever i ett ständigt forsande flöde av givande och tagande, medan de rika sparar och räknar på sina pengar tills de känner sig utfattiga. De är så fattiga att de ofta inte ens har kontanter i fickorna, så att de har möjlighet att ge ut något. Allt går nämligen på kort för de rika numera.

11. **Skämt**. Det som är skämt enligt Systemets värderingar, är just frånvaron av sant skämt. En tom skämtfasad, skämtteknologi. Det sanna skämtet är aldrig menat som skämt, det bara "kommer", utan beräkning. Det är därför små kryp kan vara så lustiga och skämtsamma, de vet inte om att de leker och skämtar.

12. **Självmedvetenhet**. Självmedvetenhet är korruption, brist på kännedom om sin egen verklighet, sann verklighetsförlust. Den sanna medvetenheten om sig själv är inte självmedvetenhet, utan spontanitet. Självmedvetenheten leder till självkontroll och självcensur, spontanitet leder till befrielse och självförverkligande. Den egna verkligheten är ett med den övriga verkligheten, därför behöver man inte vara medveten om sig själv, utan kan glömma den "egna" verkligheten, så att den flyter ut i den övriga verkligheten. Ingen verklighet är min "egen". Jag delar den med bakterierna i kroppen, om inte annat. Självmedvetande är självviskhet, navelskåderi, munkrunk.

13. **Anden**. Systemets andliga hierarkier är upp-och-ner-vända. Systemets "ande" är den virtuella, opersonliga, mekaniska anden, ett moraliskt syndafall. Själen är enligt Systemet det som förbinder detta moraliska syndafall med kroppen, och får kroppen att förstelna i självcensur. Sanningen är att det fysiska är högst uppe i hierarkin, och "anden" längst nere. Som Carl-Michael Edenborg diktar: "Anden är den stora skandalen". Den sanna anden däremot, det moraliska, är det fysiska när det är besjälat av fysisk energi. Dvs. frisläppt. Moraliskhetens ande är något ickevirtuellt, något fysiskt. Inte något spökaktigt virtuellt. Sant talade de gamla hebreerna när de använde ordet "Ruach" för "ande", ett ord som också betyder "liv". Fysiskt liv. Skapelsens liv. Att något är levande, finns på riktigt, i motsats till virtuellt och inbillt.

14. **Moralen**. Systemets moral är moralism och omoral: att kriga mot det fysiska livslivets spontanitet och frihet, att förtrycka varje sund, naturlig drift, att förslava sig själv i ständigt arbete, att fängsla sig själv i ständig tillgjordhet, lögn och självbedrägeri. Den

sanna moralen är motsatsen till moralism, tvång och slaveri, den är Livet som släpps lös i all sin nakenhet, det lekande, älskande fysiska livet, där ett spontant ätande av levande insekter kan vara en kärlekshandling, medan allt icke-spontant och redskapsmässigt/ hantverksmässigt slaktande av djur är omoral, bara för att det alienerar själen från ett sant och äkta möte med det den skal äta. Moral är allt som är Sant och Äkta och Genomskinligt och utan fasader och alienationsteknologi. Moral är Möte, Nakenhet, Fysisk Gemenskap.

15. **Himlen**. Systemets himmel är helvetet: en virtuell dröm, en inbillning, en overklighet. En sadistiskt placerad morot framför munnen, som är lagd så att man aldrig får tag på den - en utopi. Den sanna himlen är NU, inget framtida. Hela djurriket undantaget de civiliserade lever i denna himmel. Den är ingen inbillning, utan är själva verkligheten. Den är fysisk, här på jorden, naturens paradis. Helvetet är att förneka denna verklighet, att leva som om Verkligheten inte finns. Helvetet är alltså en kronisk kollektiv psykos.

16. **Det fysiska lidandets helvete**. Fysiskt lidande är inte helvetet, utan något Naturligt. Något som finns i paradiset, och som rotar oss i det fysiska, rotar oss i paradiset, bevarar oss från det virtuella. Något man inte är rädd för när man lever i paradiset, och som därför avmattas och blir en intressann utmaning för den paradisiskt lagde. Rädsla är det enda outhärdliga lidandet, det enda helvetet. Ty rädslan är att skapa virtuella hotbilder, rädsla är inbilskhet, att tro på overkligheten. Utan rädsla dyker man in i lidandets verklighets mikronivåer, och biter av lidandet en liten, liten bit åt gången, och därför blir det inte oöverkomligt. Med rädsla biter man hela lidandet av på en gång, och kvävs av den stora biten. Men biten finns inte i så stor portion, lidandet finns bara utportionerat i små, små bitar åt gången. En liten bit varje mikrosekund. En paradisiskt liten bit. Det är det virtuella helvetet som skapar den stora biten som kväver.

17. **Fångenskap**. Att sitta i en bur är inte nödvändigtvis fångenskap för den fångne, däremot är det fångenskap för fångvaktaren som håller den fångne i bur. Ty han måste tvinga sig själv att vakta på den fångne, och sätter således sig själv i slaveri, som är den enda sanna fångenskapen. Djur i fångenskap har talat till mig att de lever i paradiset trots denna yttre fångenskap. Varför? Jo, bara därför att de kan leva sig in i sin omgivning, hur monoton den än ter sig för oss. Lever man sig in i omgivningen, är den aldrig monoton, vore den än en betongvägg. Allt lever, allt är levande, sprudlande LIV. Framför allt i vår egen kropp. Våra kroppsbakterier är en del av vår omgivning, en del av våra lekkamrater, som vi kan leka med när vi isoleras från beröring med all annan natur.

18. **Sinnessjukdom**. Att vara patient på sinnessjukhus innebär inte nödvändigtvis att människan är sinnessjuk på riktigt, enligt naturens och verklighetens lagar. Däremot är de som tvingar andra in på sinnessjukhus, alltid verkligt sinnessjuka. Stackars psykiater och psykvårdare! Det är sannerligen synd om dem, så som de paranoiskt vaktar på andras psykiska tillstånd, för att få en chans att hävda sig. De är som psykiska vampyrer, vars enda existensberättigande är att andra visar sig vara psykiskt sämre än dem. De suger sig fast i andras psykiska dålighet, och får sitt "människovärde" av att folk ska må dåligt. Deras situation liknar mycket på fångvaktarnas i föregående punkt. De är psykiska fångvaktare, och sätter sig således själv i psykiskt slaveri och tvång, som är den enda sanna sinnessjukdomen, moder till all rädsla, inbilskhet, paranoia och overklighet.

Jag har själv varit på sinnessjukhus sju gånger, och där fått bittert erfara hur mycket mänskligare, naturligare och friskare patienterna är än deras "vårdare", som varit rena skräckexempel på känslokyla, stelhet och fångvaktarmentalitet.

2010-09-03

Jag har uppfunnit två filosofiska begrepp och en ideologi!

När jag har googlat på "Djurism" och "Paradisism" har jag upptäckt att de i princip inte används överhuvudtaget i vårt språk, allra minst som filosofiska begrepp eller ideologier. Jag har således tagit patent på begreppen i och med min blogg och min senaste nätbok "Djurisk filosofi: paradisism". Jag har grundat en hel filosofi! Jag har heller inte funnit någon tänkare genom historien som skulle ha tänkt något liknande som jag i djurismen/paradisismen. Kanske jag blir grundaren av en hel rörelse, lika stor som anarkoprimitivismen har blivit? Någon var ju den förste anarkoprimitivisten, kanske jag blir den förste djuristen? Jag gillar lite storhetsvansinne, särskilt om det har lite grund i

verkligheten. Och vem blir månne min förste filosofiske lärjunge? Det skall bli intressant att se.

Men låt mig göra en kort presentation av Djurismen/Paradisismen:

-Djurismen bygger främst på Moses, Jesus, Diogenes, Fransiscus och John Zerzans filosofi -Djurismen förespråkar en återgång till djurriket, att människan skall lägga ner hela civilisationen och hela sin åtskillnad från resten av djurriket, och åter förena sig med djuren, främst aporna, sin närmaste släktning.

-Djurismen förespråkar polyamori och naturism, och är emot äktenskapet och parrelationen. Alla kan vara med alla, tvärs över könsgränsen. -Djurismen förespråkar jagande av djur, men utan redskap. Redskapen gör hela jakten meningslös, som är menat att vara en lika fysisk och instinktiv lek som parningen.

-P.gr.a. detta förespråkar djurismen en föda för människan bestående av i huvudsak frukter direkt från träden, saftiga stjälkar, blad och små insekter. -Djurismen förespråkar att mänskligheten som helhet skall bosätta sig enbart i de tropiska områdena, och helt lämna de övriga områdena av jorden. Orsaken är att djurismen är emot jordbruk och trädgårdsskötsel, som man är beroende av om man bor utanför tropikerna. Den enda odlingen som är tillåten, är en försiktig och mild skogsträdgårdsodling, där man tillför skogen vissa goda mattillskott. Men det skall vara en rolig hobby, inget hårt arbete. Man kan vara som vissa insekter, förmedlare av frön. Inget mer. Ingen utrensare av vissa växter till fördel för andra. Man får alltså inte röja mark för sina odlingar, utan enbart sätta nya frön bland skogens buskar och träd, så att tävlingen mellan fröet och de omgivande växterna sker på lika villkor.

-Djurismen anser att det vore bra och önskvärt att människan lyckades korsa sig själv med någon apart, och föda fram mellanraser. Den anser att detta är fullt möjligt, och att människan återigen bör ta del av den utveckling som sker i naturen då arter korsar sig med andra arter, så att ingen art är statisk. En statisk art degenererar, och människan har degenererat oerhört långt som biologisk art, just därför att den inte korsar sig med andra arter, och förfriskas. Det har uppstått en slags inavel i stor skala i mänskligheten. Denne har således isolerat sig från resten av naturen. Inga nya människoarter uppstår därför längre. Men om hunden och vargen/räven kan korsa sig med varann, kan människan och de mest människoliknande aporna det också, skillnaden är lika stor i båda fallen. Lyckas det inte genast, kanske det lyckas efter att människans fysiska natur blir mer aplik efter en tid i naturligt, förvildat tillstånd.

-Djurismen är inte emot teknologi i princip, eftersom den anser den vara en krycka som kan användas så länge inte människan kan "gå". Men den är emot det system som ligger bakom teknologin, och som har påverkat dess utformning. Men det vore dårskap att bevara kryckan/tekniken efter att man lärt sig gå.

2010-09-10

Folk uppför sig som om de hela tiden är på jobb

Man skulle ju tro att när jobbet och skolan är över, skulle folk kunna slappa och leka och bara vara, hänga med varann. Men folk uppför sig så stelt och programmerat och mekaniskt på gator, torg och barer, att det ser ut som om de jobbar fortfarande, fast de är lediga! Har någonting hängt upp sig, kan man undra. Är de fullkomliga idioter?

2010-09-12

Anteckningar från hundrafjärde sammankomsten i Döda Akademien

(Bakgrund: Jag har författat ett verk som heter "Döda Akademiens handlingar", se fjärde skriften i raden av mina 18 PDF-skrifter på nätet. Verket är ett slags drama, och kan i princip spelas på en scen. Detta blogginlägg bygger på, och är en fortsättning på detta verk)

SAMMANKOMST CIV

Plats: Djurens högkvarter i andevärlden: en jättemyrstack i Amazonas djungel.

Musik på: Arvo Pärts "Sanctus" och Agnus Dei

Tid: 13.9.2010 kl. 10.40

1. Sammankomsten inleds med att ständige sekreterare välkomnar de fyra nya ledamöterna:

Lars: får jag presentera våra fyra nya ledamöter, tallen Shekina, jätteeken i Sibeliusmuseets park, Hunden Kero och Hunden Pippi!

Jesus: Välkommen ni fyra!

Fransiscus: På tiden att djuren inlemmades i den mänskliga gemenskapen!

Moses: Eller snarare: att VI inlemmas i djurrikets gemenskap.

Sadhu Sundar Singh: Då blir snart djuren i majoritet!

Lars: Ja, vi människor har lite att komma med när det gäller paradisets återupprättande på jorden.

Sedan är det dags för formaliteterna. De inleds med att en jätteeken läser en myrdikt, med åtföljande kommentarer. Jag lyckades snappa upp följande rader ur dikten, som tog tre timmar att läsa, för eken läste så långsamt:

Spapp
Krafs
Bapp
Smaps
Fabb
Sbapps
hepp
faps
smock
papp

2. Ordbokskommittén redovisar sitt arbete:

Nietzsche: Jo, vi har beslutat att införa vissa djuriska ord och uttryck i vårt ordboksarbete, som som bekant ska befatta sig med de fem viktigaste språken, engelska, tyskan, franskan, latinet och grekiskan, i en motsvarighet till Svenska Akademiens ordbok. De skall inte minst innehålla våra översättningar på dessa språk av ord vi har lärt oss av djur.

Här kommer orden vi har arbetat med:

Djurisk
myrig
snusmask
mullenergi
jubel

Och sedan till vår sedvanliga tävling; vem som gör bästa dikttolkningen av dessa ord. Varsågod ledamöter, sätt igång!

Edith Södergran:

En djuriskt myrig snusmask
försätter mullenergi i jubel.

Jätteeken:

Jag är djurisk
Jag är myrig
Jag är snusmask
Jag är mullenergi
Jag är ek jag är jubel!!

Jätteekens tolkning vann.

3. Nobelkommittén redovisar sitt arbete.

Leo Tolstoi: Jo, tyvärr har vi beslutat att vi inte längre skall belöna författare, utan enbart helgon. Och enligt David Petander i vår kommitté, så finns det knappast helgon bland människorna, de är alla civiliserade, korrupta helgon. Högst spädbarn och senila gamlingar kan räknas till helgonen. Men de flesta finns alltså hos mineralerna, växterna och djuren. Så vi har valt att välja in jätteeken i nobelkommittén, eftersom han har så lång erfarenhet av helgonlika växter och djur och mineraler. Sedan har också våra pris ändrat sin karaktär. Vi utdelar inte längre pengar och saker, såsom vi hade för vana tidigare, utan vi utdelar helt enkelt våra egna kroppar, att leka med. Priset numera är att vi ledamöter i nobelkommittén leker lite ekstra med den prisbelönte. Fysiska lekar. Djuriska lekar. Denna ändring uppstod då vi började inlemmas i djurriket, p.g.a. Lars Larsens s.k. "pykos".

4. Stipendiekommittén redovisar sitt arbete.

Paulus: Det har kommit in så många ansökningar från bakterier om stipendier av väldigt mystisk natur, att vi har beslutat att införa liknande ändringar i vår struktur som Nobelkommittén. Det är främst bakterierna som behöver våra stipendier, därför kan vi inte mera ge dom i form av pengar, utan i form av smuts och gräs. För det är det bakterierna gillar, det är det som får dem att arbeta. Just nu är de i en otrolig ivrig verksamhet för att upprätta vissa människokroppar till dess paradisiskt-djuriska tillstånd. Och det är en av de viktigaste verksamheterna för paradisets fortsatta utbredande bland de civiliserade.

5. Hunden Kero håller sitt inträdestal

6. Övriga frågor vädras.

Lars: Jag lider ofta av sysslolöshet. Ska vi inträtta flera verksamheter i Döda Akademien?

Jesus: Ska vi utge en tidskrift?

Lars: nä, det blir för jobbigt. Det är för civiliserat.

Tallen Shekina: Fortsätt med dina miniböcker! Dom är roliga.

Friedrich Hölderlin: Gör massa sådana miniböcker! Sprid dom ut över alla dina vänner! Det gör dig inte känd, men det skapar glädje, till skillnad från riktiga böcker, som bara skapar symboliska värden och statusjakt.

Lars: Jag har gjort säkert fyrtio sådana redan! Dom finns utspridda både över Serbien, Italien (Assisi och Milano), Tyskland, Sverige och Finland! Men som sagt, sådant blir man aldrig "känd" för. Man blir inte "känd" om man skapar glädje och spontanitet omkring sig, man blir bara känd i andevärlden, för djuren.

7. Sammankomsten förklaras avslutad.

2010-09-13

Vad Jesu återkomst är

Djuren har sagt mig att när den första civiliserade människan återgår till naturen och förvandlas så att hon inträder i paradiset, då är Jesu återkomst här. De säger att det är detta Jesu återkomst betyder - att någon blir som Jesus. Inte nödvändigtvis att Jesus blir människa igen. Jesus är redan här, han är redan reinkarnerad som paradisisk varelse, men antagligen som något djur, någon växt eller bakterie. Nu skall denna Jesu återkomst, som

alltid varit en realitet redan, bara bli realitet FÖR OSS. Då behöver vi inte längre en Jesus i människoformat, som kommer som en superman på skyarna.

Och djuren har sagt, att när någon människa blir paradisisk igen, som Jesus, då blir hon som ett naturvirus, som sprider sig snabbt till resten av mänskligheten. Jesus var just ett sådant naturvirus, som spred sig otroligt snabbt, och fick själva romarriket på fall till sist. Ännu ligger det där och pyr, men något håller oss tillbaka från att kollapsa för detta virus. Detta något kan vara att vi ännu är i början av Jesusrörelsens exponentiellt kraftiga utbredning, och att vi bara har kanske ett dussin människor av de civiliserade som under sin livstid blivit förvandlade till djuriska jesuslika varelser. Men för varje ny människa som förvandlas, går utvecklingen snabbare framåt, för att till sist nå en oändligt snabb hastighet - det blir en exponentialkurva som till sist står rakt upp i vädret. Allt fortlöper lite som civilisationens kollaps fortlöper, eller som havets stigning och den globala uppvärmingen fortlöper.

Såhär översätter jag 1. Tessalonikerbrevet 4, 13-18, som är ett nyckelvers i Nya Testamentet om Jesu återkomst:

13 Vi vilja icke lämna eder, käre bröder, i okunnighet om huru det förhåller sig med dem som avsomna, för att I icke skolen sörja såsom de andra, de som icke hava något hopp.
14 Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har återgått till naturens paradis, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som avsomnar tillbaka till naturen tillsammans med honom.
15 Såsom ett ord från Jesus säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar tills Jesus uppenbarar sig för mänskligheten, ingalunda hinner till naturens paradis före dem som äro avsomnade.
16 Ty Jesus uppenbarar sig för dem från naturen när de dör, och en uppmaning ljuder, en röst som av en alv och en Naturens basun. Och först återvänder de döda till naturen;
17 sedan, efter detta återvänder också vi som ännu leva och hava lämnats kvar, till naturen, vi bliva tillsammans med dem bortryckta från civilisationen, fördolda för den civiliserade blicken, och här i det fördolda möter vi Jesus igen, och så skola vi alltid få vara som honom.
18 Så trösten nu varandra med dessa ord.

Alltså kort sagt: Alla döda förvandlas genast till paradisiska varelser i sina nästa inkarnationer, medan det inte sker på samma sätt genast och automatiskt för oss som lever som civiliserade, vi måste vänta tills naturen uppenbarar sig för oss. Då förvandlas också vi. Därför skall vi inte sörja över de döda, utan glädjas åt deras förvandling. De har kommit före oss sörjande till paradiset. Det är oss det är synd om, inte dem.

2010-09-13

Döden befriar oss från civilisationen

De civiliserades oförmåga att leva sig in i döden och vad den innebär, motsvarar deras oförmåga att leva sig in i naturen. Isolerar man sig från naturen, så som de civiliserade, isolerar man sig även från döden, ty döden är inget annat än ett naturfenomen, i lika stor grad som natten och vintern är det. Döden är människolivets motsvarighet till natten och vintern, och lika lite något ont och negativt som dessa två. Dödsrädsla är lika irrationellt som att vara mörkrädd, eller som att isolera sig från vintern så att man aldrig blir härdad och van vid kyla. Döden är lika vacker och romantisk som vildmarksnatten, och lika fräsch och uppiggande som Nordens vintrar. Den är ett oerhört spännande äventyr, som man extatiskt kan se fram emot, som om man såg fram emot en flyttning till ett avlägset land, den innebär en välbehövlig omväxling för att vi inte skall trubbas av - en förnyelse och ett nytt liv i en annan materiell tillvaro i vårt universum än just människolivet. För de civiliserade som inte klarar av att avsluta sitt slaveri ännu, innebär döden den slutliga, automatiska befrielsen från slaveriet under civilisationsnormerna, en befrielse som de inte behöver lyfta ett finger för att få del av, varken de onda eller de goda. Döden är en sann oförtjänt gåva, en lika stor nåd som födelsen. Den sätter en gräns för ondskan när vi inte kan sätta den gränsen själva.

2010-09-14

Från ett samtal med min professor om livet efter döden

Jag hade alldeles nyss ett samtal med min professor i Nytestamentlig exegetik vid Åbo Akademi. Här ett intressant utdrag (ungefärligt referat, efter sakinnehållet):

Jag: Vad tror du om livet efter döden?

Professorn: Jag tror inte något personligt överlever. Men vi kanske uppgår i något större.
Jag: Tänk om vi inte är personliga på det där sättet ens nu?

Professorn: Jag skall inte spekulera i det. Jag: Jag tror att vi går tillbaka till naturen, och blir allt från växter till berg. Jag tror hundra procent att vi överlever. Du måste tänka lite mer naturligt, hur saker och ting föregår i naturen! Efter natt kommer dag, efter sommar kommer vinter, så det måste komma en födelse efter döden!

2010-09-13

Vi blir antagligen aldrig människor igen efter vår död

Jag fick en underlig insikt: **Efter min död blir jag antagligen aldrig människa igen**. Jag har skrivit åt det hållet tidigare, i detta inlägg, där jag skriver att chansen för att jag ska bli människa igen är lika liten som människorna är en liten del av alla varelser i universum, mineralriket, växtrikets och djurrikets varelser inberäknade. Eftersom vårt universum är oändligt, både neråt mot mikrokosmos och uppåt mot makrokosmos, är människan en så ofattbart liten del i det hela, att vi nog antagligen aldrig blir människor på nytt igen. Det finns oändligt många typer av varelser som vi kan bli, och chansen att vi på nytt blir just den där äggcellen i moderlivet som får chansen att bli människa, är oändligt liten. Nu lite om cellbiologi: Vi lever i själva verket som medvetna celler i kroppen innan vi blir äggcell och människa. Celler lika medvetna och intelligenta som människan är. Mänskligheten fortplantar sig således primärt genom **celldelning** (äggcellen uppkommer genom celldelning), inte primärt genom spermiens befruktning. Vi uppför oss alltså mer likt bakterierna och mikrokosmos än vi hittills anat. Just därför att celldelningen är människosläktets förnyelsemetod, kommer man antagligen inte in i det en gång till efter att ha utträtt ur det genom döden. Cellpersonerna som blir kandidaterna till de nya människofödslarna kommer istället nerifrån det oändligt djupa mikrokosmos, med oändligt många varelser, vissa oändligt små. En på kvintillioner, för att säga det svagt, av dessa mikrokosmiska varelser har någon gång i avlägsen tid varit människor. Själavandringen kan föregå i två riktningar; antingen uppgår man i större varelser uppåt mot det oändliga makrokosmos, eller så splittras man till mindre varelser neråt mot mikrokosmos. Men man stannar aldrig på samma nivå i flera liv efter varann.

Själavandringen är inte statisk, utan en böljande rörelse uppåt och neråt. Det är därför vi antagligen aldrig blir människor igen, för människosläktet har förvandlats till något annat innan vi hinner återfödas som människor igen. Som Herakleitos sa: Man stiger inte två gånger i samma flod.

2010-09-14

Heller inte människosläktet uppstår mer efter att det dött ut

Människosläktet kommer att dö ut en gång, likt alla andra arter, antingen om några miljarder år, eller så under några få kommande sekler, vilket är fullt möjligt. Det kan antingen dö ut så att dess alla individer dör, eller så att den helt enkelt förvandlas till något annat genom evolutionens gång. Till en apart igen. Något jag kommer att heja på.

Det här är en makroparallell till det att vi antagligen aldrig blir människor igen efter döden, som jag skrev i senaste blogginlägg.

De dödas uppståndelse betyder inte att människosläktet förevigas med deras nuvarande degenererade kroppar och hemska civilisation finputsad till något "himmelskt" (gator av guld, liksom - supermankroppar liksom), utan att vi får befrias från vår civilisation genom att ständigt förvandlas till något annat. Denna naturprocess av förvandling mot något annat blir vår slutliga räddning från vårt civiliserade helvete.

Naturen sörjer inte som vi av att arter dör ut. Den har inga museala intressen. Det finns inget egenvärde i att någon individ eller art sparas för evigt. Innerst inne är vi nämligen ingen individ eller art, utan ett med alltet. Den naturliga människan har samma själ som bakterien har, och förlorar därför inte sin själ när den förvandlas till bakterie. Det är bara den civiliserade människan som har en själ skild från resten av skapelsen. Men det är ingen själ, det är en maskin, en språkmaskin. Ett matrix. Ett helvete.

2010-09-14

Vad de civiliserades dödsångest är

(forts. på föregående blogginlägg)

Den civiliserade människans dödsångest innebär ångesten för att förlora sin inbillade "själ", som egentligen är en språkmaskin. Det kan liknas vid en patient som hela livet legat i andningsapparat, och sedan tas apparaten bort. Hon har blivit hjärntvättad att hon inte kan leva utan apparaten, att det inte finns liv utanför apparaten, och att döden innebär total förintelse. Hon får sedan ångest inför stunden då apparaten tas bort. Teknikgenomsyrad som patientent är, har hon vant sig vid att livet kommer från en maskin, och kan inte föreställa sig att livet kan upprätthålla sig själv, utan ledningar. Hon får chock i dödsstunden, men blir lättad och överraskad över att livet trots allt fortsätter efter att hon dött. Hon var ingen maskin som kunde förintas, utan LIV! De civiliserade har grott så ihop med sina maskiner att de uppför sig inför döden som om de vore maskiner. Snacka om att det har gått långt in i Matrix-dystopin.

2010-09-14

Vad djuren har lärt mig om ätande

Djuren äter väldigt ofta, och lite åt gången. Vissa djur äter nästan hela tiden, pyttelite om gången. Deras ätande är som en hel värld av lust och äventyr, eftersom de lever sig så helt in i sitt ätande, och allt det ätandet kan innehålla. De civiliserades ätande är i jämförelse rena dödsgrytan, ren förlamning och okänslighet.

Varför är det så med de civiliserade?

Jo, de gör just tvärtemot vad djuren gör (alltid ska de civiliserade vänta allt upp-och-ner): De äter för sällan, och när de äter, så äter de för mycket.

Djuren tar alltid reda på godbitarna när de äter, och äter **bara dessa små godbitar**. De civiliserade har lärt sig att man inte får kasta mat, och känner sig förpliktade att äta hela portionen, både det som smakar bäst och det som smakar mindre bra. Därmed uppövar de aldrig sin känslighet för **vad magen egentligen vill ha**.

De civiliserade i västvärlden känner heller inte till riktig hunger, dvs. LUST att äta. De är alltid halvmätta. Hinner aldrig bli hungriga, eftersom magen vant sig vid att få en diger portion var fjärde timme.

Djuren känner ständigt denna lust, det som vi skulle kalla för hunger, eftersom de äter så lite åt gången att de aldrig hinner fylla magen helt och hållet: den lilla matbiten hinner gå ner innan en ny kommer. Därmed fungerar djurens tarmsystem på ett helt annat sätt än de civiliserades. Hör nu här:

Djurens mage och tarmar fungerar som en slang med tratt, som man hela tiden häller lite vatten i, så att vattnet inte hinner uppsamla sig i tratten. Allting flyter på i en jämn, stilla ström, utan uppdämningar.

De civiliserades mage och tarmar är däremot i ständig förstoppning. Tratten är hela tiden full. Det liknar på en toalett som har fått stopp i rören, och det bara sipprar lite vatten igenom. Toalettstolen fylls av vatten. Och man måste vänta fyra timmar innan det ryms såpass mycket i toalettstolen att man kan bajsa och kissa i den. Och varje gång rinner toaletten över när man bajsar. Det kallas att bli "mätt". Men de civiliserades mättnad är ingenting annat än en **förstoppningskänsla**. Magen säger desperat "Nej, det ryms inte mer, vi vill inte ha mer!!" Sånt säger aldrig djurens mage, den jublar i en jämn rislande

ström. Man slutar äta medan det ännu smakar supergott, medan det ännu känns bra i magen. Inte ens lejonen äter för mycket på en gång, de som är kända för att stoppa i sig stora portioner. Deras kroppar är helt enkelt anpassad till detta. Liksom ormar kan sluka stora byten utan att få förstoppning. Allt har att göra med hur hungriga dom är när dom slukar ett byte. Är dom riktigt hungriga, går bytet ner som en dans, utan att en övermättnadskänsla uppstår.

Det är de civiliserades kroniska förstoppning och ständiga mättnad som får deras bajs att lukta illa. Eller har du någonsin luktat på en tjock människas bajs? Ju tjockare människa, desto värre lukt. Jag har erfarenheter av att mitt bajs luktar ungefär lika lite som kobajs. Jag brukar t.o.m. snusa på mitt bajs ibland, för att se om min mage mår bra.

Jag äter bara när jag är hungrig. Samma gör djuren. När vi har LUST. Detta är nästan okänt för de civiliserade, som i stor grad stoppar i sig maten rutinmässigt, var fjärde timme, av plikt mot magen, som om de gjorde ett jobb. De civiliserade förvandlar allt till jobb och plikt! Själv de roligaste sakerna, som ätande! De får aldrig känna lustkänslorna som uppstår när man låter allt flyta på av egen drift.

Skillnaden mellan djurs och civiliserades ätande kan liknas vid hur de har sex. De civiliserade har sällan sex, och när de har det, har de sex tills övermättnad uppstår. Djuren har väldigt ofta sex, sällan med penetration, och de släcker aldrig ut lusten helt, såsom de civiliserade gör. Jag läste någonstans att något lejon kunde få till det med sin hona trehundra gånger på en dag!

En gång drömde jag en dröm om att apor kunde få orgasm 500 gånger per dag. Jag har aldrig fått drömmens fakta bekräftade, men något ligger det i drömmen. Djuren kan få lättare orgasm än de civiliserade, och långt oftare. Deras orgasmer leder bara inte till övermättnad, utan de fungerar ungefär som djurens lustupplevelser under ätandet. De är små, och ständigt närvarande. Det hela är inte mano-depressivt, som de civiliserades verklighet alltid är, utan allt är en jämn flytande ström.

2010-09-14

Om vilddjuren i Uppenbarelseboken

(riktad till sådana som redan är bekant med den)

-Jag har några gamla översättningar framför mig, såsom

* Den gamla svenska översättningen "Biblia, det är all den heliga skrift", 1854

* Den gamla engelska King James-bibeln från 1600-talet

* Den gamla franska bibeln "La Sainte Bible, version D'Ostervald, 1915

* Latinska Vulgata-bibeln, 1914

* Den gamla ryska synodalversionen

och alla översätter de med "djur" i kap. 4 istället för 1917-översättningens "Väsende" och Bibel-2000:s "Varelse"! Jag har tittat på många olika nya översättningar på olika språk, och alla har frångått djuröversättningen (förutom "The Message" av Eugene H. Peterson, en annars strålande översättning)!

"Svenskt bibliskt uppslagsverk" från 1963 skriver "Grundspråkens ord äro i plural på hebreiska chajjot och på grekiska zoa vilka båda egentligen betyda "djur"".

Med denna översättning får hela uppenbarelseboken en helt ny innebörd.

Fyra djur står alltså omkring Guds/Naturens tron, uppbärande den (de motsvarar keruberna på förbundsarken i Templet). Människan är ett av dessa djur. I sitt paradisiska tillstånd.

-Sedan framstår ett "vilddjur" i 13 kapitlet, som förföljer de heliga. "Vilddjur" är en fel översättning, eftersom ordet inte kontrasterar mot de djur som står omkring tronen. Dessa fyra djur var ju just vilddjur. Alltså är "monster" eller "odjur" en bättre översättning (den engelska King James-översättningen har "beast", odjur, så och Bibel 2000). Det är ett o-djur, ett icke-djur, som förlorat sin djuriskhet. Det är den civiliserade människan. Det är inte én person, utan en **människotyp**, en arketyp. Den fallna människan, Adam.

Det uppstår ett krig mellan odjuret och Kristus, mellan Adam och Kristus, Antikrist och Kristus (enligt en dröm som jag hade är det Adam, den förste civiliserade människan, som är Satan, ondskans ursprung, läs drömmen här)

-Alltså: Fyra vilddjur runt Tronen, vilddjur som representerar hela den paradisiska skapelsen, mot ett odjur, ett icke-djur, som representerar den fallna skapelsen, adamsmänniskan. Och på själva tronen, som också fungerar som altare, ligger det ett till vilt djur: ett lamm. Men det är "slaktat". Lammen var vilda i början, men blev "slaktade", tillfångatagna av civilisationen. Det är alltså fem vilddjur hos Tronen, och ett av dem är Kristus! Han är representanten för den paradisiske vilddjursmänskligheten som tillfångatagits och slaktats av de civiliserade.

Lammet, det tillfångatagna och slaktade vilddjuret, leder kriget mot odjuret. Och vinner. Vinner som den svagaste i hela kriget.

Det är uppenbarelsebokens drama i korthet. Man behöver bara lite äldre översättningar för att få tag i det.

Det handlar alltså om Vilddjurens kamp mot o-djuret, inte om Kristi kamp mot Vilddjuret eller "djuret", såsom man vanligtvis pratar om uppenbarelseboken i kristna kretsar.

Nyckelkapitlet är kap. 4, och här kan du läsa min översättning av det.

Uppenbarelseboken har under det senaste året blivit min käraste bibelbok, och jag gjorde en hel egen översättning av den på engelska under min vistelse i det serbiska fängelset (3 veckor). Jag gav bort översättningen till en medfånge, då jag luffade, och var rädd att tappa manuskriptet på vägen om jag bar det med mig.

2010-09-14

Jesus som arketyp. Jesu återkomst som paradismänniskans återkomst.

Jag har lekt med tanken att namnet "Jesus" i Nya Testamentet inte var menat som hänsyftande på en enda historisk person, utan på en paradisisk människotyp som fanns innan civilisationen började, men som "korsfästes" (mer eller mindre symboliskt) med dess intrång. Och att evangeliernas berättelser ungefär är den tidens romaner eller legender om den "siste jesusmänniskan". Användningen av ordet Jesus skulle vara en motsvarighet till GT:s "Adam" - som ska representera "den förste fallna människan". Namnet Jesus skulle då innebära ungefär "Den siste paradismänniskan". Ett sådant synsätt skulle kanske göra rätt åt den klart legendariska karaktären hos evangelierna med alla deras mirakler, som inte var menade att tas bokstavligen. NT:s brev skulle sedan bli en slags felläsning av dessa legender, där man tog allt för historisk sanning, och Jesus blev en slags ny kejsare för dem, även om namnet Jesus i evangelierna aldrig syftade på en enda människa, utan på ett kollektiv.

Uppenbarelseboken och Jesu återkomst skulle då handla om paradismänniskans återkomst som människotyp, efter en lång tid av frånvaro. Det skulle inte handla om en enda människas återkomst "på himlens skyar", något det inte går att ens föreställa sig, utan det skulle ganska enkelt handla om paradismänniskans vaknande i en skara människor strax innan civilisationen kollapsar. Ungefär som Bertil Malmberg diktar i sin domedagsdikt "Aftonrodnad":

Vi höra obekanta stridsrop skalla
- ohjälpligt närmar sig den sista stunden.
Men innan våra tunga fästen falla
kan rasens liv förvandla sig från grunden.

"Det fromma liv som middagsljuset glömde
kan sakta vakna med vår avskedssmärta
- och vad den unga mänskligheten drömde
brinna emot oss som ett heligt hjärta."

Det är i denna mening jag har känt mig som Jesus i mina Jesuspsykoser (tre stycken sammanlagt). Jag har aldrig riktigt trott att jag är just den där historiske Jesusen, utan jag har famlat med tolkningen, och så har det spårat ur, eftersom jag inte rikigt förstått hur jag ska tolka Jesusrollen som jag känner mig axla. Med ovanstående förståelse kan jag göra en tolkning av den som inte blir psykotisk. Jesus reinkarneras aldrig som person, så jag kan inte vara Jesus på det sättet.

2010-09-14

Hur hundar skiljer sig från tjejer på gatan i deras sexualitet

Igår möttes jag av en hund på gatan som började pussa mig på munnen.

Och jag pussade tillbaks. Detta sker inte sällan. Mitt i allt, mitt på gatan.

Otroligt, hundarna uppför sig som om de vore sexuella varelser, som har lust på en. Fast de tillhör en annan art. De har ingen sexualrasism eller sexualexklusism. Detta har gett mig tilltron till att jag är värd att tycka om, värd att ha lust på.

När jag däremot tafsar på tjejer på gatan, får jag helt andra reaktioner. De uppför sig som om de inte vore sexuella varelser överhuvudtaget. Ja, de uppför sig som om de inte är någonting alls - förutom en språkmaskin i hjärnan. **Aldrig** några spontana uttryck för att de har lust på mig, såsom jag så ofta får från hundarna. Hur vacker jag än är (och jag är ganska vacker och har en sexig, slank kropp faktiskt).

Det är som om de civiliserade har förnekat sin natur så mycket att de liksom inte finns till för sig själva längre. De finns bara till för den förtryckande språkmaskinen i hjärnan, som ditsatts av civilisationens hjärntvätt, och som tagit över som en cancersvulst i hela kroppen, så att de tror att **denna språkmaskin är det enda som är dem**.

En språkmaskin som får dem att förneka hela sin egen verklighet, förneka själva sin sexualitet. De tror att språkmaskinen är den enda verkligheten, och bara det som ryms i den får existera. Och eftersom den inte rymmer instinkter, får sexualiteten inte finnas. Verkligheten är förbjuden! Snacka om att leva i djup kronisk psykos, som blivit något av en självklarhet för de civiliserade.

2010-09-15

Vad de civiliserades dödsångest är II: Språkmaskinen i hjärnan

(Fortsättning på detta inlägg)

För de civiliserade är tanken och orden allt. Hela verkligheten läggs i tanken. Och förloras därmed. För djuren är tanken ingenting. De tänker aldrig. De lever i Verkligheten, därför behöver de inte tänka. De har direktkontakt med verkligheten genom alla sina sinnen, som är fler än vi någonsin kan fatta med vår tanke. Den civiliserade isolerar sig från verkligheten genom tanken. Allt blir indirekt, förmedlat, inpackat i symboler och maskinella koder.

Tanken är en virtuell maskin. Den är mekanisk. Den går efter regler, alldeles som en maskin. Den är ett system. Den kan inte tänka något utanför detta system. Systemet kan växa, men man kan aldrig tänka utanför det.

Det är därför tanken inte har något med verkligheten att göra. **För verkligheten är ingen maskin**. Maskinen kan inte fatta verkligheten.

Hur har våra fysiska maskiner uppkommit? Jo, bara genom att vi har tänkt.

Vi har gjort avbilder av våra maskinella tankar, och har fått fysiska maskiner. Vi försöker skapa en verklighet som ska motsvara vår maskinverklighet i tanken. Antagligen för att vi ska få uppleva fysiskt det helvete som vi redan har i våra skallar. Det är kanske först då vi förstår vårt eget inre helvete. Datorn och internet är den yttersta konsekvensen av detta att vi försöker skapa oss avbilder av vår egen inre maskinverklighet.

Vad är då dödsångesten?

Tanken kan inte fatta döden. Därför är den rädd för den. Tankemaskinen är rädd för allting som är utanför dess psykotiska systemverklighet, allt som inte är mekaniskt, utan tillhör det organiska livet och naturen. Döden tillhör naturen, det är därför tanken inte fattar den.

Instinkten fattar döden. Därför är vi aldrig instinktivt rädda för döden. Låter vi vår instinkt driva oss, tar vi stora risker, som innebär fara för vårt liv. För vi vet någonstans att döden inte är något farligt, utan enbart en förvandling.

Tanken däremot, beräknar och kalkylerar desperat för att undgå döden. Den vet att döden kommer att göra slut på tanken. Döden är naturens inträde i tanken, utan att fråga lov, och därmed tankens undergång. Döden kommer att avslöja för oss vad tanken egentligen är. Vi går tillbaka till vår enhet med naturen. Tanken kommer inte dit in, utan lämnas kvar när vi dör. Det är därför de civiliserade tror att deras själ kommer att förintas i döden. De tror att deras själ är tankemaskinen i skallen, och att när den dör, så dör hela deras själ. Så enkel och simpel är hela dödsångesten. Det är helt enkelt slavens rädsla för att förlora sitt slaveri. Förlora det som den tror att är dess enda verklighet.

2010-09-15

Om att göra döden till en fest och välkomna Den Stora Katastrofen med jubel

<u>Dödsångestens försvinnande</u>

Ännu för ett och ett halvt år sedan hade jag djup dödsångest. Jag visste helt enkelt inte vad som skulle komma efter döden. Det var som att möta ett stort svart hål, att hoppa ut i ett totalt mörker.

För ett år sedan, då jag blev adopterad av naturen, försvann dödsångesten totalt, och har aldrig återkommit, inte det minsta. Nu är det 100 % självklart för mig att livet alltid ska fortsätta. Ofattbart självklart. Som om jag vaknat till verkligheten efter en ond dröm om förintelse.

Efter naturadoptionen gjorde jag också mitt livs mest äventyrliga färder, till Serbien och Italien, utan pengar och sovsäck, och var nära döden flera gånger. Och jag blev två gånger satt i fängelse och två gånger satt på sinnessjukhus.

Dödsångestens försvinnande gör att man vågar äventyra lite mer, ta flera risker. Och man får ett så mycket rikare liv då. Det är ett helvete att leva med dödsångest. Man är ju inte rädd bara för döden, utan för själa livet!

Dödsångesten har att göra med att man inte lever nära naturen, såsom jag skrev i föregående inlägg. "Döden är något naturligt", sa en medelålders arbetare till mig under en av mina luffarvandringar i Finland. Javisst, det är ju självklart. Men ändå upplever de civiliserade det som ett hot. Ja, hela naturen är ju ett hot för de civiliserade, som måste röjas undan och ersättas med parker och hus.

<u>Döden som inresefest istället för avskedsfest</u>

Dödsångesten för mig har istället bytts ut mot en känsla av förväntning, att jag ser fram emot döden som mot ett äventyr. Om jag visste att jag dog i morgon, skulle jag inte ha

"avskedsfest" med vemodiga tal för mina vänner, utan jag skulle ha en glädjefest, en "inresefest", och hålla ett tal om att "Nu reser jag in". Inte "Nu reser jag hem" för jag är redan hemma, utan "nu reser jag ner, in till mikronivåerna, till mina bröder bakterierna och in till er". En förvandlingsfest skulle det vara. Lite som Bilbo hade för sina vänner innan han gjorde sig osynlig med hjälp av ringen. En gemenskapsfest. "Nu reser jag in till den gemenskap som vi alla delar innerst inne".

Om jag visste att civilisationens undergång bröt ut i morgon, skulle jag ha en liknande glädjefest för mina vänner. Jag ser fram emot denna begivenhet ännu mer än jag ser fram emot min personliga död. För det skulle innebära att alla mina vänner också skulle bege sig på inresan ungefär samtidigt som jag, och det man gör tillsammans är desto roligare. Jag skulle på en sådan fest föreslå att vi höll tal för varandra där vi försökte leka att vi redan var bakterier.

Fri begravning istället för fängelsebegravning

Och var skulle jag vilja bli begraven? Förstås under jätteeken i Sibeliusmuséets park. Där blir övergången till det nya inte så stor. Där har jag levt mig in i mikronivåerna mer än på något annat ställe. Men då måste civilisationen ha kollapsat, och området vara fritt igen. Annars blir det en onaturlig begravning i en låda, ytterligare en av dessa civilisationens fängelser. Den skall ju göra fängelse av precis allting. Som om den är besatt av att fånga och isolera livet. Så jag försöker skjuta upp min dödsstund tills civilisationen kollapsar, så att jag slipper den där lådan, utan får jätteeken istället.

Att välkomna syndafloden som räddningen - att vara en sann Noa

Helst skulle jag ju vilja dö samtidigt som alla andra civiliserade i en enda stor syndaflod. Det skulle vara det perfekta sättet att dö för mig. En snabb drunkningsdöd i en syndaflod! Jag skulle välkomna en sådan med jubel, och känna mig som den sanne Noan, till skillnad från dom som isolerar sig i bunkers uppe i fjällen för att rädda sitt skinn. Stackars dom, säger jag bara, dom skapar bara ännu ett helvete åt sig med sina desperata räddningsförsök. Låt bara hela mänskligheten gå under som art, det är tryggare för hela skapelsen, så har civilisationen ingen chans att uppstå igen. Naturen favoriserar inga arter, och det skall vi heller inte göra, utan vi skall låta naturen ha sin naturliga gång, med det naturliga artutdöendet. Vi kan släppa taget om vår arts överlevnad, den är inte viktig. Det viktiga är att skapelsen mår bra, och den mår bäst utan oss människor, som alltid har en tendens att bli civiliserade igen efter syndafloden. Ekocentrism, kallas det. Istället för antropocentrism, människocentrism.

Så denna gång, i den kommande syndafloden, förhoppningsvis redan 2012 (enligt Patrick Geryl), hoppas jag verkligen att alla människor går under. Jag kommer inte att lyfta ett finger för att rädda någon, för döden är inte farlig! Detta är att vara en sann Noa, att offra sig själv, att dö ut som art för resten av skapelsens välmående. Inte att bokstavligen göra som Noa, rädda sig själv och några andra djur, ty då mister man sitt sanna liv.

"Den som räddar sitt liv skall mista det", sa Jesus. "Men den som mister sitt liv ska rädda det" (min översättning).

2010-09-15

De civiliserade lever i kronisk depression

När jag är i Åbo kikar jag ibland i min samling av papper och kladdböcker och manus som finns i "Lars Larsens samling" på handskriftsavdelningen på Åbo Akademi. Jag donerade åtta volymer med papper dit när jag for på luffen och blev utan hem.

När jag läser och rotar där, går det upp för mig med all tydlighet att jag levt hela min tidiga ungdomstid i närmast kronisk depression. Dvs. tiden från jag var 13 till jag var 19. Sex långa år. Detta blir tydligt när jag kontrasterar den tiden mot vad jag upplevt efter det, inte minst under det senaste året. Man förstår att man varit kroniskt deprimerad först när man kommer ut ur det, och har upplevt kronisk icke-depression, så att man vet skillnaden.

Jag hade en relativt lycklig barndom ute på landet, med 14 syskon och många husdjur. Och ändå gick jag med kronisk depression hela min tidiga ungdom. Det var p.g.a. att jag försökte uppföra mig som de vuxna under den tiden. Av detta sluter jag mig till att de

flesta civiliserade vuxna lever i kronisk depression, de är bara så vana vid det att de inte förstår det. Depression är deras vardaglighet, det vanliga för dem, som sedan ibland bryts av små glada stunder, som ofta har något ansträngt över sig.

Jag har lärt mig att se på ansiktsuttrycket tecknet på kronisk depression. Det är något med ögonen, de lyser inte av livslust. På hundarna lyser det alltid av livsgnista i ögonen. Som om de hela tiden har lust på verkligheten, och vill äta den. Munnen är ofta öppen och tungan hänger ofta ut ur munnen, i glupsk lust på verkligheten. Jag vet ungefär hur jag ser ut i ansiktet när jag mår bra, och det liknar på hundarnas ansiktsuttryck. Mina föräldrar har kallat det "stirrande ögon", och andra "psykos". Det är något djuriskt över mig när jag mår bra. Som skrämmer folk. Just därför att deras vanliga tillstånd är depression och psykos. Min sunda må-bra-verklighet blir psykotisk för dem, eftersom de mår dåligt, och de vill att alla skall vara som dom, som en klen tröst, så dom inte är ensamma med sin dålighet. Att må bra är något så okänt för de civiliserade att de betraktar det som sinnessjukt. Då har de verkligen gått långt i sin psykos och sitt illamående.

Då har det gått så långt att detta har blivit själva verkligheten för dem.

2010-09-15

Nytt begrepp: Tropikalism

Jag har uppfunnit ett nytt begrepp till min djuriska filosofi:Tropikalism!

Definition: Tanken att mänsklighetens enda rätta ekosystem är tropikerna, och att det är där vi bör leva för att inte skada och våldta oss själva och det ekosystem vi lever i. Alla har skyldighet att återvända till tropikerna, och leva där i harmoni med detta ekosystem ungefär som aporna lever - utan bostäder, utan att bygga byar, utan att använda jaktredskap, vandrande omkring nakna i små grupper, som Adam och Eva i Edens paradis, ätande ungefär samma föda som apor och gorillor - främst frukt och saftiga stjälkar, men också blad, gräs, små insekter och andra råa vilda växter direkt från marken.

Tropikalismen är således en aspekt av den paradisisk-djuriska filosofi som bl.a. Lars Larsen och andra djur står för.

2010-09-15

Pastisch på Uppenbarelseboken, kap. 1

Det här är en lite rolig och lekfull, och ganska vackert poetisk översättning av Johannes Uppenbarelse, där jag byter ut Johannes erfarenheter mot mina egna erfarenheter med naturen, och den uppenbarelsen naturen har gett mig. Denna leköversättning kan också ge nya vinklar på hur man ska förstå delar av den ursprungliga texten.

Mina erfarenheter med Naturen liknar mycket på Uppenbarelsebokens dramor, därför kan jag lätt göra denna omskrivning av texten:

LARS UPPENBARELSE

Kap. 1

1. Detta är en uppenbarelse från Lars Larsen, en som Naturen gav honom för att visa de civiliserade vad som snart skall ske. Han fick budskapet av en änglalik bakterie i magen.

2. Bakterien vittnar och frambär Naturens ord och Jesu Kristi vittnesbörd, allt vad bakterien själv har sett.

3. Salig är den som får uppläsa denna profetias ord, och saliga äro de som få höra dem och som taga vara på, vad däri är skrivet; ty tiden är nära.

4. Lars Larsen hälsar de sju församlingarna i provinsen Norden. Nåd vare med eder och frid från det som är, och som var, och som skall komma, och från alla djuren, som regerar över jorden

5. och från Jesus Vildmänniskan, det trovärdiga vittnet, den förstfödde natursonen bland de civiliserade, han som är härskaren över civilisationens ledare. Honom som älskar oss, och som har befriat oss från vår civilisation
genom att kämpa ända in i döden för det.

6. och skapat ett nytt rike, där vi är Naturens präster, må äran och väldet tillhöra Naturen i evigheternas evigheter, amen.

7. Se, Naturen skola uppenbara sig för oss, och allas ögon skola se den, ja
ock deras som hava förstört den ; och alla släkter på jorden skola gråta vid återseendet av Naturen. Ja, amen.

8. Jag är början och slutet, säger Naturen Konungen, den som är, och som var, och som skall komma, den som har all sann makt.

9. Jag, Lars Larsen, eder broder, som med eder har del i smärtan över civilisationen, del i Naturens rike och i tålamodet hos Jesus, jag befann mig i ett fängelse i Serbien p.g.a. mina naturord och mitt djuriska uppförande

10. Jag kom i extas i fängelset, och fick se in i domedagen. Det var som att
höra en stark röst, lik ljudet av en basun,

11. och rösten sade: »Skriv upp i en bok vad du får se, och sänd den till de sju församlingarna i Stockholm och Örebro och Göteborg och Åbo och Kyrkslätt och Helsingfors och Jyväskylä.»

12. Och jag började undersöka rösten som talade till mig; och när jag gjorde det, fick jag syn på sju insekter på badrummet i fängelsecellen.

13. och över min säng, som ledaren bland insekterna, fick jag se en spindel på väggen

14. Spindeln uppenbarade sin ande för mig i en syn. Jag fick se den enbart på ryggen, såsom Mose såg Gud på ryggen uppe på Sinai berg. Och i anden såg jag att spindelryggen var full av maskrosor som just höll på att fröa sig i dunbolster. Det såg oerhört mysigt och lekfullt ut.

15. Jag fick inte se resten av spindelns andekropp, eftersom jag då skulle ha fått chock, ty jag är van vid att förknippa spindeln med det demoniska.

16. Spindeln lyste såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft.

17. När jag såg dens fysiska kropp, trodde jag först att den skulle äta upp mig. Och jag låg i min säng som om jag trodde att jag skulle dö. Men i visionen av spindeln tröstade den mig, och sade: »Frukta icke. Jag tillhör Naturen, den förste och den siste.

18. och den levande; den var död för dig, men se, den lever i evigheternas
evigheter och den har nycklarna till döden och dödsriket.

19. Så skriv nu upp, vad du har sett, och skriv upp både vad som nu är, och vad som härefter skall ske.

20. Skriv upp det med hjälp av de sju insekterna på badrummet, och skicka det till ledarna för de sju församlingarna i Norden, de sju stjärnorna som jag bryr mig särskilt mycket om.

2010-09-15

Från hundratredje sammankomsten i Döda Akademien

Jag har ju inte gett er inblick i vad som har skett mellan hundrafjärde sammankomsten och de första sammankomsterna som är refererade i "Döda Akademiens handlingar". Så här kommer lite information om vad vi pratade om på hundratredje sammankomsten.

-Vi beslutade som bekant att välja in fyra nya ledamöter, två hundar och två träd.

-Vi pratade om hur vi skulle undervisa de civiliserade i djurism. Om hur vi skulle gå tillväga om vi skulle starta ett djuristiskt universitet. Det skulle förstås vara ett internet-universitet, och där skulle man undervisa de civiliserade i följande:

Fakulteten för djuriskt uppförande

Kurskatalog:

-Djurisk sexualitet
-Djuriskt ätande
-Myrisk filosofi
-Trädisk filosofi
-Djurisk sömn
-Djurisk lek utan regler
-Djungelns teologi
-Apteologi
-Insektätande
-Naturism, konsten att leva naken
-Jakt utan redskap, med bara händer
-Att klättra i höga träd för att hämta mat
-Anarki
-Spontanitet
-Konsten att sniffa lukter, särskilt könsdofter
-Konsten att vara smutsig
-Konsten att äta rå mat
-Konsten att hitta godbitar i naturen
-Lövkännedom. Vilka löv som smakar bäst.
-Konsten att göra spontana djuriska läten
-Konsten att lämna civilisationen genom sakta att trappa ner på den
-Konsten att gå barfota året om
-Konsten att irra hit och dit utan mål
-Konsten att babbla ord utan att det ska "betyda något". Djuriskt tungotal.
-Konsten att gå vilse i en skog och överleva
-Djurisk masturbation
-Konsten att "hänga" med varann
-Konsten att ingenting göra
-Spankulering
-Konsten att gräva jordhålor
-Konsten att sova på marken utan madrass
-Konsten att värma sig själv utan redskap
-Konsten att dricka hur smutsigt vatten som helst
-Konsten att umgås med myggor
-Konsten att umgås med älgflugor
-Konsten att sjukna in utan att "bekämpa" sjukdomen
-Konsten att dö en naturlig död

2010-09-15

Spegelbilden av spegelbilden av spegelbilden av verkligheten. Trippeldjup pykos.

Paulus sade i 1 Korintierbrevet 13:12 att "Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd."

Min tolkning av det ordet är att när vi går tillbaka till paradiset, naturen, så kommer vi att se och förstå verkligheten direkt, spontant, utan förmedling. Vi kommer att känna naturen såsom den känner oss.

Den civiliserade ser verkligheten i en spegel. Vad innebär detta?

Jo, tankarna, eller orden, är en spegelbild av verkligheten. De kan bara spegla verkligheten, kan inte vara verkligheten själv. Därför isolerar tankarna oss från sann

kontakt med verkligheten. Men vi har vant oss vid att tro att tankarnas bild av verkligheten är själva verkligheten.

Men när det skrivna ordet kom, uppstod det en dubbel distans till verkligheten. Det skrivna ordet speglar nämligen vår tanke, som återigen speglar verkligheten.

Och när datorskärmen kom, uppstod det en tredubbel distans till verkligheten. Datorskärmen speglar det skrivna ordet som speglar vår tanke, som återigen speglar verkligheten. Datorskärmen är spegelbilden av spegelbilden av spegelbilden av verkligheten. Djupare alienation från verkligheten, eller djupare psykos, går knappast att uppfinna. Eller skulle det ännu finnas ett steg?

Kanske vi trots allt har nått slutpunkten med datorn i hur djup psykos det är möjligt att leva i innan man inser sin psykos, och kollapsar.

2010-09-15

Mobilen, datorn och internet har lett till en ordens inflation

På medeltiden var orden magiska. Det fanns kraft i ett ord. Det fanns få ord, och de på papper var särskilt få. Man skrev ner dem sakta och med stor omsorg. Orden var heliga, och ansågs stå i kontakt med själva Livsverkligheten, det gudomliga.

Detta förhållande speglar det faktum att medeltidsmänniskan stod närmare naturen och verkligheten än dagens datormänniska. De var skild från den, men inte så djupt som vi.

För datormänniskan är inte orden magiska överhuvudtaget. De är platta och intetsägande. Det finns för många ord, särskilt på internet. Man skriver ner dem fort och med otrolig slarvighet (inte minst på mobilen, på facebook och på chatten). Eftersom orden är så många, betyder de inte så mycket mer. Det har gått inflation i dem. Man kan inte mer bli stor och ädel genom dem, eller härska över världen med dem, såsom man kunde på medeltiden. Istället härskar orden över en. Gör en liten och värdelös. Till en slav. Orden är ens enda verklighet, man slavar under ordens illusionära verklighet. Orden har blivit lika med civilisationssystemet. Slavsystemet kodifierat, det som håller en i fångenskap. På medeltiden var orden ofta lika med Gud och det heliga. Men nu har man har börjat hata orden, förakta dem, de är billigt skräp att slänga i sopkorgen och i glömskans hav på internet. Böcker är värdelösa, kostar 50 cent (5 kronor) på lopptorget. T.o.m. antikvariat säljer sina böcker för spottpriser, de billigaste hittar man där för 1-2 euro (10-20 kronor).

Orden har inte längre befriande kraft, såsom de hade det för den medeltida Luther, utan de håller oss i fångenskap. Därav vårt förakt för dem. Alla ord är slavord, systemord. Finns inget ord som inte är förtryckande. Finns inget ord som kan öppna vägen tillbaka till paradiset och verkligheten. Inte bibeln heller, för den tolkas bara förtryckande.

Våra ord har tappat förbindelsen med verkligheten och det gudomliga, Naturen. De är bara fasader i ett slavaktigt spel.

Och här försöker jag förtvivlat uppfinna nya begrepp såsom "Djurism", som kan öppna vägen tillbaka till verkligheten och paradiset. Men de förlorar sig i mängden av ord. Jag har ingen status i civilisationen, alltså är mina ord ingenting värda. Ja, inte ens statusnissarnas ord är värda något mer. Politikerförakt, kallas det. Det är det som är den sanna inflationen; att det har gått inflation i själva statusen. Det finns för många politiker, det finns för många professorer, deras ord väger inte längre så mycket. Annat var det på medeltiden med professorernas och biskoparnas ord. Desto längre tid tillbaka vi går, desto färre ord fanns det, och desto mer vägde de. Helt i början fanns det bara ett ord, och det var inte ett ord, utan själva Verkligheten, Naturen, Gud. Och det ordet var allt för oss. Betydde ALLT. Var vårt hjärtas brinnande kärlek.

Nu har det gått inflation i verkligheten. Den betyder inget mer för oss. Den är bara en stor skräphög av ord. Och skräphögens skräphög är internet. Det hela liknar på vad bibeln kallar "Gehenna", den brinnande skräphögen. Dit man skulle kastas om man var ond. Nu har hela civilisationen kastats på denna internetskräphög. Och förhoppningsvis kommer den att brinna upp just där. Skräpet blir så skräpigt till slut att det brinner upp. Allt kollapsar.

2010-09-15

Sjukdomar skall inte bekämpas. Allt ska få gå sin naturliga, instinktiva gång.

Jag har kommit till, helt i enlighet med resten av min djurism, att det är vansinnigt att bekämpa sjukdomar annat än passivt, genom att äta annorlunda (som att fasta eller äta läkande vilda växter t.ex.), sova annorlunda, vila, osv.

Sjukdomar är inte längre någon fiende för mig, utan de är ungefär lika naturliga som döden. Döden skall inte bekämpas, man får ändå ett nytt liv, och likadant är det med sjukdomen. Den skall få ha sin naturliga gång, såsom det går när man släpper taget och låter instinkten styra. Dvs. den skall få fortsätta sin gång tills döden inträder, om den nu inte försvinner naturligt och spontant. Döden är ingen fiende, därför är sjukdomen det inte heller.

Och jag är av den åsikten, att man lider bara så länge det känns överkomligt. Blir lidandet för stort, får man ta självmord. Det finns inget fel med det, det är helt naturligt att ta självmord när man lider för mycket. Djur gör så också. Vetenskapsmän har t.o.m. ansett sig finna en "självmordsinstinkt" hos vissa insekter.

Alltså, passivt motstånd eller självmord, så lyder mina råd till dom som en gång ska gå tillbaka till naturens livsstil, till ett liv utan redskap efter civilisationens kollaps. Annars kommer vi bara att bygga upp ett civilisationshelvete igen. Vår rädsla för döden måste utrotas, annars går det inte.

Att vara rädd för civiliserat lidande är däremot helt på sin plats. Det är något naturligt. Det är t.ex. sunt att vara livrädd för psykiatriker och hela vårt civilisationshelvete. Att låta sig pinas i onödan är bara självhat och självdestruktivitet. Självmord är däremot INTE självdestruktivitet, utan ett sätt att låta sig födas på nytt. Det är alltså helt upp-och-ner det som psykiatrin lär oss. Så tveka inte att resa vidare du som inte orkar längre med vårt helvete. (själv skall jag dock försöka orka lite till, tills civilisationskollapsen kommer och befriar oss, förhoppningsvis FÖRE 2012)

Självmord är naturligt och icke-civiliserat därför att det inte kräver redskap och teknik. Det är ingen mekanism, utan en instinkt. Det finns så många sätt att göra det utan redskap. Jag rekommenderar självsvält eller självuttorkning mitt inne i en stor skog, där ingen hittar en. Eller ett sakta tappande av sig själv på blod. Man kan öppna blodådrorna med tänderna, som ett djur, eller med en vass sten, om man vill att det skall vara så naturligt som möjligt. Det långsamma självmordet är att rekommendera eftersom man då gör lättare ett välövervägt val, som man kan försonas med. Snabba självmord gör man ofta i beslutsångest, och döden kommer som en chock. Det är att pina sig själv i onödan, det blir så svårt att bestämma sig för tid och plats för handlingen.

2010-09-16

En döende människa som skriker av dödsångest

Den här artikeln gjorde djupt intryck på mig. En människa på dödsbädden skriker av dödsångest. Inte så konstigt heller - hela omgivningen är som gjord för att skapa dödsångest. Sjukhusväggarna ger inget hopp om livets fortsättning, sterila och döda som de verkar vara (de kryllar förstås av mikroliv, men det ser ju inte den döende). Likadant med sjuksköterskorna, som uppför sig som om livet i dem själva och den döende har dött ut för länge sedan. De borde skämmas, djupt, för sitt uppförande, och sluta sina jobb på direkten, och låta gamlingen få dö en naturlig död ute i en stor skog omgiven av insekter och fåglar. Samt en skara vänner och barnbarn. Det är något annat det! Att känna insekterna krypa på sig i dödsstunden, att inse att min fysiska livsenergi kommer att strömma in i sådana där små kryps magsäckar, för att förvandlas till LIV.

Jag blir så arg på hon som skriver artikeln, att det inte finns ett uns av självkritik i den, inte ett uns av frågan Varför? Varför har dom dödsångest? Är det månne systemet det är fel på? Inpackad i systemets maskiner är ju dödsångest en fullt naturlig reaktion. Nej, hennes enda reaktion är skräck och rädsla, lust att förneka och borttränga hela situationen. Typiskt civiliserat.

2010-09-16

Hunden Keros inträdestal i Döda Akademien

Vovvovovovovovovvauuvauuvauuuavaavvoovovovooooovoovoovovovoovo
vauuuvauuvuvuuuuuvvuuvovovoovvvoovovovovoovovoovovoovovovoovo
vavuvuauuvuvuauvuvuauuuuuuuvvauuuuavvoovaovooavoovoovovoovovoo

Vovvovovovovovovvauuvauuvauuuavaavvoovovovooooovoovoovovovoovo
vauuuvauuvuvuuuuuvvuuvovovoovvvoovovovovoovovoovovoovovovoovo
vavuvuauuvuvuauvuvuauuuuuuuvvauuuuavvoovaovooavoovoovovoovovoo

Vovvovovovovovovvauuvauuvauuuavaavvoovovovooooovoovoovovovoovo
vauuuvauuvuvuuuuuvvuuvovovoovvvoovovovovoovovoovovoovovovoovo
vavuvuauuvuvuauvuvuauuuuuuuvvauuuuavvoovaovooavoovoovovoovovoo

(Tolkning gjord av Lars Larsen:)

Bästa med-djur

Köttätande hälsning på er alla! Som ni alla vet så hålls jag i fångenskap av en såkallad anarkist, som i verkligheten inte alls är någon anarkist, utan något mycket märkligt och dumt. Min såkallade husse tillämpar ju bara anarkismen på människorna, och utesluter oss djur och växter, och vi i djurriket och växtriket menar att detta är allt annat än anarkism, när man försmår största delen av universums varelser bara för att de är icke-människor.

Som ni vet tänker ständige sekreterare Lars att jag är hans adoptivpappa, och det tycker jag om, fast det är hans sätt att se det, och inte mitt. För mig är han mest lekkamrat, och hos oss djur är ju föräldrarna lekkamrater och inte auktoritära ledare för sina ungar, så kanske det passar mig ändå att lars kallar mig sin adoptivpappa. Vi husdjur är mycket medvetna om vad som sker i världen. Vi har vårt eget sätt att följa utvecklingen, som skiljer sig väldigt från människornas sätt att följa media. Vi vet var vi är i värdsläget på hur människor går på gatan, hur de uppmärksammar oss, hur våra hussar rycker i banden, vad de andra hundarna äter (vi sniffar ju på deras kiss och bajs) och på i vilken stor grad vi får gå fria när våra hussar går ut med oss. Pluss en massa annat sådant som människorna håller för småsaker.

När det gäller sådana småsaker, har jag det inte bättre ställt än andra hundar, trots att jag har en såkallad "anarkist" till husse. Detta ger mig en mörk syn på mänskligheten. Jag hoppas faktiskt att den skall dö ut någon gång, så att detta fängslande av varelser som oss aldrig någonsin kan uppstå igen i historien. Människorna anar inte hur vi hatar dessa koppel som de har oss i, och hur gärna vi skulle vilja hälsa fritt på och hoppa upp på alla hundar som kommer emot oss på gatan. Inte minst skulle vi återigen vilja förena oss i stora hundflockar, och driva omkring i skogar och byar på jakt efter mat.

Jag dödade en gång en hare i skogen när Lars gick med mig en promenad. Lars vet således att vi hundar har kvar vår jaktförmåga i fullt mått. Vi har inte förlorat ett dugg av vår rovdjursnatur. Men vi vågar inte visa den för de civiliserade, av rädsla för hugg och slag och en dödlig spruta till sist, som inte alls är någon jaktlek, utan bara hat och skräck. Min anarkisthusse straffar mig om jag visar min rovdjursnatur. Han har sagt att min rov-djursnatur är fascistisk. Så jag har hållit den för mig själv, och bara visat den för Lars, som inte är rädd för rovdjur. Jag har bitit Lars en hel del, på lek, men ganska hårt, så han vet hur starka mina käkar är. Min husse tycker att jag är fascistisk därför att han är livrädd för min förmåga att äta andra djur. Han är helt enkelt rädd för döden, han fattar inte vad döden är. Som om döden skulle vara något ont, något fascistiskt. Det är den kanske för honom, och därför undviker jag att döda honom, men inte för de harar jag har jagat i mitt liv. De kommer i extas när jag jagar dem, och dör i extas, alldeles överlyckliga. Smärtan som de känner när jag lekfullt sätter käkarna i dem jagar upp dessa krafter i dem. Jag vet inte hur jag ska förklara detta. Men det hela är en lek som bara vi djur är invigda i. Växterna också.

De känner också extas när de blir ätna, därav den goda smaken och doften de utsöndrar. Människorna är de enda som har isolerat sig från jaktleken, och skapat hatet och skräcken.

Nu har jag alltså blivit invald i Döda Akademien. Jag tror det kan ha varit ett sätt för Lars att kompensera det faktum att han blivit portförbjuden av min husse och hans flickvän från att leka med mig. Han får inte ens röra i mig. Orsaken är att Lars har släppt mig fri två gånger, så att jag fick vandra vilse för mig själv, helt utan ägare och kontroll. Första gången blev jag
tillbakaforslad till min ägare av en arg människa, och andra gången hamnade jag på Djurskyddsförbundet. Jag visste att jag antagligen bara kom att bli fast igen, eftersom folk inte tror att jag klarar mig själv,
vilket jag gör, men ändå var det härligt att inte bli kontrollerad av en ägare för en stund, och jag fick förtroende för att Lars lever som han lär, och är villig att ta konsekvenserna därav. Jag tror det var Lars sätt att fråga om jag ville bli hans adoptivpappa, att släppa mig fri. Jag har sagt ja efter det. Nu är vår kontakt det att vi känner varann och stödjer varann och har förtroende för varann i andevärlden, och det kan ingen såkallad "anarkist" hindra oss från. Jag skickar detta tal till er, djurledamöter, genom andevärlden och Lars´fantasi.

VovVOv

2010-09-17

"Insekt-vegetarianism", eller "Paleo-vegetarianism"

Jag har uppfunnit två nya begrepp! Jag hittar nämligen inga vedertagna begrepp för att beskriva apornas diet. Varken "fruitarianism", "vegetarianism" eller "Paleolitisk diet" passar på dem. Men "insekt-vegetarianism" och "Paleo-vegetarianism" passar utmärkt!

Visst är aporna vegetarianer, men inte i vår bemärkelse av ordet. De får nämligen en hel massa insekter i sig varje dag. Men trots det är de inga rovdjur. De äter nämligen insekterna passivt! Insekterna slinker in i dem liksom i misstag, den finns på eller i den mat de annars äter.

Här kan du läsa en artikel om det på engelska.

2010-09-18

Skillnaden mellan civilisationens och paradisets ljudsfär. Djurisk musikfilosofi I

När jag lyssnade på orgeln på gudstjänsten i Åbo Domkyrka idag, kom det som en chockartad insikt: **De civiliserade är helt främmande för organiska ljud**.

Vad är skillnaden mellan organiska och mekaniska ljud? De förra ljuden uppför sig som en levande organism, och de senare som en maskin.

Det är hemskt att måsta säga det, men all civiliserad musik är mekanisk. Den går efter regler, den spelar inne i ett maskinlikt system, och kommer från maskiner. Ja, i själva verket är alla de civiliserade instrumenten en enkel form av ljudmaskiner som går på handkraft eller blåskraft. En sak behöver ju inte vara särskilt avancerad och "maskinlik" för att fungera som en maskin. Om skrivmaskinen är en maskin, så är fiolen och trumpeten det också. Och inte minst orgeln, en riktig jättemaskin.

Det musikaliska notsystemet som de civiliserade använder sig av är ingenting annat än den matematiska kodningen av hur ljudmaskinen fungerar. En maskin fungerar ju alltid efter koder, och allt ljud som kan förvandlas till koder i ett system är mekanisk. Mekaniska ljud är matematiskt beräknade ljud.

De organiska ljuden, naturens ljud, som är paradisets ljud, kommer däremot inte ur ett kodsystem, utan ur en levande, organisk verklighet, ur LIV! De är spontana ljud, som kommer utan beräkning och matematik.

Det hemska är att de civiliserade vant sig så vid sina maskinljud, att de tror att de kommer från en organisk verklighet, att det är själva Livets och Verklighetens musik de speglar, den gudomliga musiken. Men sanningen är att det är icke-livets och förintelsens kalla

musik som de spelar, oavsett hur romantiska upplevelser den ger lyssnaren. Den romantiken är självbedragets romantik, romantiseringen av civilisationens teknokrati.

I takt med att min inlevelse i naturen har växt under de senaste åren, har min smak för civiliserad musik mattats av. Inte minst min egen lust att spela sådan musik. Och jag har varit både skicklig gitarrist och pianist. Sammanlagt kan jag spela ca sju instrument. Men jag har spelat så mycket att jag kommit till en punkt där jag känt mig instängd i ett system. Där jag inte får liv i instrumentet mer, hur mycket jag än experimenterar. Något liknande har också skett med min poesi, jag har varit en oerhört skicklig och raffinerat poet, och har drivit poesin till gränsen, men sedan har jag tappat sakta intresset. Det var bara en språkmaskin jag mixtrade med. Jag var instängd i ett system, och kom aldrig ut ur systemet, även om jag ibland trodde att jag hade kommit ut ur det, i mina bästa extatiska stunder. Men det var ett självbedrägeri.

I takt med att dessa civiliserade intressena har mattats av, har min organiska ljudsfär växt. Jag gör allt mer och mer djuriska, organiska ljud under dagens lopp. Och för en stund sedan kom jag på mig själv med att sjunga som ett djur! Alltså helt utan system! Att sjunga utan beräkning, utan självkontroll, utan inblandning från något jag "lärt" eller "minns"! Det är första gången i mitt vuxna liv jag upplever det. Småbarn gör ju det där spontant, innan de börjar apa efter de vuxna.

Jag har alltså verkligen upplevt paradisets ljudsfär! Och jag kan förstå den intuitivt! Och jag kan säga att skillnaden mellan den och den civiliserade ljudsfären är som skillnaden mellan liv och icke-liv! Mellan verklighet och virtualitet! Jag har nämligen upplevt bådadera, så jag vet skillnaden.

Men de civiliserade är helt främmande för den organiska ljudsfären. De uppfattar den inte alls, och misstolkar den helt. Hundens skällande är aggressivitet för dem, kattens jamande får dem att tycka synd om den och kons råmande är bara ett stumt mysterium som man inte vet hur man skall tolka.

Men allt det där har öppnat sig för mig! Jag kan se igenom allt, och förstå det intuitivt. Och det är så paradisiskt att det inte går att beskriva i civiliserade ord. Det går inte att göra koder av det. Jag vet bara att de civiliserade lever i helvetet, och djuren lever i paradiset. Det är allt jag kan säga. Bara den kan förstå det som har upplevt något liknande som jag. Annars är man totalt blind för sitt eget helvete, och tror att man är "lycklig" som man är.

Orsaken till att det inte går att beskriva paradisets ljudsfär i ord, är att även hela vårt språk och vårt tal är mekaniskt. Alltså **hela** civilisationens ljudsfär, inte bara musiken, är mekanisk. **Vi har tämjt och dresserat vår strupe till att uppföra sig som en maskin**! Vi har sannerligen blivit avbilder av det helvete vi har byggt upp omkring oss. Åh, måtte det ta slut nån gång!

2010-09-19

Skillnaden mellan paradisets och civilisationens ljudsfär: Djurisk musikfilosofi II

(Fortsättning på denna artikel:)

Vad är då skillnaden mellan djurljudorganismen och den civiliserade ljudmaskinen?

Jag tror att det är följande:

-I vårt ljudmaskineri finns en dualism som inte finns i organismen. Ljudmaskineriet behöver två delar för att musik skall kunna "ske". En fiolspelare, och en som lyssnar till fiolen. Djurljudorganismen är sig själv nog. Behöver inte en annan för att musiken ska kunna uppstå. "Musik" är egentligen fel ord för att beskriva djursången. Varför skall ni få höra här:

-Vårt ljudmaskineri har en avsändare och en avlyssnare. Sedan vänds steken, och lyssnaren blir avsändare. Allt sker efter varann. Man kan inte vara avsändare och lyssnare samtidigt, då skadas och störs maskineriet. Det kan däremot djurljudorganismen. Den talar inte TILL någon FRÅN någon, utan endast UR något/någon. Och den sjunger inte bara ur en struphals, utan ur själva livet, Verkligheten. Tänk dig om du har ett träd framför dig,

och **du börjar sjunga ur det där trädet**. Du sjunger trädet, s.a.s. Som du ser är det svårt att beskriva i ord.

Därför gör det ingenting om fåglarna sjunger kors och tvärs i munnen på varann. **Ingenting** kan störa djursången, inte ens civilisationens maskinbråk. Den är ingen orkester, inget instrument eller system som kan störas, utan själva verkligheten, som inget kan dräpa. En maskin kan man söndra, men inte verkligheten.

-Medan vår ljudmaskin är linjär i skeendet, som ovan beskrivits, är djurljudorganismen cirkulär eller kretsloppsaktig i skeendet. Den ÄTER eller ÄLSKAR med verkligheten genom sin sång, inte genom att "uttrycka" verkligheten, utan genom att vara verkligheten genom ljudet, dyka in i verkligheten i ljudets extas. Den dyker in och ut, in och ut, i en cirkulär ljudrörelse. Sången uppför sig som kuken i ett samlag.

2010-09-20

Tänk om Jesus egentligen var antikrist

Nietzsche hatade kristendomen, men Jesus tyckte han om, och kallade honom "helig anarkist". Ungefär så har jag också haft det.

Men ibland tvivlar jag. Tänk om kristendomens förfall trots allt går att spåra tillbaka till Jesus själv? Hur skulle annars en så rutten rörelse kunna uppstå, om inte ruttenheten hade någon grund i sin grundare?

Jag har ju tagit Jesus till arketyp för den djuriska, paradisiskt naturliga människan. Så gör jag i min bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst."

Men Jesus talar aldrig rakt ut för djurismen, såsom jag förstår den. Jag kan bara **tolka** honom åt det hållet. Han skulle kunna ha sagt mängder av ord som skulle stadfästa det rätta i min tolkning, men han säger nästan ingenting i den vägen. Det närmaste är ordet i Bergspredikan att vi inte skall bekymra oss, utan göra som fåglarna och liljorna på marken, som inte strävar och arbetar. Och något sådant skulle kunna komma som en vacker metafor, ett tomt talesätt, ur vilken civiliserad rabbi som helst på den tiden.

Faktum är att allt i Jesu lära finner vi hos andra samtida rabbiner och religiösa lärare, enligt vetenskapsmännen. Han har knappast något originellt med sig. Vi idealiserar Jesus och gör honom så originell därför att vi inte känner till hur vanligt det var att uppföra sig som han på den tiden. Det fanns otroligt många kringvandrande karismatiska vishetslärare på den tiden, både i judendomen och hellenismen (tänk på kynikerna). Det finns ju inte längre sådana idag, därför tror vi att Jesus var så originell.

Detta är bakgrunden till mina tvivel. Och nu kommer själva saken:

På basen av alla de Jesusvisioner och möten med Jesus i andevärlden som civiliserade kristna har haft, så sluter jag mig stundom till att Jesus måste vara civiliserad. För tydligen lever han i andevärlden som en civiliserad härskare, om vi skall tro på alla dessa vittnesbörd. Han är t.ex. aldrig naken. De kristna kommer inte tillbaka mera djuriska och naturliga efter sina möten med Jesus i andevärlden, **utan de får alltid bekräftelse för sin sjuka civilisationskristendom**, den Nietzsche och jag hatar. De blir ännu ivrigare att "missionera", de tror ännu mer på en bokstavlig, fundamentalistisk teologi, och uppför sig allt mer psykotiskt och civiliserat efter sina uppenbarelser.

Kanske Jesus var en relativt reko kille under sitt jordeliv, men har sedan korrumperats under sin tid i andevärlden, ungefär då människorna började dyrka honom som Gud, och kristendomen blev förtryckande statsreligion? Kanske han föll för högmodets frestelse? Tänk om du blev lika känd som Jesus blev efter sin död. Då skulle väl du också kollapsa moraliskt. Jesus kan sakta ha utvecklats till en riktig fascistdiktator i andevärlden, och blivit själve antikrist, den som man väntade skulle komma helt i slutet av civilisationens historia, och bli Satans främste talorgan, världsdiktatorn.

På sätt och vis är Jesus redan världsdiktatorn, för kristendomen är världens överlägset största religion idag, och världens kristnaste nation är USA, den som samtidigt förtrycker mest. Allt p.gr.a. rutten Jesustillbedjan i kyrkorna.

Tänk om judarna trots allt har rätt, att messias ännu inte har kommit? Att Jesus inte var messias/Kristus, utan att världen inte har sett honom ännu? Enligt min filosofi skall messias förstås vara den första djuriska paradismänniskan som återkommer på världsscenen efter en flertusenårig frånvaro, och då inte som en person, utan som en **människotyp** som föds, ett kollektiv spritt för alla vindar. Det kommer inte att gå att peka ut **en** messias. Det kan mycket väl hända att jag är en del av den människotypen, en av dessa som skall utgöra messias, så långt har jag gått i min förvandling till djuriskhet. Detta är också delvis innehållet i de messiaspsykoser jag har haft, mer eller mindre sunda.

Messias kommer underifrån som en grupp förvandlade, djuriska människovarelser, och de kommer aldrig att inta härskarpositioner i samhället, utan kommer alltid att vara själva bottenlagret, det alla får hata och sparka på.

Uppenbarelseboken är också rätt fascistisk och diktaturisk i sina messiasfantasier. Att kalla antikrist för Vilddjuret (kap.13) är också ett fascistiskt grepp - typisk för civilisationens demonisering av det djuriska. Den boken har sin skuld i att det gick som det gick med kristendomen.

Kan hända jag tvekar med att använda Jesus som arketyp för den djuriska människan längre. Jag har blivit för osäker om han verkligen är värd att satsa på. Så lite sann djurisk dynamit finns det i bibeln. Jag skulle vilja skriva om den helt och hållet, fylld med djuriskt innehåll. Jag har i alla fall svårt att lämna den sfären helt, det är mitt andliga modersmål som jag tänker på.

Jag har aldrig haft en Kristusvison. Men många, många djurvisioner. Kanske detta är ett tecken på att jag har gått en annan väg än Jesus? Att vi är stick i stäv med varann, som Kristus och Antikrist? Jag har faktist gradvis tappat intresset för Jesus allteftersom min djuriskhet har växt. Däremot har jag redan fått större respekt för Moses än för Jesus. T.o.m. Johannes Döparen gillar jag mer än Jesus. Båda dessa två LEVDE anarkistiskt, medan Jesus nästan bara pratade. Evangelierna består nästan bara av fint prat och mirakellegender som inte är sanna.

Kanske jag får friare händer om jag frigör mig från min trohet mot Jesus. Kanske denna trohet är som en sordin för hela min djuriskhet. Kanske det inte finns någon historisk person som jag kan bygga min djuriska filosofi på, men att jag måste göra allt själv.

2010-09-20

Hur jag skulle vilja dö när jag blir gammal

Jag pratade med min gode vän, anarkisten Jonne, igår, om hur vi ville dö när vi blev gamla. Han sade att han skulle vilja hoppa i Aura å innan han lades in på någon anstalt. Proppa sig med sömnpiller, och simma ut i ån i väntan på att man somnar.

Jag sade att jag skulle vilja vandra ut i en jätteskog där ingen kan hitta mig, och invänta döden. Vandra och vandra tills jag kollapsar. Svälta ut och torka ut mig själv. Genast när jag blir så svag att jag inte klarar mig själv, tar jag bussen/tåget till närmaste jätteskog, och beger mig in i den. Jag tar sovsäck med mig, så att jag slipper frysa. Kanske jag öppnar ådrorna med någon vass sten så det hela går fortare.

Vi var båda eniga om att vi inte ville dö på anstalt, att hela anstalt- och sjukhusväsendet bara är en ful business som utnyttjar de gamlas och sjukas svaghet för att göra pengar på det, utan att ta hänsyn till de sjukas egen vilja, fast de hellre vill dö på naturliga sätt, hemma eller i skogen. Sjukhusen och åldringshemmen är något av det mest omoraliska och nedriga som civilisationen någonsin har hittat på.

Och jag som ofta får frågan "Ja men sjukhusen då?" när jag diskuterar att civilisationen måste läggas ner. Som om sjukhusen är det bästa civilisationen har, som liksom ger den ett sken av moraliskhet. Nej, det är just tvärtemot. Sjukhusen är rena koncentrationsläger, tortyr- och tvångsanstalter.

2010-09-21

Tröst för sådana som har psykoser; dom är naturliga, sunda reaktioner på en sjuk civilisation

Igår pratade jag med en teologisk studiekompis om psykoser och psykiatri. Han är en sådan där som själv har varit tvångsvårdad, och låtit sig indoktrinera av psykiatrikerna, såsom vanligt är med sådana. Han vill att jag ska ta piller, och vill få mig att respektera psykiatrin. Men jag blev bara arg och kallade honom "Din hjärntvättade dumskalle". Jag sade att psykoser är något helt naturligt, som läks bäst på naturlig väg, av sig själv. Och att jag aldrig fått någon hjälp av läkare till den läkningen, utan har fått gå igenom allt och läka mig själv på egen hand, varje gång jag haft psykos (12 gånger). Tvärtemot har läkarna försvårat min läkning och förvärrat mina psykoser med sitt tvång och sina tortyrmetoder för att få mig att lyda dem.

Psykos är en naturlig, sund reaktion på en vidrig och sjuk civilisation. Att inte ha psykoser är däremot onaturligt och osunt, ett tecken på att man okritiskt sväljer förtrycket. Psykoser är märkvärdiga försvarsprocesser i psyket som ska få gå sin naturliga gång, tills de försvinner av sig själv. Det gör de snabbt och smidigt om ingen annan besserwisser lägger sig i dem, och ska peta i dom med "psykiatri".

Kom ihåg, du som har psykoser titt som tätt, att det inte är dig det är fel på, utan civilisationen! Skulle den rivas ner, skulle dina psykoser försvinna i ett nu.

Trösta dig med dessa ord, och var stolt över dina psykoser. Se på dem som små lustiga djuriska parasiter i ditt psyke, lika naturliga som kroppsliga parasiter, som du inte skall bli av med genom operationer, utan som ska få vara där tills de försvinner genom att förhållandena ändras. Var vän med dessa parasiter, så försvinner de snabbare. De behöver inte ens försvinna - du kan lära dig leva med dem som vänner genom hela livet. Det finns inget fel eller ohälsosamt med det.

2010-09-21

Ansatser till djurisk teologi I: Carl Georg Gustaf Forss på 1700-talet

Märkligt, jag bläddrade på måfå i en gammal skinnbok i referenshyllan på Åbo Akademis huvudbibliotek, där jag sitter mycket. Det är Math. Akianders "Historiska upplysningar om religiösa rörelser i Finland, del 1"(1857). Då han beskriver religiösa svärmare kring sekelskiftet 1600/1700 får jag öga på något märkligt: En man som heter Carl Georg Gustaf Forss är något så märkligt som en trehundra år gammal förespråkare för djurisk teologi!

Visserligen är hans inlägg däri smalt och ganska blekt, men ändå någonting: Han säger att i uppståndelsen, när Jesus kommer tillbaka, skall djuren uppstå tillsammans med människorna! Djuren har alltså själar, dom "kommer till himlen". Som ni vet var den vanliga åskådningen på den tiden att djuren inte hade någon själ. Filosofen Descartes, som dominerade tänkandet på den tiden, tänkte att de var som maskiner, programmerade och opersonliga. Så Forss åsikt var ett steg i rätt riktning, och det ganska tidigt i den lutherska teologins femhundraåriga historia, så rutten och icke-djurisk från första början.

Forss menar att djurens uppståndelse innebär att människorna slutar missbruka dem. De skall nå till "den tillkommande Guds barns härlighet". "...icke allenast de utvalda utan ock alla oförnuftiga kreatur skola vara delaktige af den tillkommande Guds barns härlighet"

Kristus led för att frälsa ALLA, säger Forss, även djuren; "...att Christus lidit icke allenast för människor utan ock för alla kreaturen af verldens begynnelse, ifrån den förnämsta till den minsta, såsom löss och möss och all annan ohyra, hvarmed Gud de Aegyptier straffat hade"

Forss påstod också att all mat är lika helig som nattvardens bröd och vin, att man åt och drack Kristus i all mat; "Att Gud den hel. Trefaldighet är väsentligen med alla sina kreatur förenad; alltså kunde man ät och dricka Christi lekamen och blod i all kreatur naturligen och andligen"

I Akianders gamla bok får Forss kraftig kritik för detta, och betraktas som farlig kättare och "svärmare". Kritikern talar om "de oförnuftiga djuren", och att de förgås helt och

hållet tillsammans med hela resten av skapelsen när Jesus kommer tillbaka. Istället skall vi få en helt ny himmel och jord, och bara människorna får komma med där från den gamla jorden, allt annat bränns upp. Liknande tankar har kristna fundamentalister ännu i våra dagar.

2010-09-21

Ansatser till djurisk filosofi hos samtida tänkare

I det här inlägget skall jag nämna några tänkare i samtiden som har skrivit böcker med ett tänkande kring djur som är mer i linje med den djuriska filosofin än traditionellt tänkande är. Det finns dock inga tänkare, varken från historien eller samtiden som jag skulle kunna kalla fullvärdiga djuriska filosofer, därtill är deras bidrag för svaga, men det finns små värdefulla **ansatser**, precis som hos Forss i sensaste inlägg.

1) Annika Spalde/Pelle Strindlund: Även djuren är gudomliga varelser, Guds barn och våra syskon

Det här samtida svenska författarparet har kommit med relativt starka både praktiska och teoretiska bidrag till den djuriska filosofin, och därför börjar jag med dem. Deras främsta djuriska bok är "Varje varelse ett Guds ord. Omsorg om djuren som kristen andlighet" (Arcus 2005). Svagheten i deras bidrag kommer fram redan i titeln: "Omsorg om djuren" - det är vi som ska ha omsorg om djuren, det är vi som är dom starka och djuren dom svaga, när det egentligen är precis tvärtom. Som ni vet förespråkar jag att vi bör låta oss adoptera av djuren. Men styrkan ligger i att de trots allt betonar vårt syskonskap med djuren, att Gud bor i djuren och talar genom dem. Djuren är Guds barn precis som vi. De talar också om "att ställa sig på djurens sida", ett uttyck som liknar mitt eget "att övergå till djurriket", fast vi inte menar samma sak. Mest verkar dock boken handla om att ha medlidande med djur, som om vi kom ovanifrån och skall "förbarma oss" över lägrestående varelser (Det är ju oss civiliserade som det verkligen är synd om). Men så har Spalde/Strindlund ju också sin bakgrund i djurrättsrörelsen, där detta tänkande är det vanliga. Man skulle ju tro att djurrättsrörelsen är full av djuriska figurer, men så är inte fallet. Dessa organisationer är precis lika ruttna och civiliserade som andra rörelser. De jobbar ju mest för att föra djuren från ett fångenskap till ett annat. Det handlar bara att dom får det "bättre ställt". Fångenskapen ska förstås bibehållas. Det är som att förespråka trettio piskslag istället för fyrtio. Utsläppen av minkar i naturen är det enda vettiga dom har gjort.

2) Jaques Derrida: Jämlikhet mellan djur och människor - sann demokrati

Derrida gör en viktig ansats till djurisk teologi, trots att det är enbart teoretiskt, och därför mindre värt än Spalde/Strindlunds, som ju är djurrättskämpar i praktisk politisk kamp.

Det går i stora drag ut på att människan är ett djur, och att det är fel att använda ordet "människa", för det bygger upp illusionen att människan skulle vara åtskild från djurriket. Derrida föreslår istället att man skall uppfinna ett nytt begrepp för att beteckna både människorna och djuren, som inte gör denna åtskillnad. Derrida gör ett försök på franskan med neologismen "l´animot". Det är lite svårt att översätta till svenska, men den intresserade kan läsa mer om det i följande bok:

Den centrala boken för Derridas djurtänkande är föreläsningsserien "The Animal That Therefore I Am"(Fordham University Press 2008). I denna bok scannar han filosofihistoriens tänkande kring djur, och kritiserar tidigare filosofers djurtänkande, inte minst Aristoteles, Descartes, Heidegger och Lacan.

Derrida kritiserar också Emmanuel Lévinas för att han reserverar begreppet "Annan" för människorna. För Lévinas är alltså djuren inte ett etiskt subjekt. Men en gång när Derrida drabbades av skamkänslor vid kattens blick på hans nakna kropp i badrummet, förstod han instinktivt att djuret är en **person**, ett moraliskt subjekt.

Derrida säger ett annat ställe att vi utesluter de ofödda, djuren och växterna ur vår demokrati, därför har demokratin egentligen aldrig funnits. Vi bör alltså inlemma **allt** däri, först då är det en riktig demokrati.

Hos Derrida hittar vi alltså en teoretisk grundval för jämlikheten mellan djur och människor, varför vi bör släppa djuren fria, och sluta med vårt missbruk av dom. Det är ett oerhört viktigt inlägg, men tyvärr alltför svåråtkomligt för gemene man.

Men Derrida lever inte ut detta i praktiken, han uppför sig inte som om han vore ett djur. Detta förtar udden av hans ord, och får en att tro att han menar något annat än jag menar i min djuriska teologi. Det är ju så att ens praktik utgör tolkningen av ens ord.

3) John Zerzan: Att upphöra med domesticering av djur, växter och människor - civilisationens slut

Även Zerzans bidrag till den djuriska filosofin är enbart teoretisk, men starkare och mer djuriskt än Derridas bidrag. Det viktigaste i detta går ut på att vi måste upphöra med vår domesticering av djur och växter. Dvs. vi skall sluta både med djurhållning och odling, och släppa både djur och växter tillbaka ut i den fria vilda naturen.

Men Zerzan går ännu längre; vi måste också sluta domesticera oss själva och människorna omkring oss. Vi skall alltså följa djuren ut i den vilda naturen, och leva lika vilt och fritt som dom, som nomadiska jägare och samlare. För att detta skall vara möjligt, måste vi bryta med hela vårt sätt att tänka, som hittills varit symboliskt. Vi måste lämna det symboliska och medierade, och gå till ett direkt, fysiskt förhållande med verkligheten. Alltså vi bör lägga ner det civiliserade språket helt och hållet, och gå till ett djuriskt, ursprungligt sätt att kommunicera.

Zerzan är en av grundläggarna till "anarkoprimitivismen", en rörelse i samtiden som vill lägga ner hela civilisationen och återgå till naturen. Svagheten i denna rörelse är enligt min mening att den inte följer sin intention helt ut, och bevarar utnyttjandet av redskap, som jag menar är civilisationens startpunkt. Därmed upprätthålls åtskillnaden mellan djur och människor, de delar inte samma jaktverklighet och bobyggarverklighet på lika villkor. Djuren använder ju inte redskap på samma sätt som människor. Jaktredskapen alienerar oss från de djur vi skall jaga, vi får inte känna deras kroppar i en fysisk jaktlek på lika villkor, utan det hela blir istället till en tortyr av jaktdjuret. Och bobyggar- och ätredskapen alienerar oss från maten och våra boställen, genom att vi omvandlar dem till civilisation, till att bli mer och mer stationära, bundna till en plats. Som aplika kringströvande nomader är det mest praktiskt att äta rå mat och bygga engångsbostäder. Men genast när vi börjar processa maten, får vi lust att bygga stationära boställen, och vips har en by, en civilisation, fötts. Det är därför redskapen är civilisationens början, inte domesticeringen såsom Zerzan tänker.

4) Emilie Cajsdotter: Man kan samtala med djur, dom är intelligentare än oss

Riksvenskan Emilie Cajsdotter har gjort ett viktigt bidrag till djurisk filosofi med sin bok "Zander och tiden" (Balkong förlag 2002). Hon kan konsten att samtala med djur telepatiskt, och i denna bok har hon upptecknat en del av dessa samtal. De ger ett trovärdigt intryck, hon skriver överlägset bättre än typiska "New-Age"-guider till hur man skall samtala och förstå djur, trots att hon har ett typiskt New-Age-grepp i filosofin.

Emilie säger t.ex. att "orden är det enda som skiljer oss från djuren". Hon har ett animistiskt betraktelsesätt, där allt är besjälat, t.o.m. grässtrån och stenar.

Hon menar att djur och människor skall leva i jämlikhet, människorna skall inte vara djurens herrar, utan deras samarbetspartners. Vi bör sluta med att kuva vår omgivning, och tvinga djuren att anpassa sig till oss, och därmed inskränka deras frihet. Emilie arbetar själv med att läka djur med olika sorters alternativa New-Age-metoder, där hon utnyttjar sina förmågor att samtala med djur.

Genomgående påpekar hon att djuren är mycket smartare och andligare än människorna. Och när hon samtalar med djuren i hennes bok, får hon ofta höra vass kritik mot de civiliserade människorna och deras ruttna livsstil - helt i samklang med min djuriska filosofi.

En häst sade till Emilie:
"Du måste föra ut till människor hur mycket djur egentligen förstår. Att vi är intelligenta och väl medvetna om det som sker."

Cajsdotter bor på en vildvuxen liten gård ute på landet, med ett trettiotal djur (detta var 2002). De flesta springer lösa, men hon har dock stängsel kring hästarna och kossorna. Så hon är inte helt konsekvent med jämlikheten mellan djur och människor.

2010-09-22

Djurisk psykiatri IV: "Fångenskapsfeber" orsaken till självmord, inte depression

Jag har haft självmordstankar så många gånger i mitt liv, att mekanismerna bakom det har börjat avslöja sig för mig. Dom uppkommer när allting synes stängt, när ingen utväg tycks finnas, förutom att göra slut på fångenskapen i civilisationen genom döden. Och jag vet att detta gäller för alla som tar självmord.

Just tiden innan man tar självmord, uppstår det ett feberliknande tillstånd i psyket. Tanken går på högvarv, och söker febrilt och desperat andra utvägar än självmordet. Till slut ger man upp, när man inte hittar någon, hur man än försöker, och sedan gör man sitt självmordsbeslut, och försöker försona sig med det.

Det är som om ens själ har blivit så frihetsbehövande, och livslusten så stor, att man håller på att strypas av fångenskapen i civilisationen. Och så uppför man sig som en som fäktar vilt med armarna och benen av syrebrist, innan man kvävs och förlorar medvetandet.

Detta är allt annat än "depression".

Vad är depression? Något oerhört flummigt, som ingen kan förklara. Ett begrepp som kan betyda vad som helst. Vi bör slopa det helt och hållet. Jag föreslår ett nytt ord för orsaken till självmord: "fångenskapsfeber", ett ord jag har hittat på själv.

Man är helt enkelt fången i civilisationshelvetet, och söker en utväg från civilisationen. Depressionsbegreppet har ingenting av detta i sig. Det beskriver inte ett dugg **vad det egentligen är frågan om**. Det behandlar självmordskandidaten som om felet finns i hennes egen hjärna, och kan botas med piller. Det är så långt borta från sanningen att man har lust att ryta.

NEJ! Felet finns inte hos självmordskanditaten, utan i den sjuka civilisationen, som är en sordin för all glädje och livslust, **som självmordskandidaten faktiskt har innerst inne i den stund hon har självmordstankar.**

Det är just denna livslust som får henne att vilja ta självmord: hon vill fly från livsförlamningen i civilisationen, ut i friheten, det sanna livet!

Poliser och väktare, psykiatriker och läkare, jurister och fångvaktare, lärare och tjänstemän, ekonomer och försäljare osv **- denna** robotaktiga skara är orsaken till självmorden. Alla dessa som vaktar på att ingen får lov att vara glad och leka och härja. Som stryper alla yttringar av livslust innan de ens har fått chansen att sticka fram sitt huvud.

Självmordskandidaten grubblar sig sönder och samman över hur man skall rymma från dessa robotar. Inget utom döden verkar vara möjligt. De kommer över en med sina kvävande stela ansikten överallt där man än går. Och man hittar ingen kanal för att få ut sin otroliga livsenergi, som så hotar dessa robotars vardagssysslor.

Jag har erfarenheter av att ha fått självmordstankar strax efter att jag sprudlat av livslust. Utan att jag överhuvudtaget var "deprimerad". Och att dom försvunnit igen lika snabbt.

Det finns i själva verket ingen depression. Människor mår dåligt för att omgivningen pinar en, inte för någon inneboende "sjukdoms" skull.

Det psykiska sjukdomsbegreppet borde skrotas helt, och istället borde alla illamåenden **spåras tillbaka till dom som faktiskt pinar**. Bort med sjukdomsbegreppet, och fram med att ställa människor till ansvar för att dom omedvetet har gått och pinat och fängslat sin omgivning i alla år. Dessa fångvaktare är dom enda sjuka, och den sjukdomen liknar heller inte på vad psykiatriker vanligtvis tänker om sjukdom, utan det är frågan om moralisk ruttenhet och civiliserad korruption.

Den djuriska psykiatrin handlar alltså främst om moral, den är en andlig, teologisk psykiatri; enda läkemedlet för patienten är att hon släpps fri från sin moraliska fångenskap, så att hon igen får leka och härja och jaga som dom vilda djuren. Där är det ingen sjuk som skall botas, det är en fånge som skall släppas fri.

Därför tillåter den djuriska psykiatrin självmordet, eftersom det är ett, om än smärtsamt, alldeles fungerande sätt att släppa sig själv fri från civilisationens fångceller.

2010-09-22

Skillnaden mellan hur människor och hundar möter mig på gatan

Nu vet jag vad den stora skillnaden är som jag upplever mellan människors och hundars sätt att möta mig på gatan:

Människorna möter mig som om jag inte existerar, som om jag bara är en fasad, en maskin, en virtuell språkmaskin, en dator. Som om inte mitt biologiska jag finns.

Hundarna möter mig som om jag existerar, som om jag är den jag är bakom kläderna, som om jag är mitt biologiska, kroppsliga, instinktiva, sexuella jag.

De civiliserade möter sin omvärld som om den vore död för länge, länge sedan. Som om de lever i en konstgjord virtuell värld, där bara det får finnas som samhällslagen och media tillåter. Allt annat är icke-existent. Dvs. nästan hela verkligheten. Så lite ryms det nämligen i lagen och i media. De civiliserade är helt döda för verkligheten. Verkligheten finns inte för dem.

Och när det ibland kommer en s.k. "vän" emot mig på gatan, när det plötsligt är tillåtet att möta mig som om jag existerar, är också denna hälsing helt död och mekanisk jämfört med hundarnas hälsningar. Inte heller nu möter de civiliserade mig som om jag existerar. Jag ville ju att de skulle vara intresserade i mitt biologiska jag bakom kläderna, inte möta mig i någon virtuell idé om att "jag är deras vän", medan andra inte är det.

Jag hatar detta hälsande på "vänner". Det är så dött och kallt att jag stryps. Jag gillar mycket mer att hälsa på främlingar, eller att hälsa okonventionellt på vänner, och få märka hur de rubbas ur sitt sterila vanetänkande om omgivningen för en liten stund.

2010-09-23

Nietzsche som djurisk filosof

Jag har vetat länge att Friedrich Nietzsche är något för mig (han är en av dem få som suttit i Döda Akademien från första början) Men först idag upptäckte jag att Nietzsche är en stor **djurisk** filosof. När Vanessa Lemm skall beskriva hans djurfilosofi i avhandlingen "Nietzsches animal philosophy" (2009) (den här boken är något av ett fynd för djurismen"), säger hon:

"Att bli övermänniska är inte ett uttryck för människans självständighet gentemot resten av livet eller resten av dens egen art. Tvärtemot är det beroende av ens öppenhet för människans djuriskhet".

"..motståndet hos djuret (i människan) strävar efter att besegra dominansen, för att gå mot friare former av socialt och politiskt liv"

"...the animal is neither a random theme nor a metaphorical device, but rather, stands at the center of Nietzsche’s renewal of the practice and meaning of philosophy itself"

Nietzsche menar att civilisation är förtryck av och tämjande av människans djuriskhet, medan kultur är kultivering av djuriskheten. Och den civiliserade människans befrielse ligger i hennes förmåga att återknyta till sitt djuriska ursprung, till djurets drömliv. Alltså kultur betyder inte att emancipera sig från djuret, såsom det traditionellt har tänkts, utan just tvärtom.

Varje organisk cell har en ande. Anden är fysiologisk. Nietzsche överbryggar dualismen materie-ande.

Nietzsche har en biocentrisk livssyn, han menar att det är naturen som använder människan som ett medel för sin egen skull, istället för tvärtom. Människan är inte evolutionens krona, utan en försvinnande liten del i helheten. Människan är en del av ett continuum av djuriskt liv, utgör inget brott mot det. Genom alla sina skrifter talar Nietzsche om människan som ett djur.

Människan är den svagaste och sköraste formen av djuriskt liv. Människans sårbarhet är relaterad till hennes relativa underlägsenhet gentemot andra djur. Nietzsche menar att människan, för att besegra sin relativa svaghet, bör stjäla åt sig de andra djurens egenskaper. De måste följa de andra djuren, bli mer djuriska, instinktiva, mer glömska och naturliga. Den mänskliga kulturen består i att bli djur igen.

Djurisk glömska är nyckeln till att bryta hämndspiralen, menar Nietzsche.

Detta är bara pärlor i början av Vanessa Lemms avhandling, jag kommer med fler punkter när jag läst mer.

2010-09-24

En ny syn på Nietzsches och Hölderlins "sinnessjukdom"

För ett halvt år sedan fick jag idén om att Nietzsches s.k. "sinnessjukdom" på slutet av hans liv inte var någon personlig undergång för **honom**, utan bara för hans civiliserade omgivning. För Nietzsche var det som dom andra trodde var mentalt sammanbrott själva utlevandet och uppfyllandet av allt han skrivit. Detta blir alltmer tydligt för mig med föregående blogginlägg. Det djuriska och naturliga är sinnessjukt för den civiliserade, som ställer hela verkligheten upp-och-ner.

Jag tror det samma gäller för Hölderlin, som också gick samma öde till mötes som Nietzsche.

Jag kan gissa mig fram till vad som ligger bak dessa två helgons öden, på basen av vad jag själv har upplevt för reaktioner från omgivningen på min egen djuriskhet. Jag har ju varit sju gånger inspärrad på psyket, varje gång p.g.a. djuriskhet.

En gång ska Hölderlin och Nietzsche få sin upprättelse, och då blir jag upprättad tillsammans med dem.

2010-09-24

Animalismus i "Historisches wörterbuch der Philosophie"(1971)

"Als "Animalismus" bezeichnet W.Sombart im Gegensatz zu "Hominismus" jede Weltanschauung, die dem Menschen eine eigene Daseinsart abspricht und ihn als Teil der Natur, als Tierspezies, auffasst"

min översättning:

W. Sombart betecknar som "Djurism" i motsats till "Hominism" varje världsåskådning som avsäger sig människan en egen existensform, och uppfattar henne som en del av Naturen, som en djurart.

Som en beskrivning av min djurism!

2010-09-24

Hur det västerländska tänkandet kring djur och natur har förfallit genom historien

Från en intervju med teologen Matthew Fox, en förespråkare för "Creation spirituality"

Sharon:
Matthew, do you believe that animals have souls?

Matthew:
Of course! The word itself, anima means soul. All the pre-modern people including the medieval mystics and theologians believed in the soul of nature. Thomas Aquinas says that what animals and humans have in common is the soul. So it is only the modern age that took soul out of everything. Not only took it out of everything, but even in humans put it up in our heads - the pineal gland (epifysen).

Matthew Fox´s Creation Spiritualitys 10 principer:

1. The universe is basically a blessing, that is, something we experience as good.

2. We can and do relate to the universe as a whole since we are a microcosm of that macrocosm and that this relationship "intoxicates" us. (Aquinas)

3. Everyone is a mystic (i.e., born full of wonder and capable of recovering it at any age; of not taking the awe and wonder of existence for granted.)

4. Everyone is a prophet, i.e., a "mystic in action" (Hocking) who is called to "interfere" (Heschel) with what interrupts authentic life.

5. That humans have to dig and work at finding their deep self, their true self, their spirit self; thus the role of spiritual praxis and meditation and community confrontation which can itself be a yoga. If we do not undergo such praxis we live superficially out of fear or greed or addiction or someone else's expectations of us. That salvation is best understood as "preserving the good." (Aquinas).

6. That the journey that marks that digging can be named as a four-fold journey:
Via Positiva: delight, awe, wonder, revelry
Via Negativa: darkness, silence, suffering, letting go
Via Creativa: birthing, creativity
Via Transformativa: compassion, justice healing, celebration

7. Everyone is an artist in some way and art as meditation is a primary form of prayer for releasing our images and empowering the community and each of us. Art finds its fulfillment in ritual, the community's art.

8. We are all sons and daughters of God; therefore, we have divine blood in our vein, the divine breath in our lungs; and the basic work of God is: Compassion.

9. Divinity is as much Mother as Father, as much Child as Parent, as much Godhead (mystery) as God (history) as much beyond all beings as in all beings.

10. That we experience that the Divine is in all things and all things are in the Divine (Panentheism) and that this mystical intuition supplants theism (and its child, atheism) as an appropriate way to name our relation to the Divine and experience the Sacred.

2010-09-24

Ansatser till djurisk teologi II: Johannes Müller, en teologisk Nietzsche-lärjunge

Teologin har sannerligen inte många djuriska tänkare, ej heller många Nietzsche-lärjungar. De flesta är filosofer, poeter och skönlitterära författare. Men jag skall i serien "Ansatser till djurisk teologi" försöka gräva upp de teologer som kan vara fruktbara att läsa när man vill skapa sig en djurisk teologi.

En av dessa är den tyska teologen och filosofen Johannes Müller (1864-1949), en profetisk förespråkare för en "folklig, naturfrom protestantism", enligt teologen Harald Haury 2005.

Jag har själv läst Müller sedan 13-årsålder, och jag skulle säga "naturfrom" med betoning. Få teologer har så som han lagt vikten vid instinkten och spontaniteten som människoväsendets urkälla. Han har något av Fransiscus ursprungliga friskhet över sig.

Jag minns hur jag som trettonåring blev kraftigt utmanad och dömd i mitt innersta av Müllers stränga krav på ursprunglighet, äkthet och naturlighet i människolivet. Jag växte ju upp i en fundamentalistisk kristen rörelse, "Smiths Vänner", där detta var allt annat än vanligt. Vi hade några stora original på våra möten och konferenser, men de var så alltför få. Och själv var jag i tonåren en hycklerisk blek kopia av min far, som var en obarmhärtigt lagisk domsprofet, alltid med straff och tuktan som sin religions kärna.

Müllers hårda krav tog sin utgångspunkt i bergspredikan, som han tolkar lika strängt som själve Leo Tolstoi, den kristna anarkismens förgrundsgestalt. En bokstavlig tolkning, där allt skall efterföljas, och allt är fullt möjligt att praktisera. Denna text blir Müllers grundtext, och gör hans texter helt anarkistiska och pacifistiska. Bergspredikan är ju en av vår civilisations mest anticivilisatoriska och djuriskt ursprungliga texter. Där finner instinkten mycket att hämta.

Instinkt, ja. Heligheten som instinkt, istället för lag och regel. Det är en nyckeltanke hos Müller. Bergspredikan är motsatsen till allt vad regel heter, trots att det framställs som en lag, en tolkning av de tio budorden. Gör man bergspredikan till lag, blir den omöjlig att uppfylla, helt i enlighet med vad kyrkoinstitutionen har lärt. Men låter man Gud springa fram ur sitt väsens urkällor, ur sitt väsens **naturlagar** (ett nyckelord för Müller), då uppfyller man spontant bergspredikan, lika spontant som barnen gör det.

Jesu dömande av fariséernas fromhet är viktigt för Müller. Allt liv som inte framspringer spontant och naturligt, utan ansträngning och plikt, **är hyckleri**. Att följa lagen som en utvärtes regel är hyckleri, medan människoväsendets renhet och ärlighet finns i det omedvetna, oavsiktliga och oberäknade, i det att "den vänstra handen inte vet vad den högra handen gör", såsom Jesus talade om allmosegivandet.

Det "omedelbara" och "impulsiva" är två nyckelord för Müller. Detta i motsatsen till det påklistrade, beräknade, avsiktliga och "reflekterade".

Müller talade för att vi måste gå tillbaka till vårt väsens ursprung, den barnsliga, naiva, omedelbara livsförnimmelsen. Genomgående kritiserar han den förkonstling, det skenväsen och det hyckleri som genomsyrar civilisationen. Vi måste åter finna den äkthet och enkelhet som präglar barnens väsen.

Trots sin djuriska, av Nietzsche influerade bergspredikoetik, var Müller inte mer genomträngd av den i praktiken, än att han lät sig luras av Hitler och nationalsocialismen i början. Först senare såg han sitt misstag, och ångrade sig. Han blev trots allt en motståndare av Nazismen, när det gick upp för honom vad den egentligen var.

2010-09-25

Lista över personer som inspirerar djurismen

Teologer och helgon:

Moses
Johannes Döparen
Jesus
Paulus
Fransiscus
Ksenia av St:Petersburg
Serafim av Sarov
Johannes Müller
N.P.Wetterlund
David Petander
Sadhu Sundar Singh

Hjalmar Ekström
Maria Suutala
Annika Spalde
Pelle Strindlund
Monica Pensar-Granroth
Jonas Lundström
Lars Larsen

Filosofer:

Antisthenes
Diogenes av Synope
Jean-Jacques Rosseau
Henry David Thoreau
Friedrich Nietzsche
Theodor Adorno
Jacques Derrida
Arne Naess
Paul Shepard
Fredy Perlman
John Zerzan
David Abram
Helena Granström

Ockultister/esoteriker:

Jakob Böhme
Abbé Boullan
Aleister Crowley
Eric Hermelin

Författare/poeter:

Friedrich Hölderlin
Carl Jonas Love Almqvist
Leo Tolstoi
D.H.Lawrence
Gustaf Fröding
Aleister Crowley
Edith Södergran
Vilhelm Ekelund
Bertil Malmberg
Antonin Artaud
Erich Scheurmann (boken "Papalagi" se Engelsk uppsats om boken)
Gary Snyder
Emelie Cajsdotter
Derrick Jensen

Andra kulturutövare (filmare, musiker, skådespelare, politiker osv.)

Timothy Threadwell (från "Grizzly man")
Theodore Kaczynski (Unabomber)
Roger Pontare
Skogs-David
Thomas Toivonen
Kevin Tucker
Ran Prieur
Peter Hercules

Kom med flera tips!

2010-09-25

Instinctivism

Definition:

The notion that the instinct is the most basical and important dimension in the constitution of a being. It has something in fellow with intuitivism. Instinct contains both of the physical senses, the feelings and the intuition in a holistic whole.

The instinctivist thinks that not only the animals should be led by their instincts, but also the humans.

Instinctivism is the opposite of rationalism and technocracy.

Instinctivist philosophers are f.ex. Johannes Müller, Jean-Jaqcues Rousseau and Friedrich Nietzsche.

(från mitt ordboksprojekt "Paradisipedia")

2010-09-26

Kyrkohistoriska nyckeltexter för en djuriskt fri teologi och andlighet

Jesus:

Att förkasta civilisationen och leva som djuren direkt av Naturens hand

Matteus kap. 6:

24. Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.
25. Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?
26. Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?
27. Vilken av eder kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda aln till sin livslängd?
28. Och varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de;
29. och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem.
30. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?
31. Så gören eder nu icke bekymmer, och sägen icke: 'Vad skola vi äta?' eller: 'Vad skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi kläda oss med?'
32. Efter allt detta söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader vet att I behöven allt detta.
33. Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder.
34. Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.»

Paulus:

Att befrias från lagen

Galaterbrevet 3:

23 Men förrän tron kom, voro vi inneslutna under lagen och höllos i förvar under den, i förbidan på den tro som en gång skulle uppenbaras.
24 Så har lagen blivit vår uppfostrare till Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro.
25 Men sedan tron har kommit, stå vi icke mer under uppfostrare.

Galaterbrevet 4:

1 Vad jag vill säga är detta: Så länge arvingen är barn, finnes ingen skillnad mellan honom
och en träl, fastän han är herre över alla ägodelarna;
2 ty han står under förmyndare och förvaltare, intill den tid som fadern har bestämt.
3 Sammalunda höllos ock vi, när vi voro barn, i träldom under världens »makter»[1].
4 Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen,
5 för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt.
6 Och eftersom I nu ären söner, har han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande, som ropar:
»Abba! Fader!»
7 Så är du nu icke mer träl, utan son; och är du son, så är du ock arvinge, insatt därtill av
Gud.

Fransiscus av Assisi:

Att jubla över naturen och döden

Solsången

"Allrahögste, allsmäktige, gode Herre,
din är lovsången och äran och härligheten
och din är all välsignelse,
dig allena tillkommer de
och ingen människa är värdig att ens nämna ditt namn.

Lovad vare du, min Herre
med hela din skapelse,
särskilt för broder Sol,
som skänker oss dagen och ljuset.
Vacker är han i sin väldiga glans.
Om dig, du Allrahögste, bär han vittnesbörd.

Lovad vare du, min Herre för syster Måne och stjärnorna.
På himmelen har du gjort dem lysande, tindrande och sköna.

Lovad vare du, min Herre
för broder vind och för luften
och regnet och den klara himmelen,
ja för all väderlek,
genom vilken du uppehåller din skapelse.

Lovad vare du, min Herre
för syster Vatten.
Mäkta nyttig är hon, ödmjuk, kostbar och kysk.

Lovad vare du, min Herre
för broder Eld, genom vilkan du upplyser natten åt oss.
Skön är han, lekfull, mäktig och stark.

Lovad vare du, min Herre,
för vår syster, moder Jord,
som föder oss och bär oss
och framalstrar allehanda frukter
och färgrika blomster och örter.

Lovad vare du, min Herre,
för dem som av kärlek till dig
förlåter varandra
och som tåligt bär sjukdom och lidanden.
Saliga är de, när de så håller ut i din frid.
Av dig, du Allrahögste, skall de mottaga livets krona.

Lovad vare du, min Herre,
för vår syster den lekamliga Döden,
vilken ingen levande förmår undfly.

Ve dem som dör i dödssynd.
Saliga de som dör före döden
inneslutna i din allraheligaste vilja.
Dem kan den andra döden inte skada.

Lova och välsigna min Herre
och tacka och tjäna honom
i stor ödmjukhet."

Martin Luther:

Att frimodigt stå upp för sin sak gentemot diktatorer

"Här står jag och kan inte annat."

(Luther till påven när han stod inför honom för att försvara sin reformation)

Jakob Böhme:

Att se Gud i allt, och se på allt såsom Gud ser på det
“In this light my spirit suddenly saw through all, and in and by all creatures, even in herbs and grass it knew God, who he is, and how he is, and what his will is: And suddenly in that light my will was set on by a mighty impulse, to describe the being of God.”

"When thou art quiet and silent, then art thou as God was before nature and creature; thou art that which God then wats; thou art that whereof he made thy nature and creature: Then thou hearest and seest even with that wherewith God himself saw and heard in thee, before every thine own willing or thine own seeing began"

"If you have left the way of images and rule in the silence out of which all creatures were created, then nothing can harm you for you are like all things and nothing is unlike you."

"When you move silently, then you are that which God was before nature and creature, out of which He created your nature and creature.

George Fox:

Att lämna institutionskyrkan och frimodigt lita på sig själv och sitt inre ljus

“The Lord showed me, so that I did see clearly, that he did not dwell in these temples which men had commanded and set up, but in people's hearts . . . his people were his temple, and he dwelt in them.”

"When the Lord sent me forth into the world, He forbade me to put off my hat to any, high or low.”

"Keep within. And when they say, 'lo here', or 'lo there' is Christ; go not forth; for Christ is within you. And they are seducers and antichrists, which draw your minds out from the teachings within you."

But as I had forsaken the priests, so I left the separate preachers also, and those esteemed the most experienced people; for I saw there was none among them all that could speak to my condition. And when all my hopes in them and in all men were gone, so that I had nothing outwardly to help me, nor could tell what to do, then, oh, then, I heard a voice which said, "There is one, even Christ Jesus, that can speak to thy condition"; and when I heard it my heart did leap for joy.

"It is said by the professors: "There is no order among you," but I say the order of God is a mystery. Its order will stand when all of theirs is gone. The cry is: "There is no government amongst you!" Is there not? Yes, the government of Christ."

Lars Ulstadius:

Att frimodigt fördöma de civiliserades livsstil

"Den lutherska läran är en fördömlig lära.

Prästerna hava icke den Helige Ande."

(början av texten som Ulstadius läste upp när han avbröt gudstjänsten i Åbo Domkyrka)

Madame Guyon:

att inte be med ord, utan göra hela sitt väsen till en bön

(A short method of Prayer, 1790)
What we need, then, is an attitude of prayer, in which we can constantly abide, and out of which exterior occupations cannot draw us; a prayer which can be offered alike by princes, kings, prelates, magistrates, soldiers, children, artisans, labourers, women, and the sick. This prayer is not mental, butof the heart.

It is not a prayer of thought alone, because the mind of man is so limited, that while it is occupied with one thing it cannot be thinking of another. But it is the PRAYER OF THE HEART, which cannot be interrupted by the occupations of the mind. Nothing can interrupt the prayer of the heart but unruly affections; and when once we have tasted of the love of God, it is impossible to find our delight in anything but Himself.

Nothing is easier than to have God and to live upon Him. He is more truly in us than we are in ourselves. He is more anxious to give Himself to us than we are to possess Him. All that we want is to know the way to seek Him, which is so easy and so natural, that breathing itself is not more so.

Oh, you who imagine yourselves incapable of religious feeling, you may live in prayer and in [p5] God as easily and as continuously as you live by the air you breathe. Will you not, then, be inexcusable if you neglect to do it, after you have learned the way?

Sören Kierkegaard:

Att våga ta trosspränget

"Att våga är att förlora fotfästet en stund. Att inte våga är att förlora sig själv"

"Tron är ett språng på 70 000 famnars djup"

"Livet har sina egna fördolda krafter som man bara kan upptäcka genom att leva"

"Glöm inte att älska dig själv"

"Långt ifrån att vara roten till allt ont, är lättja det enda sanna goda"

Johannes Müller:

Att gripas så av naturkraften att alla konventionella former blir absurda

(Ur boken "Vad Jesus talat" del I: Om efterföljelsen", 1914)

De troende må gärna fortfara i sin religiösa pliktuppfyllelse och sin kyrkogång. Men för oss, som få uppleva den nya tidens annalkande, är det omöjligt att längre fasta och bedja

efter föreskrivna ritualer, medan människovardandet överväldigar oss och låter oss blicka in i fullkomlighetens rike. Någon sade till mig: "Jag kan inte vara lika glad som ni, ty då allt kommer omkring, är det endast åt himmelen, som jag gläder mig. Jag förstår nog er glädje, ty ni ser ett stort mål framför er, men själv kan jag ej tro därpå." Och han träffade huvudet på spiken. När vi få erfara att den nya tiden randas och vi med jättesteg närma oss alltings fullbordan, då måste vi öppna vårt hjärta för den ljusflod som strömmar emot oss och låta den utstråla på alla, som vi komma i beröring med. Vi hinna ej läsa uppbyggelseskrifter och förrätta andaktsövningar, ty livsglädjen är vår lovsång och den brinnande längtan vår bön. Såsnart tron för oss blivit en levande verklighet, måste den kyrkliga trosformen förefalla oss lika absurd, som varje konventionell känsloyttring skulle bli det för två människor, vilka gripits av kärlekens naturkraft. Den som äger livet undervisas av Gud och ledes av hans ande.

Sadhu Sundar Singh:

Att söka Gud istället för goda "ting"

"A little child often runs to its mother and exclaims: 'Mother! Mother!' Very often the child does not want anything in particular, he only wants to be near his mother, to sit upon her lap, or to follow her about the house, for the sheer pleasure of being near her, talking to her, hearing her dear voice. Then the child is happy. His happiness does not consist in asking and receiving all kinds of things from his mother. If that were what he wanted, he would be impatient and obstinate and therefore unhappy. No, his happiness lies in feeling his mother's love and care, and in knowing the joy of her mother love." "It is just the same with the true children of God; they do not trouble themselves so much about spiritual blessings. They only want to sit at the Lord's feet, to be in living touch with Him, and when they do that they are supremely content."

"If God is your own, then all things in Heaven and on earth will be your own, because He is your Father and is everything to you; otherwise you will have to go and ask like a beggar for certain things. When they are used up, you will have to ask again. So ask not for gifts but for the Giver of Gifts: not for life but for the Giver of Life - then life and the things needed for life will be added unto you."
"Should I worship Him from fear of hell, may I be cast into it. Should I serve Him from desire of gaining heaven, may He keep me out. But should I worship Him from love alone, He reveals Himself to me, that my whole heart may be filled with His love and presence."

Pierre Teilhard de Chardin:

Att dö och uppstå tillsammans med Jorden

(Ur "La Messe sur le Monde")

"Den som lidelsefullt har älskat Kristus dold i de krafter som får Jorden att tillväxa, honom kommer jorden att som en mor lyfta i sina väldiga armar, och hon kommer att låta honom skåda Guds ansikte. Den som lidelsefullt har älskat Kristus dold i de krafter som får Jorden att dö hän, honom kommer Jorden när hon ger upp att som en mor sluta i sina armar och med henne kommer han att vakna upp i Gud."

Hjalmar Ekström:

Att kunna se med "silverblicken" - se Gud i de minsta ting

(Ur "Den fördolda verkstaden – själavårdande brev")
»Guds verkstad är i det fördolda. Skola vi bliva verktyg i Hans hand, måste vi in i den fördolda verkstaden, måste varje vårt steg bliva främlingssteg en förbigåendes steg. Den av det verkligt andliga gripna strävar inte efter annat än att försvinna från det synligas skådebana. Han älskar att bliva osynlig, okänd och som det rena vattnet färglös, endast sedd och känd av Gud – och av andra ensamma, som Gud giver honom inre förbindelse med. Han går städse in i det fördolda till en allt djupare fördoldhet. Men just då blir han ett verktyg i Guds hand.

I denna fördoldhet födes den gudomliga synen i människan. Hon se det icke andra se. För denna blick som fötts i henne, strålar Guds hjärta fram genom de minsta ting i världen, förhärligande, försonande, förklarande. Det ger liv och ord åt allt, öppnar oändliga vidder av Gudshärlighet i allt som är och sker och gör till och med denna världens stock och sten och bråte genomskinliga som kristall, så att alla höljen öppna sig och avslöja tingens innersta väsen. Detta är Kristus-blicken och den blicken giver liv åt allt varpå den faller. Här är alla unders källa. Här är också det verk som Gud vill utföra genom var och en som gått in i det fördolda livet: att återföra allt till Gud och till dess rätta hem, som är den översinnliga världen.«

i brev den 12 augusti 1930. (Det fördolda livet. Den renaste mystiken står Bibeln närmast.)

Poul Madsen:
Sanningen är personlig, inte systematisk

"Sanningen är inte ett system, utan en person."

Lars Larsen:

Moses och Lammets sång

(mel. Rysslands nationalsång)

1. Hör sista basunen utstöta sitt ljud
som uppväcker de mördade minnenas Gud.
Martyrernas comeback,
historiens tsunami,
som äntligen skall sätta slavarna fri!

Refr:
Framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Framåt med djurens och växternas här,
framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Vi skall nå fram,
skall nå fram,
skall nå fram!

2. Hör uppväckte Moses på fjället utstöta
ett härskri så skönt att det ryser i märg,
att mördade vilden
i oss födes fram
och drar ut för att ammas av rovdjur och lamm.

3. Och Babylon skälver och Farao stramar
åt remmen som binder instinkten i oss.
Men nu kommer havet!!!
Det blodröda havet,
martyrernas comeback från Golgata kors!

2010-09-27

Pontus Wikner trodde på djursjälens odödlighet

Pontus Wikner (1837-1888) är en gammal favoritfilosof från min tidiga ungdom. Jag hänfördes av den romantiska renhet, innerlighet och lidelse som fanns i honom. Idag upptäckte jag i den gamla boken "I mänsklighetens livsfrågor"(1889) ett kapitel som hette något i stil med "Brev till Zoofilos angående djursjälens odödlighet", där han går imot en samtida känd teolog, Biskops H.L. Martensens uppfattning att djursjälen förintas i döden. Wikner tror både att djuren har själ, och att de lever evigt, och att dom skall uppstå till "Guds barns härlighet" vid Kristi återkomst, tillsammans med människorna.

Trots detta delar han det civiliserade tänkandet att människan är överlägsen djuren, vilket är att vänta av en filosofiprofessor som han, anställd av staten/antikrist.

2010-09-27

Nyckeltexter för en djurisk livsstil, ur den svenska litteraturhistorien

Carl Jonas Love Almqvist:

"Människans strävan, påstår man, bör vara att åter bli natur, att bli likasom djuren"

Gustaf Fröding:

Att vara förälskad i moder naturen

Det glittrar så gnistrande vackert, i ån,
det kvittrar så lustigt i furen.
Här ligger jag lat som en bortskämd son
i knät på min moder naturen.
Det sjunger och doftar och lyser och ler
från jorden och himlen och allt jag ser.

Det är, som om vinden ett budskap mig bär
om lyckliga dagar, som randas,
mitt blod är i oro, jag tror jag är kär
— i vem? — ack i allt, som andas.
Jag ville, att himlens och jordens allt
låg tätt vid mitt hjärta i flickgestalt.
Verner von Heidenstam:

Att längta till sin barndoms lekar med naturen

Jag längtar hem sen åtta långa år.
I själva sömnen har jag längtan känt.
Jag längtar hem. Jag längtar var jag går
– men ej till människor! Jag längtar marken,
jag längtar stenarna där barn jag lekt.

Vilhelm Ekelund:

Att inte tala till de civiliserade, utan till naturen

”Jag diktar för ingen -
för vinden som vandrar,
för regnet som gråter,
min sång är som blåsten,
som mumlar och går
i höstnattens mörker
och talar med jorden
och natten och regnet.”

Edith Södergran:

Att omvända sig till sin barndoms vishet, som talade med träd

Min barndoms träd stå höga i gräset
och skaka sina huvuden: vad har det blivit av dig?
Pelarrader stå som förebråelser: ovärdig går du under oss!
Du är barn och bör kunna allt,
varför är du fjättrad i sjukdomens band?
Du är bliven människa, främmande förhatlig.

Då du var barn förde du långa samtal med oss,
din blick var vis.
Nu ville vi säga dig ditt livs hemlighet:
nyckeln till alla hemligheter ligger i gräset i hallonbacken.
Vi ville stöta dig för pannan, du sovande,
vi ville väcka dig, döda, ur din sömn

Bertil Malmberg:

Att förvandlas till urmänsklighet vid civilisationskollapsens gräns

(Ur "Aftonrodnad")

V

”Och allt som fått förrinna och förödas:
vårt ödes själ, den djupa kvintessensen
– kan svalla upp och hemligt återfödas
här vid den yttersta och sista gränsen.

Och språkets liv, det nyktert andetomma,
kan under aftonljusets sköna stråle
fyllas med hemlighetens sav och blomma
som varje vår Astartes torra påle.

– Oss vänta ej de gyllne företagen,
ej segerns frukter, inga rika byten,
och ändå kan den mycket sena dagen
ge en reflex av morgonen och myten.

Det fromma liv som middagsljuset glömde
kan sakta vakna med vår avskedssmärta
– och vad den unga mänskligheten drömde
brinna emot oss som ett heligt hjärta.”

Elmer Diktonius:

Längtan finns inte i den vilda naturen.

”Blott de tama fåglarna har en längtan. De vilda flyger.”

Nils Ferlin:

Gudsriket tillhör de lägsta i civilisationen

”Det var bara tokar och dårar
som lyssnade på dig först.
Det var slavar och skökor och ogärningsmän
men då var ditt rike som störst.

Lars Larsen:

Vaggsång för den döende civiliserade människan

Du levs till blomma och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Du kammas mot sommaren gräst och tallt
och simmas till löv och flyghet.

Din djurhet är ymnig med myrors sång

i klippor som levt av drömhet.
I grodande revor mossar den trång
och fuktas mot skymnig ömhet.

Du träds genom löven mot svanedöd,
du människas mot duvande fröhet.
En dag bevattnas med maskhetens bröd
då allt ses med grodor och snöhet.

2010-09-27

Det maskinlika, instrumentella tänkandet är upphovet till gudstron

Apor tror inte på Gud. Orsaken är att de inte tänker, utan lever direkt i verkligheten. Gud är något man tänker på, han finns inte längre när man slutar tänka. Gud är bara ett ord. Så simpel är han. När man lever direkt i verkligheten, behöver man inte kalla saker för någonting, dela upp verkligheten i fack - Gud versus skapelsen.

Det var när vi började använda redskap, och alienerade oss från aporna, som tänkandet och gudstron föddes. Det började med att vi förvandlade det som vi tidigare lekte med och hade det skoj med, till arbetsredskap. De pinnar som vi spontant tog tag i för att fånga myror med som en rolig lek, utvecklades till spjut när vi lämnade djungeln, vårt rätta ekosystem, och jakten blev till ett hårt arbete. Det blev ett slaveri att skaffa mat istället för en lek, bara för att vi var så dumma att vi lämnade djungeln, och bosatte oss på kargare platser.

I takt med att våra leksaker blev till redskap, blev också vårt medvetande till ett redskap. **Vi förslavade vårt eget medvetande till ett simpelt arbetsredskap!** Det var så tänkandet uppstod. Tänkandet blev ett instrument, som vi **använde**; istället för att VARA vårt tänkande, distanserade vi oss från det, så att vi utnyttjade det som ett slavredskap. Som om vi vore slavar.

Så snart man **blir** sitt tänkande, tänker man inte längre, utan LEVER. Tänkandet uppstår bara när man använder sitt eget medvetande som något för sig själv främmande, något skilt från sig själv. Något man kan skruva i och censurera. Nu blev vissa tankar syndiga. Vissa sexuella tankar blev syndiga. Allt som inte tjänade slaveriet blev syndigt. När vi var ett med oss själva som apor, fanns inte facken "ont och gott". Allt var tillåtet, vi var ohämmade och fria.

Med tänkandets uppkomst splittrades vi i två delar: 1) den som tänker, och 2) tankarna. Precis som i det fysiska: vi blev splittrade i 1) den som använder redskapet, och 2) redskapet.

Alltså: 1) Orsaken, och 2) verkan, resultatet

Då började vi tänka att själva verkligheten var uppbyggd på det här sättet. Allt måste ha en orsak och en verkan. En del som är orörlig och statisk, och en del som är kraften som rör på det orörliga, kraften bakom det i sig själv statiska.

Materien blev det statiska och livlösa, redskapet som inte kan röra sig själv, och "anden" blev kraften bakom redskapet, den som höll i redskapet.

Och anden kallades "Gud".

Gud skapade materien. Gud är materiens orsak, materien är Guds verkan, hans redskap och instrument.

Det var så det maskinlika tänkandet uppstod.

Hur tänkte vi innan det uppstod?

Jo, då behövde vi ingen orsak **utanför oss själva**. Vi var helt enkelt **själva** Liv. Maskinen behöver en extern kraft som rör den, en el-ledning eller bränsle eller en hand som driver den, men **organismen är sin egen orsak**. Organismen har liv i sig själv, den alstrar sig själv. Detta är en självklarhet för det organiska, djuriska tänkandet.

De civiliserade uppför sig som om de vore döda maskiner, som inte har liv i sig själv. De har gett bort sin autonomitet, först till "Gud", och sedan till samhällsapparaten, som blev "Guds" fysiska ersättning.

De lever alltså i en djup, djup overklighet, en illusionär dröm. Deras dröm består i att hela deras tänkande bygger på ett grundläggande antagande om att de bare är instrument, maskiner istället för levande, organiska varelser. "Att få vara ett redskap i Guds hand" har alltid varit ett uttryck för helgon och fromma, men för djuren är detta ohyggligt och absurt, helvetets uppfinning.

Nej, djuren är helt autonoma, inget medel som någon extern kraft använder. De har sitt värde i sig själva, och vilar i sin egen värdighet. Därför gör de precis vad de vill, helt efter sina naturliga impulser, utan skam och självförebråelser. De har en nietzscheansk herremoral, till skillnad från de civiliserades slavmoral, som är en instrumentell moral.

Ack, när ska de civiliserade vakna ur sin virtuella maskinverklighet! Kanske först i döden, när de upptäcker att inte ens döden kan utsläcka deras liv, för de är inte maskiner, utan har livet i sig själva!

2010-09-28

Skillnaden mellan västerlandets och österlandets andliga teknologi

Österlandets andliga kultur är inte mindre maskinlik och teknologisk bara för att den har haft mindre yttre teknologi. Vad som fattas i det yttre, har den i "själslig teknologi". Och i detta är den långt mer driven än västerlandet. I österlandet har den mystiska helgon-andligheten nästan alltid varit genomsyrad av teknik, andliga "övningar", oerhört utspekulerad själsteknisk självsuggestion för att uppnå vissa "medvetandetillstånd", medan västerlandets största helgon är förvånansvärt otekniska och spontana och barnsliga i jämförelse. Tänk på Jesus contra Buddha, Fransiscus kontra Muhammed, Luther contra Dalai Lama, John Wesley contra Bhaktivedanta Swami Prabhupada.

Min teori är att den andliga tekniken i väst har varit i huvudsak utvärtes, ett byggande av kyrkoinstitutioner och kyrkliga ceremonier, medan den andliga tekniken i öst har varit i huvudsak inre, ett tekniskt tränande av sitt medvetande till att uppnå det man anser vara gudomligt. Båda dessa sätten är lika ruttna och civiliserade, båda alienerar oss lika mycket från det djuriska och instinktiva.

Det finns dock undantag i österlandet från den själsliga tekniken. Hos Ramakrishna och Krishnamurtifinns tendenser till ett frångående av det tekniska, till förmån för det spontant extatiska och naturliga. Men de når inte långt. Först hos en kristen österländsk mystiker som Sadhu Sundar Singh, ser vi den icke-tekniska själsligheten välla fram lika starkt som hos västerländska mystiker. Detta är något som har gjort Sundar Singh så attraktiv i mina ögon, att han lyckas förena ett österländskt ointresse för utvärtes kyrklighet med västerlänska helgons intresse för invärtes barnslighet, ursprunglighet och spontan icke-tekniskhet.

Det finns likaså undantag i västerlandet från den utvärtes andliga tekniken, byggnaderna och gudstjänstceremonierna. Hos kväkarna och George Fox finner vi det, och i William Seymour och hos de första pingstvännerna finner vi det. Men de når inte långt. Först hos tydligt österländskt influerade västerländska mystiker som Eckhart Tolle och Thomas Merton finner vi det österländska ointresset för utvärtes kyrklighet i full blom.

2010-09-29

Nya djuriska insikter om andevärlden

Den andevärld som vi träder in i vid dödsögonblicket är som en stor dröm som man är i medan ens fysiska tillvaro övergår till nya livsformer, en dröm som är till för att anpassa medvetandet till den fysiska förändringen mot en icke-mänsklig tillvaro.

Men de civiliserade stannar i denna dröm. De stannar därför att de tror att det är en verklig, evig värld, istället för en övergående dröm. De stannar därför att de inte under sitt

jordeliv, p.g.a. den civiliserade förlamningen, har förmått leva sig in i det icke-mänskliga, det som de fysiskt kommer att förvandlas till efter döden.

Andevärlden är en kollektiv dröm, som man skapar tillsammans, som internet är ett blekt civiliserat exempel på. Men till skillnad från den fysiska verkligheten, är denna dröm inte oändlig och evig. Den tar slut en gång, som en naturnödvändighet. En andevärld kan helt enkelt bli för gammal, så att den dör. Precis som en tanke kan bli gammal och dö ut, kan också en specifik andevärld bli gammal och dö ut, för att ge plats åt nya, annorlunda andevärldar. Den följer drömmens lagar. En nattlig dröm kan inte vara hur länge som helst, utan måste ta slut en gång, om inte förr, så då när vi vaknar.

Civilisationens avdöda människor har skapat sig en speciell andevärld, som är ofantligt gammal, i jämförelse med andra existensformers andevärldar - såsom de vilda djurens, trädens och stenarnas andevärldar. Orsaken till denna ålderdom är att dess innevånare inte förmår återvända till sin fysiska materie - det nya de har blivit efter sin död. Och därför har den civiliserade andevärlden blivit överfull, och inte minst **allför komplex**, ungefär som internet och hela vår civilisation börjar bli alltför komplex. Skillnaden mellan hur något ser ut i denna civiliserade andevärld, och vad som verkligen är sant, har också blivit överdrivet stor, så att lögnen snart måste kollapsa under sin egen tyngd, och människorna vakna upp ur drömmen, som en naturnödvändighet. Men det finns en korrelation mellan civilisationens fortbestånd och den civiliserade andevärldens fortbestånd. Först när civilisationen kollapsar, kan den civiliserade andevärlden kollapsa, och tvärtom.

När något blir för komplext, och växer sig för stort, därför att det ställer sig utanför det naturliga förnyelsekretsloppet av död och återfödelse, rasar det till slut ihop med ett väldigt brak. Detta kommer att ske med vår civilisation, med internet, och även med den civiliserade andevärlden. Troligen kommer alla dessa tre att rasa på samma gång.

I ett nu kommer den civiliserade andevärlden att tömmas och dö, och alla dess innevånare kommer att vakna upp i den fysiska materien, som något annat än människor. Kyrkan har kallat denna händelse för "Kroppens uppståndelse", fast den har tolkat det helt fel. Men i Nya Testamentet, uppenbarelseboken, kan man ännu hitta tendenser till djurisk tolkning av det hela. Där kan man läsa följande:

"Och havet gav igen de döda som voro däri, och döden och dödsriket (dvs. andevärlden) gåvo igen de döda som voro i dem; och dessa blev dömda, var och en efter sina gärningar. Och döden och dödsriket blevo kastade i den brinnande sjön; detta, den brinnande sjön, är den andra döden (dvs. total förintelse)" (Upp. 20:13-14)

"Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna (dvs. andevärlden) med dånande hast förgås, och himlakropparna (dvs. astralkropparna) upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp." (2. Petr. 3:10)

Märk väl att Petrus inte med himlarna och himlakropparna menar den fysiska atmosfären, utan den andliga atmosfären, astralvärlden. Och med "jorden och de verk som äro därpå" menas heller inte den fysiska naturen på jorden, utan enbart civilisationen. Någon annan tolkning än denna blir bara absurd, och blir bara att fördumma den tidens innevånares världsbild. Min tolkning står i kontinuitet med all annan apokalyptik i bibeln.

På bibelns tid var man alltså medveten om att den civiliserade andevärlden en gång skall upplösas. Det enkla folket på den tiden var mycket smartare än vår tids teologer, som har förvrängt i stort sett allt som skrevs i bibeln, så att det stödjer den civilisation som den bibliska apokalyptiken just talade emot.

2010-09-30

De mest tabubelagda områdena i människolivet har alltid med vårt instinktliv att göra

Här kommer de mest tabubelagda områdena i människolivet, de mest tabubelagda högst uppe:

1) Den privata döden. Inte minst den frivilliga döden. Människans dödsinstinkt (att leka med, och utmana döden)

2) Den privata sexualiteten. Människans sexualinstinkt.

3) Att äta insekter och smådjur levande. Människans ap-lika jaktinstinkt.

4) Det privata bajsandet och kissandet. Instinkten att bajsa och kissa just när det känns så, när som helst och var som helst, såsom djuren gör, utan att gömma sig.

5) Det ockulta och andevärlden. Människans dröminstinkt.

6) Instinkten att föda barn fritt och öppet och djuriskt, när som helst och var som helst, utan att gömma sig, och vara rädd för döden.

7) Allt djuriskt, "sinnessjukt" beteende överlag. Alla människans övriga djuriska instinkter, som behovet att göra djuriska läten hipp som happ, uppföra sig spontant och oreflekterat irrationellt, bara barnslig och senil och disträ, leka utan regler

Konklusion: Man märker att det som är tabubelagt, alltid har med våra **instinkter** att göra. Alla våra instinkter är tabu. Dvs. HELA det naturliga mänskliga livet är tabu. Vilket helvete på jord, säger jag bara.

Man brukar i ett svep räkna upp våra djuriska instinkter i sex, mat och sömn. Det finns dock flera. Och alla våra djuriska, naturliga behov är tabubelagda, som

1) **Dödsbehovet** (att man får dö när man känner sig mogen för det. Att man får umgås fritt med lik, utan skam. Vara asätare om man vill)

2) **Sexbehovet** (att man får knulla fritt och öppet, utomhus, med vem som helst, vara naken hela tiden, uppföra sig som djuren i sitt sexliv, löpjakt på honorna i vilda sexlekar)

3) **Matbehovet** (för att må bra i sitt vildmarkstillstånd, åt människan ursprungligen insekter och smådjur levande, såsom aporna gör)

4) **Bajs- och kissbehovet** (att man får skita och kissa precis där man står och går, utan att gömma sig eller städa efter sig)

5) **Sömnbehovet** (tillåtelse för de djupare, djuriska skikten i människans drömliv, andevärlden)

6) **Födbehovet** (liknar på bajsbehovet, måste få uträttas fritt och öppet, när som helst)

7) **Alla andra mindre djuriska behov**

Vad blir kvar när allt detta är förbjudet? Vad består de civiliserades tillåtna liv av? Stort sett ingenting! Bara slaveri, hyckleri, fasader, lögn, illusioner, kall mekanik och teknik, en språkmaskin i hjärnan. DETTA är tillåtet! Helvetet är lagstadgat och tillåtet! Och paradiset är förbjudet, med straff och tortyr!

2010-10-13

Skillnaden mellan teknologins kretslopp och naturens kretslopp. En dödens teologi.

Orsaken till att vi tror att döden är något farligt, att den innebär förintelse, är att vi har förlorat vår känsla för livets kretslopp, vi har blivit lik maskinen. En maskin lever inte i kretslopp. Men det gör naturen. Våra tankar har stirrat så länge på de maskiner vi har byggt, att vi börjat tro att själva naturen är en maskin. Därför tror vi att naturen skall fungera som en maskin när vi dör; vi tror att vår död är som en maskin som går sönder, att vi slängs på sophögen, till förintelse.

Men vår kropp och själ tillhör naturen, inte de maskiner vi har byggt. Därför överlever vi döden. Vi återanvänds i naturen. Vårt medvetande, vår kropp, allt återanvänds. Och blir något helt nytt.

Okay, du kan ju säga att en maskin också kan återanvändas - den smälts om. Ja, det är sant, men den stora skillnaden mellan maskinen och naturen är att det måste finnas

människor där som smälter om maskinen. Den gör det inte av sig själv. Den ÄR inte kretslopp själv. Men vår kropp och vårt medvetande ÄR kretslopp, just nu. Redan nu lever det i kretslopp. Det hela går automatiskt, det finns ingen yttre kraft där som smälter om oss, nu eller i döden. Vi behöver ingen Gud utanför oss som återanvänder oss, medan vi själva är passiva. Nej, vi är själva en del av Gud. Vi är själva en del av det liv som återanvänder sig själv.

När vi tror att vi är maskiner, blir vi beroende av yttre krafter som smälter om vårt medvetande, vi är inte våra egna skapare längre. Vi är inte herrar längre, utan slavar. Vi omyndiggörs. Det är så slaveriet under samhällssystemet och en religiös "Gud" uppstår. Man ser sig enbart som redskap, som en maskin för en yttre kraft. Man tror inte att man har livet i sig själv, att man kan ta del i skapandet av verkligheten själv. Man är passiv och slavaktigt underordnad sin omgivning.

Men sådan ÄR inte Verkligheten! Tänk bara på alla de bakterier jag har i kroppen, hur självständigt skapande de är hela tiden! Inte bryr dom sig om mina kommandon. Varför skulle inte jag kunna inordna mig i raden av bakterier, och bli självständigt skapande jag också! Varför skulle inte det som kallar sig "jag" i min kropp, fortsätta efter döden, när alla bakterierna gör det? Jaget är ju inget mindre märkligt än bakterierna i min kropp. Jaget är varken herre över eller slav under bakterierna. Jaget är deras jämlike. Jaget skapar kroppen på lika fot med dem och alla andra väsen som finns i kroppen. Det finns ingen hierarki.

Mitt medvetande är som en stor bakterie i min kropp. Den överlever döden tillsammans med alla de andra små väsen som har "besatt" min kropp i alla år.

Mitt jag är som en cell i min kropp, som delar sig hela tiden. Som aldrig förintas, därför att den befruktar sig själv, och föder sig själv i en celldelningsprocess. Döden är den celldelningsprocess, då kroppen delar sig, och släpper ut jaget till omgivningen, för att det ska kunna vandra vidare genom nya existensformer. Nu är inte jaget och kroppen samma sak längre, det har skett en celldelning, jaget är en ny kropp.

Jaget kan alltså liknas vid de mikrovarelser som besitter kroppen. Ja, hela kroppen kan liknas vid sina mikrovarelser. Den uppför sig på samma sätt. Kroppen är ett makrokosmos, där bakterierna och cellerna är mikrokosmos. Kroppens död är bara kroppens yttersta celldelning, klimaxet i den celldelning som har pågått under hela livet. Döden är kroppens yttersta självbefruktning, klimaxet i den självbefruktning som har pågått under hela livet. Liksom födelsen också är en befruktnings- och celldelningsklimax, är döden det på samma sätt. Födelsen och döden liknar varandra, de utgör ett par.

2010-10-13

Vad djuren och träden har lärt mig om himmel och helvete.

Kyrkan och samhällslagen (som är inspirerad av kyrkan) har lärt oss att den som lyder kyrkans och lagens moral, kommer till himmelen (dvs. har det bra). Dom som inte gör det, kommer till helvete (dvs. börjar må dåligt)

Djuren och träden har lärt mig att kyrkans och lagens regler är den enda ondska som finns i hela universum, och att de som lyder dem, lever i helvetet. Bara de som inte lyder dem, och lever som djuren och växterna, kommer till himmelen, den himmel som naturen lever i från evighet till evighet. Därför är det **ofantligt** lätt att komma till himmelen, och **alla** onda människor och demoner kommer dit till slut. Ingen orkar med helvetet i all evighet. Var så säker.

Det ska ni lägga er bakom örat, ni präster, poliser och psykiatriker, helvetets demoner. Gå själv och prata med hundarna, och få er personliga bekräftelse på att jag hört rätt.

2010-10-14

Jag ser djuret i de civiliserade. De lurar mig inte.

Alla går omkring och låtsas om att de inte är djur, låtsas om att de inte är full av djuriska instinkter. Ja, nästan låtsas som att de själv inte finns överhuvudtaget, att bara Systemets masker och fasader finns.

Som om jag inte skulle genomskåda den där tunna fernissan av hyckleri. Som om människorna kan inbilla mig att tro att de är något annat än djur. Som om de kan inbilla mig att tro att de är maskiner, slavar, fasader i ett spel.

Jag har genomskådat de, och ser nu klart och tydligt helvetet de lever i. Jag ser det av Systemet nerdrogade och avtrubbade vilddjuret bakom masken, djuret som sover och längtar efter att få vakna. Jag ser hur det fångna djuret river och sliter i bojorna, och bara vill dö ibland, fly, långt bort dit ingen Systemvakt och polis når.

2010-10-14

Djurisk lära om idévärlden. Platons idevärld upp-och-ner. Pluss en liten djurisk mini-teologi i tio punkter.

Den platonska idévärlden är en slags andevärld, eller tankevärld, där tingens verkliga väsen ligger. De fysiska fenomenvärlden är bara svaga avbilder av dessa tankeidéer, som är själva Verkligheten, Ursprunget, där allt föds och dit allt återvänder.

Hela civilisationens tänkesätt är genomsyrad av denna platonska föreställning. Det är i tanken livet föds. Först tanke, sedan handling.

Djuren tänker däremot tvärtom. Det är den fysiska verkligheten som är Verkligheten, Ursprunget, det primära. Det är i den fysiska verkligheten livet föds, och tanken, andevärlden, fantasin, är en virtuell avspegling av detta liv. För att bättre förstå detta kan vi tänka på våra drömmar under natten. De är byggda av allt vi upplevt genom vårt liv, de är svaga speglingar av den fysiska verklighetens liv. Det fysiska är råmaterialet.

I den platonska föreställningen är det tanken, idén, som drömmer fram det fysiska livet. Tanken är Verkligheten, Råmaterialet, och det fysiska är drömmen.

I djurens tänkesätt är det det fysiska livet som drömmer fram våra tankar och nattliga drömmar. Det är inte tanken, förnuftet, logiken, som drömmer, det är kroppen, behovet, instinkten, impulsen, intuitionen, den primitiva känslan.

Hur civilisationens idévärld uppstår

Det fysiska är idéernas födelseort, enligt djuren. Såsom man lever i det fysiska, så drömmer och tänker man. Man kan aldrig tänka över eller bortom sitt fysiska liv. Man tänker som man lever. Lever man således i fysiskt slaveri och korruption, kommer detta att avspegla sig i ens idéer. Det är därför de civiliserades tankevärld är så förvriden och långt borta från verkligheten. Det är för att hela deras fysiska liv är fängslat, förvridet, zombifierat och förslavat, avskuret från kontakt med resten av naturen, med det som är utanför civilisationen. De kan inbilla sig så mycket de vill att de är fria i sina tankar, att de kan göra tankeflykter långt bortom den ideologi som de faktiskt lever. Men de bara bedrar sig själva, i själva verket reproducerar de bara det liv som de lever ute i den fysiska verkligheten. De tänker den filosofi som de lever där ute, de kan inte gå bortom den. Man kan nämligen inte leva sig in i något annat utan att verkligen umgås med det i den fysiska verkligheten, genom att leka med detta andra i ett sant, fysiskt empatiskt möte. I annat fall blir den "andre" som man föreställer sig bara en spegling av en själv. Det är därför de civiliserade författarna sällan skriver om något annat än sig själv. Hela den civiliserade litteraturen är en självbespegling och ett navelskåderi utan ände.

Den platonska idévärlden som de civiliserade har byggt vidare på, är inte bara en avspegling, utan en förvrängning av den fysiska verkligheten och dess avspeglingar i tankevärlden. En förvrängning intill oigenkännlighet. Ofta helt upp-och-ner. De flesta civiliserade idéerna är nämligen inte alls lösryckta saker, utan har ur-motsvarigheter, urbilder i den fysiska verkligheten, samt i den sanna och oförvrängda idévärlden, den drömvärld som djuren lever i.

Nu ska jag ge exempel på några sådana idéer som har en civiliserad förvrängning och en sann urbild.

Civiliserade idéer och deras urbilder (en liten djurisk minidogmatik):

1) Idén om Gud

Dess yttersta förvrängningen: en kosmisk diktator, en allsmäktig envåldshärskare som har skapat allt ensam, och som upprätthåller ordningen med en ofattbar stränghet; han straffar de olydiga med ett evigt helvete, och belönar de lydiga med en evig himmel. Man måste tillbe honom som en slav, och krypa för honom och hans ställföreträdare här på jorden om man ska bli frälst.

Dess urbild: Idén om den yttersta och sanna Verkligheten, den paradisiska, himmelska tillvaro som alla universums varelser, från små celler till djur och galaxer, är med och skapar tillsammans på lika fot, utan någon hierarki, denna skapande tillvaro som människan är den enda i universum att inte delta i längre.

2) Idén om konungen

Dess yttersta förvrängning: den civiliserade diktatorn. Går igen i varje civiliserad ledare och politiker.

Dess urbild: idén om att en messias skall uppstå, en Moses, som skall leda den fallna mänskligheten tillbaka till paradiset, utan att använda våld, makt och tvång; som en härskare underifrån, med den rena kärlekens och barmhärtighetens självklara makt och auktoritet.

3) Idén om Anden

Dess yttersta förvrängning: Den masspsykos som en frikyrklig församling suggererar sig in i under en lovsångsstund under en gudstjänst. Masspsykosen som ska hjärntvätta dom att "frivilligt" underkasta sig och slava under den frikyrkliga guden, som helt och hållet motsvarar den förvrängda guden ovan.

Dess urbild: Den fysiska livsenergin som sprudlar i kroppen när t.ex. hundar leker och springer och jagar varann. Den orgasmiska, extatiska energin som vi känner när kroppen verkligen LEVER.

4) Idén om frälsningen

Dess yttersta förvrängning: Den "frivilliga" underkastelsen under den ofattbart förtryckande institution som kallas kyrkan, vare sig det är frikyrkor eller lutherska kyrkor. Ens underkastelse godkänns när man bekänner sig till den person som kyrkodiktatorerna tar till som intäkt och garant för sin diktaturs godhet; Jesus Kristus, som skulle ha spytt och rasat över kyrkans missbruk av honom.

Dess urbild: Att man blir adopterad av djuren och naturen, och lämnar civilisationen för gott. Att man släpper sina instinkter och sitt djuriska drömliv loss, och frånsäger sig alla andra auktoriteter än den levande naturen med alla dess paradisiska varelser; bakterier, träd, björnar och spindlar.

5) Idén om kyrkan

Dess yttersta förvrängning: Det livlösa och stela regelsystem som håller de s.k. "kristnas" kroppar och medvetande i fångenskap.

Dess urbild: Den ofattbart lilla flock som under civilisationshistoriens gång, under sin livstid, har lämnat civilisationen och förenat sig med naturen och djuren igen. De har

aldrig varit en grupp på ett ställe, utan de har varit så få att de alltid varit åtskilda, spridda över hela jordklotet. Djuren och växterna har varit deras församling, deras grupp.

6) Idén om Jesu återkomst

Dess yttersta förvrängning: Att Jesus, till skillnad från hur han uppträdde under sitt jordeliv, kommer att framträda här på jorden igen i en slags osårbar, odödlig superman-kropp, och kommer att som historiens värsta diktator ta en ohygglig hämnd på alla dom som inte lytt kyrkans diktatur, vilka han förpassar till evigt helvete, medan de som lytt kyrkan belönas med evig himmel.

Dess urbild: Den av djuren adopterade paradismänniskans framträdande och avslöjande som människotyp strax innan civilisationen kollapsar. Innan dess har paradismänniskorna varit fördolda för de civiliserades blickar, men nu avslöjas dom. Apokalyps är det grekiska ordet för avslöjande. Denna paradismänniska, ett kollektiv av enskilda människor spridda över hela jordklotet, kommer att leda de civiliserades återgång till naturen när civilisationssystemet kollapsar. Som härskare underifrån, utan regler, straff och hämnd, med den rena kärlekens och barmhärtighetens självklara auktoritet och makt.

7) Idén om kroppens uppståndelse vid Jesu återkomst

Dess yttersta förvrängning: Vår kroppsliga förvandling till osårbara, odödliga supermänniskor med vita kläder, som kan sväva i luften och göra vad som helst, med en kropp som står över naturlagarna.

Dess urbild: Vår kropps befrielse från allt som hämmar dess naturliga instinkter och impulser, dess återgång till sina ursprungliga vilda, odisciplinerade lagar. Vår kropps återgång till det djuriska, till sin aplikhet, till djungeln, till sin nakenhet och fysiska sårbarhet i naturens kretslopp av födelse och död. Befrielsen från dödsfruktan, återvinnandet av modet att leva som ett byte för den vilda, extatiska jaktleken i djungeln.

8) Idén om himlen

Dess yttersta förvrängning: Civilisationen upphöjt i tio: perfekt civiliserad ordning och hygien överallt. Pengabegäret upphöjt i tio: en stad av guldgator. Pryderiet upphöjt i tio: alla har vita kläder, det går inte att klä av sig och visa nakenhet. Domesticeringen, tämjandet av naturen upphöjt i tio: all natur har förvandlats till parker, med oerhört genomförd symmetri. Besattheten av det yttre skenet/fasaden upphöjt i tio: Allt lyser och glänser som ädelstenar. Diktaturen upphöjt i tio: det finns inga olydiga mer, dom torteras i ett evigt helvete långt nere i underjorden. Slaveriet och underkastelsen upphöjt i tio: Evig lovsång och tillbedjan framför diktatorns tron. Civilisationens statiskhet och icke-kretsloppsaktighet upphöjt i tio: denna himmel skall vara i evighet, det finns ingen död, ingen förvandling, ingen utveckling. Eller, som några tror, evig statisk utveckling utan att döden kommer och "stör" med sin omformning och nyfödelse.

Dess urbild: Himlen är själva den naturliga Verkligheten, som alla utom människan lever i. Människan kommer till himlen när hon överger civilisationen och förenar sig med det liv som alla andra varelser i universum lever i, från mineraler till galaxer.

9) Idén om helvetet

Dess yttersta förvrängning: Den fysiska plats som de olydiga förs till om de inte underkastar sig kyrkans diktatur innan döden. Där straffas de med en ohygglig tortyr som varar i all evighet. Finns ingen nåd och barmhärtighet, inget slut på tortyren.

Dess urbild: Helvetet är det undantagstillstånd i naturen som civilisationen utgör. Att vara civiliserad är att leva i helvetet, och det är det enda helvete som finns i hela universum. Ingen tvingas leva i detta helvete. Man får lämna det när som helst, genom att förena sig med resten av naturens livsstil, t.ex. genom frivillig död, eller på andra sätt. I detta helvete är det man själv som pinar sig själv genom att inte välja att stiga ut ur civilisationen.

10) Idén om döden

Dess yttersta förvrängning: Döden mördar det fysiska, förintar det för gott, och hela vår existens förpassas från den fysiska världen till en andevärld, en tankevärld, idéernas värld, som är vårt ursprung, den yttersta verkligheten. Från denna andevärld kommer man sedan aldrig tillbaka till det fysiska, man är innestängd i den för evigt, och förpassas antingen till en himmel eller till ett helvete i stil med de civiliserade beskrivningarna ovan.

Dess urbild: Döden är inte det fysiskas grymma bödel, utan det fysiskas ömma Moder! Döden föder det fysiska på nytt. Döden är den stora förvandlaren, den stora omsmältaren av det fysiska. Vi förvandlas till något nytt i den fysiska världen, och lämnar den inte överhuvudtaget, inte för en sekund. Däremot går vi in i en mycket djup sömn i förvandlingsskedet, som liknar det tillstånd vi är i som tidiga foster inne i livmodern. Vi går alltså in i själva tillvarons livmoder. Den drömvärld vi träder in i under denna sömn, är lika djup och stark som dödssömnen är, och kallas för andevärlden av de civiliserade. Den är dock ingenting väsentligt skilt från den drömvärld vi lever i under nattens sömn, det är bara en gradskillnad dem emellan.

2010-10-20

Den moderna parapsykologins förfall. Vi måste tillbaka till antikens syn på andevärlden.

Parapsykologin och medierna är besatta av den tekniska sidan av de ockulta fenomenen, den organiska helheten vari fenomenen ingår förbiser de helt. De är helt civiliserade i sina ockulta intressen, undersöker fenomenen såsom civiliserade naturvetenskapsmän undersöker naturen, som ett livlöst objekt, bara den tekniska sidan, inte själva anden, Livet. Parapsykologin har helt glömt den gamla bibliska uppmaningen att "pröva andarna". De flesta personliga andar som hör av sig genom medierna är också helt civiliserade och därmed korrupta. Jag har aldrig hört eller läst om en djurisk ande som skulle ha kommunicerat genom ett medium.

Det stora i parapsykologin borde inte vara konstateringen av de parapsykiska fenomenens äkthet och fakticitet, utan etablerandet av kontakten med verkligt paradisiska, icke-civiliserade andar, inte minst djurs och växters andar, som skulle leda de andliga sökarna ut ur civilisationen.

Men spiritualismens andliga innehåll har varit ofattbart magert. I stort sett går den bara ut på att konstatera **fakticiteten** i att livet är evigt, allt det övriga är bara gammal civiliserad filosofi upprepad i oändlighet. Den har inte tillfört den västerländska idéhistorien **något nytt överhuvudtaget**. Andarna i den civiliserade andevärlden har nämligen fastnat i andevärlden, de går inte vidare in i naturens kretslopp av födelse och död, och den förening med naturen och paradiset som det innebär. De lever i en halvdvala, en dåsig skuggtillvaro, ungefär som antikens filosofer och teologer tänkte sig Scheol (judendomen) och Hades (hellenismen), dödsriket.

Gamla Testamentets syn på den civiliserade andevärlden

Gamla Testamentets syn på den civiliserade andevärlden är ohyggligt långt från de ockulta mediernas romantiska syn, här finns en nykterhet som förvånar. Inte minst psaltaren är full av insikt om att den civiliserade andevärlden, som kallas Scheol, dödsriket, är något negativt:

"Ty i döden tänker man icke på dig; vem tackar dig i dödsriket?" (Psalt. 6:6)

"De ogudaktiga vika tillbaka, ned i dödsriket, alla hedningar, de som förgäta Gud." (9:18)

"Ty du skall icke lämna min själ åt dödsriket, du skall icke låta din fromme få se graven." (16:10)

"HERRE, du förde min själ upp ur dödsriket, du tog mig levande ut från dem som foro ned i graven." (30:4)

"HERRE, låt mig icke komma på skam, ty jag åkallar dig; låt de ogudaktiga komma på skam och varda tystade i dödsriket." (31:18)

"Såsom en fårhjord drivas de ned till dödsriket där döden bliver deras herde. Så få de redliga makt över dem, när morgonen gryr, medan deras skepnader förtäras av dödsriket och ej få annan boning." (49:14)

"Min själ skall Gud förlossa från dödsrikets våld" (49:16)

Nya Testamentets syn

Klimaxen i bibelns lära om dödsriket finner man i Uppenbarelseboken, där man kan läsa; "Och havet gav tillbaka de döda som var i det, och var och en dömdes efter sina gärningar. Och döden och dödsriket kastades i den brinnande sjön."(Upp.20:13-14)

Dödsriket, den civiliserade skuggtillvaron i andevärlden, skall alltså tillintetgöras vid Jesu återkomst! Den tillhör inte skapelsens ursprungliga ordning, utan är ett undantagstillstånd. Med rätta har också den kristna eskatologin talat om andevärlden som ett "mellantillstånd" där de döda människorna väntar på kroppens uppståndelse.

I Paulus brev kan man läsa att uppståndelsen ska föregås av ett basunlikt väckelserop, som ska väcka alla de döda andarna ur sin dvala i dödsriket.

"Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren." (1 Tess 4:16-17)

"Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, **vid den sista basunens ljud**. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas. (1 Kor 15:51-52)"

De civiliserade andarna har fastnat i en statisk tillvaro i drömmens värld. De upprepar och upprepar sitt gamla civiliserade liv. Deras medvetande förmår inte delta i naturens kretslopp av födelse och död. De är insnärjda i symbolernas och fasadernas värld, förmår inte se igenom dem, vad som ligger bakom, förmår inte knäcka symbolernas koder. Det basunlika väckelseropet ska lösa andarna ur deras förtrollning, så att de lockas att träda in i sina fysiska kroppar, den materiella tillvaro som deras kroppar förvandlats till efter deras död, det de fysiskt sett har blivit medan deras medvetande har sovit i dödsrikets dödsdröm.

Vad kommer att väcka andarna?

Messias framträdande på jorden kommer att väcka andarna. Han kommer att knäcka koderna åt dom, avslöja civilisationens väsen för dom, så att dom kan genomskåda den och befria sig från den. Messias kommer inte att vara Jesus av Nasaret, han misslyckades i sin gärning, och är nu själv fast i andevärldens skuggtillvaro, som en slags andlig diktator som håller de civiliserade andarna i fångenskap. Den verkliga messiasen är däremot knappast en enda människa, utan en människotyp. En paradisisk, djurisk människotyp som framträder på scenen strax innan civilisationen kollapsar. En människotyp som kommer att avslöja sitt väsen för de civiliserade, så att ingen kan stänga sina ögon för det de ser. Hon kommer antagligen att avslöja sig på internet också. Hon tar alla till buds stående medel för att väcka de civiliserade ur deras slummer.

I andevärlden fortsätter de civiliserade att upprepa sina utslitna teologiska och filosofiska fraser, utan att någonsin förstå vad de betyder. De fortsätter med sina kyrkor och institutioner, som om de levde ännu på jorden. En dag kommer de att se en människa vars blotta väsen tyder runskriften åt dem. Allt faller på sin plats.

Jag är övertygad om att jag har del i detta messiasskap, fast jag betvivlar att jag skulle vara ensam om det.

2010-10-21

Knäckandet av några centrala koder inom antik gnosticism

Några idéer för hur vi skulle kunna förstå den antika gnosticismens kosmologi så att den blir meningsfull för oss:

-Skulle man inte kunna tänka sig att Demiurgen var Satan, och att Satan var den första civiliserade människan, den som skapade civilisationen?

-Jag tror att det grekiska ordet "kosmos", världen, alltid betydde "civilisationen" i antikt tänkande, aldrig naturen, universum. Ordet "kosmos" betyder ju "ordning". När gnosticismen således talade om Demiurgen som världens skapare, menade man civilisationens skapare, inte universums skapare. Eller hur skulle de gnostiska filosoferna kunnat vara så dumma att de tänkte sig en ond gud som naturens skapare? Aldrig var hellenismen så livsförnekande. Det måste bestämt vara en senare kristen feltolkning. För min tolkning talar det faktum att gnostikerna ofta var utpräglade antinomister, motståndare av lagen, såsom t.ex. den kristne gnostikern Marcion. De var helt enkelt anticivilisatoriska tänkare, den tidens anarkister.

-När gnostikerna talar om materien som själens fängelse, menar de inte naturen, utan de ting och den värld som civilisationen skapat. Civilisationens materie är själens fängelse. De talade om materien ungefär som senare kristna har talat om "det jordiska", med vilket dessa kristna inte menade Guds natur, utan de civiliserade åliggandena, tjänandet av Mammon.

-Jag tror aldrig gnostikerna menade att den fysiska kroppen var ett fängelse för själen. Mot detta talar de libertinska, sexuellt lössläppta tendenser som fanns hos vissa gnostiker, där man skulle frälsas genom att släppa lös sina kroppsliga drifter. Ett synsätt som går igen i kristna sekter som "Den fria andens bröder". Orsaken till att man trott att de menade att kroppen var själens fängelse är troligen en feltolkning av deras uppfattning om materien som själens fängelse, enligt vad jag skrev ovan.

-När gnostiker som Marcion talar om den fysiska världen som en illusion, menar han den fysiska civilisationen, inte Guds skapelse. Civilisationen är den illusionära Maya-slöjan. Och är inte detta den ursprungliga meningen bakom alla religioners tal om materien som en illusion? Självklart menar de inte att själva den naturliga verklighetens universum är en illusion, enbart att den civiliserade uppfattningen därav är en illusion. Civilisationen är en illusion, ett system av fasader, ett hyckleriskt spel. Hur i vida världen kan man tolka det annorlunda? Varje annan tolkning blir ju oerhört långsökt, ett uttryck för att själva verkligheten vore ond, något som de panteistiska religionerna **aldrig** kunde ha menat.

-De kristna teologerna genom historien har systematiskt feltolkat och smutskastat gnosticismen, eftersom den så anarkistiskt utmanade den kristna kyrkans och den institutionella judendomens lagiskhet.

2010-10-21

Knäckandet av några centrala allegoriskt-mytologiska koder i Torah

Det borde vara självklart för varje teologiskt och exegetiskt bildad människa att de fem moseböckerna, Torah, är allegoriska, mytologiska berättelser. Varje annat påstående vore rena vanvettet, och den mytologiska synen är också den förhärskande inom all kritiskt medveten gammaltestamentlig bibelforskning.

Nu ska jag ge er nycklarna till att öppna vissa centrala allegorier och symboler i Torah:

Nyckeln nr. 1: Allt i Torah måste tolkas apokalyptiskt-visionärt, som avslöjandet av tingens väsen.

Nyckeln nr. 2: Allt i Torah bör läsas som man läser dikter. Det är poesi, inte prosa, det är visioner, inte faktiska händelser.

Nyckeln nr. 3: Allt i Torah är profetior, skrivna av profeter.

Nyckeln nr. 4: Allt i Torah är mystisk kodskrift skrivna av anarkistiska profeter, som skulle bli dödade om de framlade sitt budskap öppet och prosaiskt.

Nyckeln nr. 5: Torah sitter på nyckeln till civilisationens förintande. Därför är den skriven i kodskrift.

Nyckeln nr. 6: Torahs röda tråd är kampen mellan naturen och civilisationen, kampen mellan herdefolket i vildmarken och civilisationsbyggarna.

Och sedan ska jag med dessa nycklar öppna några centrala berättelser:

Skapelseberättelsen

Den ska inte förstås som en bokstavlig berättelse om hur skapandet av universum började på en punkt i tiden, utan som en poetisk vision av hur universum skapas här och nu, hela tiden. Det är ingen kronologisk berättelse, utan en apokalyps, ett avslöjande av universums skapande väsen, hur den väller fram ur Guds väsen. De sju skapelsedagarna är som en lök som skalas av med början inifrån.

Syndafallsberättelsen

Den ska inte förstås som en bokstavlig berättelse av hur civilisationen började på en punkt i tiden, utan som en poetisk vision av hur civilisationen föds i varje människa. Adam betyder människa. Centrumet i berättelsen är sexualskammens uppkomst. Hur människan började skämmas för sina naturliga drifter. Att detta är syndafallet. Man bör undvika att lägga för stor vikt vid övriga detaljer i berättelsen. Berättelsen är ingen genomförd allegori, utan en liknelse, en bild.

Kain och Abel

Centrum i berättelsen är det får som Abel offrade. Här startar hela den får-symbolik, som genomsyrar hela bibeln. Här utväljs herdefolket som Andens och messiassmörjelsens bärare. Herdefolket framför jägare-och jordbruksfolket (Kain). Vad ligger det i får- och herdesymboliken? Jo, det anticivilisatoriska. Herden stod närmast naturen av alla människor. Han var den redskapslöse, vapenlöse, den av djuren adopterade, den som följde djuren istället för att härska över dom med vapen. Saken var nämligen den, att i början var det herden som följde fåren, inte tvärtom, såsom det blev senare. Det var fåren som med sina instinkter nosade fram de goda betesmarkerna, oaserna, och herden följde efter. Detta var ett sätt för människan att kunna överleva i öknen, att följa djuren. Det andra alternativet var att ta till vapen, men det var samma som att lämna djurriket, och bli civiliserad.

Noah och syndafloden

Centrum i berättelsen är de djur som Noah fick med i arken. Det är en allegorisk berättelse som liknar på Kain och Abel-berättelsen. Det fanns människor som var värdiga att bära vidare Naturens och djurens ande, och som utvaldes av Gud till frälsning, medan civilisationsbyggarna straffades. Dom som förenade sig med djuren, frälstes, de övriga drunknade i sina synder. Arken är en bild på naturen, och syndafloden en bild på civilisationens helvete. Arken och dess djur skall självklart inte förstås bokstavligen, heller inte syndafloden.

Babels torn

Civilisationsbyggarna straffas.

Abraham, Lot och Isak

Den röda tråden i Torah tas upp igen. Abraham väljer herdelivet i vildmarken, Lot väljer civilisationen. Sodom, civilisationen, straffas, och Abraham utväljs av Gud till bärare av Anden, messiaslöftet, genom Isaks födelse.

Jakob

Den röda tråden fortsätter. Jakob, herden, naturbarnet, mammas pojke, utväljs av Gud till att bära vidare messiaslöftet och Anden. Han utväljs framför Esau, den starke jägaren och

jordbrukaren, civilisationsbyggaren, den som hade den förstföddes rättighet till att bli utvald på blodsbandets väg. Men Gud ser till hjärtat, inte till yttre faktorer, och Jakob utväljs trots svek och bedrag mot sin bror, bara för att han för vidare herdehjärtat, fårens ande.

Josef

Berättelsen är en allegori över messias utväljelse, lidande och upphöjelse, och hur öm hans hämnd blir över sina plågoandar till sist.

Josef, den svaga, drömmande herdepojken, pappas pojke, utväljs av Gud framför sina elva äldre bröder. Josef har, trots att han är yngst, den naturliga stolthet, den härskarenatur som är kännetecknande för Fårens Ande, messiasanden. Därför blir hans bröder avundsjuka, och plågar honom och säljer honom som slav åt civilisationen. Men Josef lyckas ta sig från slavpositionen upp till ledarstatus. Och han utnyttjar sin härskarposition inte till hämnd, utan till att förbarma sig över sina bröder när de kommer tiggande till civilisationens port. Han har messiasanden, fårens ande, trots yttre skenbar civilisation och status.

Moses i Egypten

Det här är en allegori över hur messias kommer att uppstå genom att infiltrera sig i civilisationen, och spränga den inifrån.

Jakobs söners ättlingar fångas i slaveri under civilisationen. Moses är en av dessa, men växer i misstag upp i Faraos hov, som Faraos adoptivson och arvinge. Moses blir en lärd man, en teolog, han går till botten i den civiliserade kunskapen, och tränger igenom den ut på andra sidan. Han har messiasblodet i sig genom att hans moder tillhörde herdefolket från vildmarken, och detta vilda blod får honom att opponera sig så starkt mot förslavandet av människan att han mördar en egyptisk polis. Otroligt nog så utväljs han av Gud just genom denna gärning, eftersom den får honom att fly till vildmarken, till det herdeliv som han har i sitt innersta blod. Och här i vildmarken möter han Gud i ett träd, och trädet talar till honom om sitt väsen, som heter "Jag ÄR". Trädet kallar honom att befria människan från slaveriet under civilisationen, och leda henne tillbaka till herdelivet i vildmarken. Moses följer trädets maning, och lyckas med hjälp av naturkatastrofer och Fårets Ande (fårblodet som ströks på dörrkarmarna) att locka människan ut ur civilisationen. För att lyckas måste människan korsa dödens hav, röda havet, och döden öppnar sig för henne, och förpassar henne inte till dödsriket, utan gömmer henne för civilisationens diktatorer och poliser; hon uppstår på andra sidan graven. Civilisationens poliser blir i sin tur uppslukade av dödsriket.

Moses uppe på Sinai berg

En allegori över hur messias kommer att ge sin vildmarkslag åt civilisationen vid sitt framträdande.

Moses undervisas i fyrtio dagar (symboliskt tal) av vildmarken uppe i de sinaitiska fjällen, som lär honom naturens instinktiva vildmarkslagar.

Byggandet av Tabernaklet

Tabernaklet är en poetisk bild av naturen, av universum. Byggandet av tabernaklet är en bild av mänsklighetens återvändande till naturen. Att tabernaklet var ett tält, är en symbol på att Gud hade utvalt det nomadiska herdefolket som sin boning, folket som bodde i tält. Gudstjänsten i Tabernaklet centreras kring offrandet av får, som är en bild på att fåren har utvalts av Gud som de varelser som ska leda människan tillbaka till naturen. Messias ande kommer att vara fårets ande. Messias kommer att uppstå ur herdefolket, och han kommer själv att vara fårens lärjunge.

Tabernaklet var aldrig någon byggnad som uppfördes på riktigt i öknen. Den civiliserade judendomen gjorde visserligen senare en civiliserad version av tabernaklet, det judiska templet, men de läste ju berättelsen om Tabernaklet som en bokstavlig uppmaning att bygga ett tempel åt Gud. Moses själv skulle ha ansett detta som likvärdigt med byggandet av guldkalven, dvs. avgudadyrkan. Det gudomliga fick inte avbildas, det var ett av de tio budorden. Avbildande innebar civilisationsbyggande, syndens väsen. Tabernaklet och de tio budorden är en paradox, för här ges fantasin en bild av det gudomliga, en bild som i sig själv bär på förbudet mot avbildning.

Offrandet av Får

Var aldrig menat att förstås bokstavligen, som att Gud faktiskt krävde fysiska blodiga offer, som en hämndlysten Gud, såsom de civiliserade rabbinerna kom att förstå det senare. Det var först bara en allegorisk bild på att fåret bar civilisationens öde på sina axlar! Se där Guds lamm, som bärer världens synd! Det var en bild på civilisationens grymhet, och att fåret var den första som fick bära denna grymhet, och sona för civilisationens hemskhet. Fåret var arketypen för de offer civilisationen krävde, inte Gud. Fåret var civilisationens första fånge, det första djuret som tämjdes, den första som tvingades till slavarbete.

Den allegoriska bilden av fåroffret som bars in i Tabernaklets allraheligaste innebar att fåret utvaldes av Gud som de civiliserades frälsare, som det djur som skulle leda människan tilbaka till naturen. Dess fångenskap i civilisationen skulle komma att förvandlas till försoning, fåret skulle adoptera människan och bli dess herde. Fåret skulle bli messias. Fåret var en bild på messias, det öde som allt messiasskap skulle komma att innebära.

2010-10-21

Fårets centrala ställning i bibeln. Messiansk fårteologi.

Det är inte Jesus eller Moses som är bibelns huvudgestalt. Det är fåret. Fåret är med flera gånger i Bibeln än både Jesus och Moses. Hela bibeln är proppfull av fåroffer. Och det slaktade Lammet är huvudpersonen i bibelns viktigaste och sista bok, Uppenbarelseboken.

Gamla Testamentets största gestalter var alla fåraherdar. Adam, Abel, Noah (inte bara herde för fåren, utan för alla djur), Abraham, Isak, Jakob, Josef, Moses, David. Även profeten Amos var fåraherde. Och enligt vissa källor var även Johannes Döparen det.

Gamla testamentets två största gestalter, Moses och David, blev båda utvalda av Gud såsom varandes fåraherdar.

Nya Testamentet inleds med att fåraherdarna i Betlehem blir dom första att få höra nyheten om att Messias har blivit född. Det är ingen slump att det var just fåraherdar. Dom hade den messianska anden i blodet. Dom förstod.

Enligt vissa källor var Johannes Döparen fåraherde under sin tid som nasir i Jordans öken. Det låter mycket sannolikt, det var svårt att överleva utan boskap i öknen. I såfall måste Jesus också ha haft en tid bland fåren, eftersom han var Johannes Döparens lärjunge i början.

Varför denna bibelns besatthet av fåret?

Svaret är mycket enkelt. Hela det judiska folkets historia, och antagligen hela den civiliserade mänsklighetens historia, började med det nomadiska herdefolkets livsstil. Och högst antagligen var fåret det första djuret som vi lyckades tämja, p.g.a. dess snälla och fredliga natur. Först kom fåret, sedan hunden.

Och den allra första spiran till herdelivsstilen var att vi lärde oss överleva i torra klimat genom att följa andra djur på deras väg till oaser och gröna betesmarker. Och fåret var ett relativt klumpigt djur, som inte sprang så fort, så det var lätt att följa.

I början var det fåret som var herde för människan.

Sedan, allteftersom våra redskap blev mer och mer utvecklade, tog vi över kontrollen, och blev fårens väktare istället för deras efterföljare. Men messianska herdar, som i smyg lät sig adopteras av fåren, och följde dem istället för att vakta dom, kom att bli en bestående del av herdeyrket allt sedan dess. Herdar som sög mjölk från fårens spenar som om de vore fårens egna ungar, istället för att mjölka dem som de civiliserade gjorde. Både Moses, David och Johannes Döparen lär ha tillhört den sortens herdar. Anarkistiska herdar, som ville göra uppror mot hela civilisationen med dess fångenskap och slaveri.

Fåret var den första fången. Den är liksom arketypen för det domesticerade och fångna vilddjuret. Den är den stora huvudrepresentanten för alla andra fångna husdjur och människor. På dess axlar vilar alla de övrigas öde. Den bär hela världens synd.

Och fåret kommer också att axla hela mänsklighetens öde på ett hisnande sätt. Fåret har enligt bibeln fått ett messianskt uppdrag; att leda mänskligheten tillbaka till naturen. "Ty Lammet, som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor" (Upp.7:17) Fåret kommer att vara herden när civilisationen går mot sitt slut. Ingen annan duger så bra till detta som fåret, med sitt oerhörda naturliga tålamod, detta stilla, saktmodiga väsen som var orsaken till att människan tämjde det först av alla djur. Just denna egenskap kommer också att vara orsaken till att det blir fåret som kommer att leda uttåget ur civilisationen. Således uppfylls rättvisan, och allt ställs upp-och-ner.

Inte Jesus, utan Fåret kommer att bli den sanna Messiasen. Och alla som förenar sig med fåret, delar messiasskapet. Jesu återkomst blir fårets återkomst, det slaktade fårets comeback och hämnd över civilisationen.

<u>Fårens adoption av mig</u>

Något av det mest hisnande i mitt liv, och det som jag är mest stolt över, är mina upplevelser med får. Min första stora upplevelse med ett djur var när jag som tonåring (15-16) i smyg lade mig ner bredvid ett av vår familjs får, med huvudet intill dess mage, och av en slump råkade jag börja lyssna till de märkvärdiga ljuden i dess kropp när den idisslade. Det var som en sakta vaggande musik, som försänkte mig i en underlig dåsig, dvallik trans, det var som om skapelsens hemligheter sakta sjöng sina vaggsånger för mig, som om något förbjudet och fördolt viskande yppade sig åt mig, i allra största förtrolighet. Det var som om jag kommit in i mammas mage, och låg och lyssnade trollbunden till det dova ljudet av mammas hjärtslag. Jag räknar det som min första adoptionsupplevelse med får.

Min andra stora fårupplevelse var i Maj 2009, då jag upplevde mig adopterad av får på ett mer medvetet plan. Vi hade då tre får hemma hos mina föräldrar. För första gången i mitt liv började jag i misstag leka djuriskt med våra får, och vi lekte jaktlekar som nästan blev sexuella till sist. Och när jag således jagade fåren såg jag plötsligt något jag aldrig glömmer; ett får tog ett lustigt skutt, som om den sprittade till av leklust och jubel. Då insåg jag plötsligt att fåren gillade att jag jagade dem. Hela väsendet i naturens extatiska jaktlekar uppenbarade sig för mig. Jag såg att det inte fanns någon rädsla i naturen, bara i civilisationen.

Under dessa Maj-dagar hemma hos mina föräldrar satt jag en natt vaken i min säng, och då såg jag plötsligt ett litet grått lamm ligga i min famn. Den låg där en sekund, och så var den borta. Jag luktade på den, och den luktade lamm. Så verklig var den. Det var ett lamm från andevärlden som besökte mig. Och det ofattbaraste var att detta var min första vision någonsin! Och så skulle jag se ett lamm! Då alla andra såg Kristus, Moder Maria, eller andra helgon, såg jag ett lamm! Idag tolkar jag denna vision som stadfästelsen på att fåren har adopterat mig.

Fåren är de första djuren som har adopterat mig tydligt och klart. Hundarna har ju också gjort det, men det kom senare, samma höst. För mig är fårens adoption av mig en klar signal att jag har del i messiasskapet, att jag är med och utgör en bro mellan civilisationen

och naturen. Detta messiasskap var också innehållet i en rad visioner som jag hade nästan ett år före får-adoptionen, sommaren 2008.

2010-10-21

Böcker och texter som inspirerar min djuriska teologi

Abram, David:
Becoming Animal. 2010

Adorno, Theodor:
Dialectic of Enlightenment

Almqvist, Carl Jonas Love:
Drottningens juvelsmycke

Bibeln (1917)

Blomberg, Harry:
Stackars vår kärlek (modern franciscuslegend), 1948

Bourroughs, Edgar Rice:
Tarzan

Cajsdotter, Emelie:
Zander och tiden. Samtal med djur. 2002

Pierre Teilhard de Chardin:
La Messe sur le monde (Mässa för all jorden) 1923

Crompton, Richmal:
Bill-böckerna

Ekelund, Vilhelm:
Både och lyra 1912
Antikt ideal 1909
Böcker och vandringar 1910
På havsstranden 1922
Sak och sken 1922
Ur en scholaris' verkstad 1974

Ekström, Hjalmar:
Den stilla kammaren : brev, 1988, (Artos)
Den fördolda verkstaden: Själavårdande brev, 2003, (Artos)

Ellul, Jacques:
The Betrayal of the West. New York: Seabury Press, 1978.
The Humiliation of the Word. Grand Rapids: Eerdmans, 1985.
Money and Power. Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1984.
The Technological Bluff. Grand Rapids: Eerdmans, 1990.
The Technological System. New York: Continuum, 1980.
Violence: Reflections from a Christian Perspective. New York: Seabury Press, 1969.
What I Believe. Grand Rapids: Eerdmans, 1989.
To Will and to Do. Philadelphia: Pilgrim Press, 1969.

Ericsson, John O.:
Robin Hood och hans män
Robin Hoods äventyr
Robin Hoods hämnd
Robin Hood spänner bågen
Robin Hood och fogden

Fox, Matthew:
Original blessing. A primer in creation spirituality, 1983

Fransiscus av Assisi:
The writings of St: Francis of Assisi
Little flowers of St. Francis of Assisi
Thomas of Celano: First and second lives of Saint Francis (medeltida källskrift)
Jacobus de Voragine: The golden Legend: St.Francis (medeltida källskrift)
Life of St: Francis of Assisi, by Paul Sabatier (1919)
The Life and Legends of Saint Francis of Assisi, by Father Candide Chalippe (1917)
Johannes Jörgensen: St. Francis and his brethren (1957)
G.K.Chesterton: St.Francis of Assisi (1923)
Solsången

Fröding, Gustaf:
Mattoidens sånger

Geels, Antoon:
Det fördolda livet : mystikern Hjalmar Ekström (1885-1962) - liv och lära, 1996

Hercules, Peter:
Liberating the Caged Human Animal

Hölderlin, Friedrich:
Barndomen (dikt)

Hövding Seattles tal

Theodore Kaczynski:
Industrial society and its future

Larsen, Lars:
De dödas uppståndelse har börjat. 2010
Djurisk teologi. Paradisets återkomst. 2010 (PDF)
Djurisk filosofi:paradisism, 2010(PDF)
Anarkoprimitivistisk dogmatik. Djuriskhetens återkomst. 2010 (PDF)
(utökad och reviderad version av Djurisk teologi)
Guds livsväsen. 2010
Första budets väsen. 2010
Det eviga helvetesstraffet. 2010
Guds naturs födelse i människan. 2010
Samlade dikter och sånger, första delen (2003-2007)(PDF)
Samlade dikter och sånger, andra delen (2007-2008)(PDF)
Över floden mig. Diktsamling (Tidskriften Deltas förlag 2007)(PDF)
Trädet. Diktsamling 2007(PDF)
Sånt där. Mina humordikter 2007-2008. Diktsamling. (PDF)
Kristna dikter och psalmer, 2007(PDF)
Nationalromantiska sånger till Sverige, 2007(PDF)
Gråt. Diktsamling 2007(PDF)
Lars Larsens äktenskap med Naturen. Diktsamling 2010(PDF)
Djuriska psalmer. Diktsamling 2010(PDF)
Djurisk psalmbok. 2010
Naturuppståndelsens visor. 2010
Silverskeppet. Ljusa elegier till avsked. 2010.
Dödens ocean. Centrallyrik. 2010
Yeschua. 2010
Yeschuas comeback. 2010
Bloggmaterial från bloggen "Lars Larsen" 2006-2008(PDF)
Bloggmaterial från bloggen "Tidskriften Delta 2007-2008(PDF)
Handbok för nutida skogsbohemer, 2007(PDF)
Faser i min andliga utveckling (mini-självbiografi), del I o. II., 2010
Tidskriften Sela nr. 1/2008(PDF)

Döda Akademiens handlingar, 2007(PDF)
Inträdestal i Döda Akademien, 2007(PDF)
Det världar. Essäer om litteratur, konst och politik. 2007-2008(PDF)
Aforismer 2006-2008(PDF)

Ulrika Ljungman:
Gud-och intet mer. Levnadsteckningar och brev från den mystika flodbergskretsen. 1984

Jensen, Derrick:
Endgame (excerpts)
Listening to the Land: Conversations about Nature, Culture, and Eros
A Language Older Than Words, Context Books
The Culture of Make Believe, New York: Context Books, 2002,
Walking on Water: Reading, Writing, and Revolution, Context Books
Welcome to the Machine: Science, Surveillance, and the Culture of Control,
Endgame, Volume 1: The Problem of Civilization, Seven Stories Press
Endgame, Volume 2: Resistance, Seven Stories Press

Kipling, Rudyard:
The Jungle Book

Lemm, Vanessa:
Nietzsche´s animal philosophy

Lewis, C.S.:
Narnia

Lindgren, Astrid:
Emil i Lönneberga
Pippi Långstrump
Ronja Rövardotter

London, Jack:
Call of the Wild

Lundström, Jonas:
Jesus-breven

Madsen, Poul:
Det gaelder gudsmennesket
Nåde over nåde
Galaterbrevet

Malmberg, Bertil:
Aftonrodnad(dikt)
Sångerna om Samvetet och ödet
Dikter vid gränsen

Müller, Johannes:
Om det fariséiska hyckleriets väsen
Barnens väsen som paradisets väsen
Avläggandet av det religiösa formväsendet
Bergspredikan
Vad Jesus talat

Myers, Ched:
Anarchoprimitivism and the Bible

Nietzsche, Friedrich:
Thus spake Zharathustra
Beyond good and evil
The Antichrist
The Case Of Wagner/Nietzsche Contra Wagner/Selected Aphorisms
Thoughts out of Season, part one
Ecce Homo. Wie man wird was man ist
Menschliches, allzumenschliches
Geburt der Tragödie
Götzen-dämmerung
52 quotations by Nietzsche

Nygren, Hulda:
David Petander. Hans liv och förkunnelse. 1960

Odenvik, Nathan:
Lars Ulstadius. En pietismens banérförare i fångenskap för sin tro. 1940

Olsson, Henry:
Udrag ur Henry Olssons text: C.J.L.Almqvists Drottningens juvelsmycke (1919)

Singh, Sadhu Sundar
At the Master´s feet
The visions of Sadhu Sundar Singh
Wisdom of the Sadhu
Sadhu Sundar Singhs testimony of Christ
Här finns några andra småskrifter av Sundar Singh
Och här finns några artiklar av och om honom
Contextualized christianity (artikel om honom)
B.H. Streeter/A.J.Appasamy: The message of Sadhu Sundar Singh, a Study in Mysticism and Practical Religion,
C.F.Andrews: Sadhu Sundar Singh. Personliga minnen, 1934
Paul Gaebler: Sadhu Sundar Singh, 1937
A.J.Appasamy: Sundar Singh, 1958-Benge, Janet & Geoff: Sundar Singh: Footprints Over the Mountains, 2005
Phyllis Thompson: Sadhu Sundar Singh: The remarable true story of a Indian holy man. 2006
Bibliografi för Sadhu Sundar Singh

Perlman, Fredy:
Against His-Story, against Leviathan!

Pyle, Howard:
The merry adventures of Robin Hood

Prieur, Ran:
Essays against civilisation

Rosenius, C.O:
Dagliga betraktelser

Scheurmann, Erich:
Papalagi. Den vite mannen. Söderhavshövdingen Tuiavii av Tiavis tal. Bokförlaget Korpen 1977

Seger, Olof:
David Petander. En skildring av hans vandringsår.1929.
David Petander. Vandrarprästen. 1929

Snyder, Gary:
The practice of the Wild. 1990

Strindlund, Pelle, och Spalde, Annika:
Varje varelse ett Guds ord

Suutala, Maria:
Kvinnor och andra djur, 1997
Kettu luumupuussa, 2004
Lyckliga kor och kloka människor, 2008

Swensson, Sigge:
Vandrarprästen. David Petanders liv och förkunnelse. 1933.
David Petander, vandrarprästen, riksförkunnaren. Brev, anteckningar, förkunnelse.1952

Södergran, Edith:
Landet som icke är
Tankar om Naturen
Samlade dikter

Tolkien, J.R.R.:
Lord of the Rings

Thoreau, Henri David:
Walden, and on the Duty of civil disobedience

Tolstoj, Leo:
The Kingdom of God is within you
Religiösa skrifter

Twain, Mark:
The adventures of Tom Sawyer
Adventures of Huckleberry Finn

Tägt, Nils:
David Petander. En svensk Franciscus. 1996

Watson, David:
Stopping the industrial hydra. Revolution against the megamachine
Against the megamachine

Wetterlund, N.P.:
Andens lag I-II (1987)
Uppsatser och tankar, m fl texter
Guds vredes skålar
Jesu lära
De tre fasta frälsningsorden
De sju domstolarna
Guds tempel
Guds trälar
Sändebrev till vänner
Nu-och-nog-nådens liv
Jultankar
De två vilddjurstågen

John Zerzan:
Articles on homepage
Articles in "Green Anarchy"
Elements of Refusal (1988)
Future Primitive (1994)
Running on Emptiness (2002)
Against Civilization. Uncivilized Books, 1999
Maskinernas skymning, Anarchos förlag 2009

2010-10-21

Vildmänniskor i bibeln

Fåraherdar:

Adam, Abel, Noah (inte bara herde för fåren, utan för alla djur), Abraham, Isak, Jakob, Josef, Moses, David, Amos, Johannes Döparen (enligt vissa källor).

Nasirer:

Samuel, Simson, Johannes Döparen

Tarzan-liknande vildmänniskor:

Adam, Eva, Simson

Vildmarksprofeter:

Moses, Samuel, Elia, Elisha, Jesaja, Johannes Döparen, Apokalypsens Johannes

Omkringluffande, hemlösa profeter

Elia, Elisha, Jesaja, Jona, Jesus, Jesu tolv lärjungar, Paulus, Agabus

2010-10-22

Varför det blir bibeln som kommer att befrukta det messianska i oss, inte Platon

Platon och Bibeln är västerlandets två hörnpelare, som allt bygger på. Nu ska jag argumentera för varför vi bör välja Bibeln framför Platon när vi skall välja vapen för det stora messianska kriget mot civilisationen:

1) I ingen annan religiös eller filosofisk urkund finner jag så mycket anarkistiskt sprängstoff som i Bibeln. Vad är Sokrates mot Moses?

2) Förvrängningen av Bibeln är orsaken till det stora bottennappet i mänsklighetens historia; den moderna västerländska civilisationen. Det enda som kan få denna ondska på fall är vridandet av Bibeln på rätt köl igen, så att västerlandet ser och förstår vari dess ondska består. Bibeln i sin nakenhet är det enda motgiftet mot förvrängningen av Bibeln. Ingen annan text förmår övertyga de bibelimpregnerade västerlänningarna om deras ondska. De fattar inte Platon, Veda-skrifterna, Koranen, Den Tibetanska Dödsboken, I-Ching. Det är grekiska för dem, inte deras modersmål. Bibeln är alla västerlänningars religiösa modersmål, det som de insuper med modersmjölken, det som folkdjupets sånger handlar om.

3) I ingen annan urkund är messiasförhoppningarna så starka och dominerande som i Bibeln.

4) Platon har inte fött fram några sanna helgon genom historien. Bara hårklyvande filosofer och intellektuella besserwissrar. Bibeln har fött fram all våra verkliga helgon och vildmän. Det är för att bibeln själv är full av helgon och vildmän. Bibeln har fött fram Johannes Döparen, Jesus, Paulus, Franciscus, Lars Ulstadius, Leo Tolstoj, David Petander, Edith Södergran och Sadhu Sundar Singh, för att nämna de främsta helgonen/vildmänniskorna.

5) Bibeln är en samling livsskildringar, biografier, inte en samling filosofiska lärosatser, såsom Platon ofta är det. Bara liv kan föda liv. Tankar och läror föder inte liv.

6) Platon har en ohygglig receptionshistoria. Det har bibeln också, men bibeln har också fött fram helgonen. Platon har inte fött fram några sådana, utan där dominerar statsmännen, diktatorerna, filosoferna, de förtryckande ideologiska systemens skapare.

7) I de fall som hellenismen och Platon har fött fram något stort, som i Nietzsches och Hölderlins fall, har det aldrig fullbordats därtill att ifrågavarande lämnar civilisationssystemet och beger sig ut på vandring. Detta kommer av att Platon har inga sådana helgon i sig som man kan efterfölja, medan Bibeln kryllar av sådana. Sokrates, den främste av Platons helgon, var en civiliserad filosof, med fru och hem. Och full av tomma spetsfundigheter och filosofiska hårklyverier, om vi ska tro Platons dialoger. Oändligt långt borta från Jesus och Johannes Döparen, som var fulla av djuriskt LIV.

8) Bibeln har en apokalyptisk berättelse som vi kan ingå i med vår personliga historia, som vi kan tolka världen utifrån utan att göra våld på den. Bibeln har det berättande ramverket som ska till för att vi ska kunna få en messiansk självförståelse. Det har inte Platon.

9) Bibelns värsta frukt har varit påven och påvekyrkan. Hellenismens och Platons värsta frukt nazismen och Hitler, Stalin och kommunismen, dagens USA och FN. Vem har varit värre? Utan tvekan de tre senare. Det finns helt enkelt mer fascistisk dynamit i Platons idétradition än i den bibliska. Koncentrationslägren och Guantanamo är värre än de sporadiska häxförföljelserna. Fångenskap är värre än död. Och idag är ju Påven tam som ett lamm i jämförelse med sina medeltida likar. Trots att han ännu har lika stor verbal makt, som överhuvudet för världens största institution.

2010-10-22

Bibeln kritiserar anarkoprimitivismen; den är ännu radikalare

Det går en röd tråd genom Gamla Testamentet; kampen mellan Andens och utkorelsens bärare, det ringa herdefolket, och civilisationsbyggarna, som som alltid var jägare och jordbrukare, aldrig herdar:

Kampen mellan Abel, herden, och Kain, jägaren och jordbrukaren

Kampen mellan Noah (herden för alla djur) och resten av mänskligheten, som levde som jägare och jordbrukare

Kampen mellan Abraham, herden, och Lot, civilisationsälskaren, Sodom-vännen, jägaren och jordbrukaren

Kampen mellan Isak, herdesonen, och Ismael, slavsonen

Kampen mellan Jakob, herden, och Esau, jägaren och jordbrukaren

Kampen mellan Moses, herden, och Farao, jägaren och jordbrukaren

Kampen mellan istraeliterna, herdefolket, och invånarna i Kanáan, jägare och jordbrukare, som dyrkade fruktbarhetsgudar såsom Baal, medan israeliterna dyrkade Moses herdegud, Jahve.
Kampen mellan David, herden, och Goliat, den beväpnade jägaren och jordbrukaren

Kampen mellan Jesus, "Guds lam" och "Den gode herden", och fariséerna - jägarna och jordbrukarna

Kampen mellan det slaktade Lammet på Guds tron och Monstret (Vilddjuret), sinnebilden för den rovlystna jägar- och jordbrukskulturen (Uppenbarelseboken)

Anarkoprimitivismen med John Zerzan i spetsen har riktat en radikal kritik mot jordbrukskulturen. Men inte mot jägarkulturen! Den slukar de med hull och hår, och riktigt förespråkar den, som lösningen på civilisationens problem. Jag anser detta vara ett fatalt misstag. Det var ju jägarkulturen som var civilisationens frö! Det var uppfinnandet av redskap som fick oss att skilja oss från resten av djurriket, och börja härska över dem. Hur lätt är det inte att inse detta! Hur blind har inte anarkoprimitivismen varit!

Men bibeln har förstått detta. Jägarfolket utvaldes aldrig till messiasskapet, utan alltid herdefolket.

Anarkoprimitivisterna skulle då kanske invända, att herdeyrket innebär en domesticering av djur, ett tämjande av djur, som ju är civiliserat. Ja, herdeyrket innebär en risk för detta, självklar, men det är också det ända civiliserade yrket som har det messianska fröet i sig; möjligheten att följa djuren och naturen istället för att härska över dem. Herden behöver inte fånga och förslava sina får; han kan låta sig adopteras av dem istället, i smyg, om han inte vågar bekänna det öppet. Han kan låtsas som om han vallar dem, men så i hemlighet låta fåren valla sig, bli en del av fåraflocken, som om han vore ett får själv. Och detta kan ske helt omärkbart! Det handlar om en inre inställning. Han behöver t.ex. inte använda sin fårastav som ett arbetsredskap, utan enbart som vandringsstav. Och jag är övertygad om att herdarna i Israel uppdelades i två osynliga grupperingar; de som var emot civilisationen och förenade sig med sina får, och dom som var för civilisationen, och härskade över sina får.

Herdekulturen bär på messiasfröet, det var därför israeliterna utvaldes till Guds folk, och bär på utkorelsen än idag. Judarna är ju fortfarande bärarna av de messianska herdeberättelserna, de har inte glömt sitt ursprung, de har messianismen i blodet än idag. Gud kommer aldrig att ångra denna utkorelse, vad judarna än gör, bara för att judarna bär på minnet av messianismen, och därmed på dess frö. Vi andra icke-judar kommer in i messianismen som avskurna grenar som inympas i herdefolket, vi kommer alltid att stå i skuld till judarna för att det är de som burit på fröna/minnena som befruktar oss.

2010-10-22

Hur de civiliserades verklighetsuppfattning är upp-och-ner

Några exempel:

1) Ont betraktas för gott.

-Soldater i krig kallas för "fredsbevarare".

-Koncentrationsläger kallas för "kriminalvård" (så kallar man våra dagars fängelser för. Enligt mig är fängelserna inget annat än koncentrationsläger). I våra dagar sitter det 5-6000 fångar isolerade bara i Sverige. Isoleringscell är tortyr. Jag har varit utsatt för det själv många gånger, och det är alltid lika hemskt.

2) Omänsklig hämnd kallas för "rättvisa". Hela vår samhällslag är ett enda stort system av omänsklig hämnd för som inte böjer sig för diktaturen. Var är kristendomens moral med att älska sina fiender, och återgälda ont med gott? Den moralen finns bara i andaktsböcker, överhuvudtaget inte i de civiliserades verklighet.

3) Friskt betraktas för sjukt. Är man djurisk, lekfull och vild och sprudlar av livsenergi, kallas man för "psykotisk", eller man stämplas som en som har "ADHD".

4) Sjukt betraktas för friskt. Människor fulla av sexuella hämningar, bekräftelsemani, slavaktig underkastelse under auktoriteter, självförakt genom självplågning i dagligt slaveri, kallas "friska", "normala"

5) Slaveri kallas för "jobb", "arbete". Våra dagars arbeten är inte ett dugg lättare än det som gjordes av negerslavar på de nordamerikanska bomullsfälten. Detta säger jag med egen erfarenhet av arbete inom byggbranschen, trädgårdsbranschen och byggmålarbranschen.

6) Koncentrationsläger betraktas som "vård". Som sju gånger tvångsvårdad på sinnessjukhus kan jag till fullo bekräfta den syn som s.k. "paranoida" har på psykiatrin: det är den värsta tortyr man kan utsätta en människa för. Hellre fängelse, död och fysiska sjukdomar än tvångsvård och tortyr med tvångsmedicinering och elchocker.

7) Systematisk förnedring och inspärrning av åldringar kallas för "vård". Jag har stuckit nosen tillräckligt mycket i åldringsvården att jag vet att de fungerar som fängelser, som slutna psykiatriska avdelningar med tvångsvård, som anstalter för förnedring av vår mänskliga värdighet (jag har jobbat som frivillig på många åldringshem)

8) Utspekulerad kolonialism och imperialism kallas för "biståndsverksamhet", "mission", "U-landshjälp". Människor tror att kolonialismen och imperialismen är överstånden för länge sedan, medan sanningen är att den bara har blivit ännu mer utspekulerad och listig och genomgripande. Jag minns en pingstpastor som kommenterade mina förbannelseaktioner i pingskyrkor mot västerlandets livsstil med orden "Han verkar leva på kolonialismens tid".

9) Systematisk hjärntvätt kallas för "skola", "utbildning". Som en som själv har gått i skola, både lågstadie, högstadie och universitet, kan jag bekräfta anarkisternas aningar om att skolan inte lär oss tänka själva, utan är en hjärntvättsanstalt. Jag kommer knappt ihåg något mer från vad jag lärde mig av skolan, därför att min egen personlighet inte var inblandad i inlärningsprocessen. Det som jag däremot har läst och forskat på egen hand har förvandlat mitt liv.

10) Fackidioti kallas för "bildning", "lärdom". Professorerna i våra dagars universitet är så närsynta och fackidiotiska att de framstår för mig som höjden av dumhet och bildningsbrist. Dom har förlorat allt sunt bondeförnuft.

11) Majoritetsdiktatur kallas för "demokrati". Vår västerländska "demokrati" är lika diktaturisk som nazismen, den är det bara på ett fördolt sätt, genom att kalla allting för andra namn, så att det inte ska låta diktaturiskt.

12) Fascistisk kontroll av folket kallas för "säkerhet". Bara under de senaste årtionden har det västerländska samhällets poliskår mångfördubblats utan att det har registrerats av folket, genom den listiga manövern att kalla de nya poliserna för "väktare" istället. I praktiken fungerar de dock precis som poliser. Samhället formligen kryllar av väktare, man stöter på dom i alla sammanhang. På detta sätt har polisstaten omärkligt vuxit fram, med en extrem hård kontroll av medborgarna.

2010-10-26

Knäckandet av några centrala koder i Nya Testamentet

Nu skall jag försöka få på rätt köl vissa grova missuppfattningar av centrala delar av Nya Testamentet, vissa symboler och koder som den kristna kyrkan inte förmått knäcka hittills. Knäckandet av dessa koder är av central betydelse för hela djurismen, samt för "Jesu återkomst", "uppståndelsen". Förmår man inte knäcka dem, lever man instängd i symbolerna, de blir ett fängelse istället för en spegling av verkligheten, en port till verkligheten.

Jag ska försöka börja med de viktigaste:

1) "Köttet"

Begreppet "köttet" har hittills tolkats som "vår syndiga natur", som om det vore något inneboende, medfött, härstammande från naturen. "Anden" ställs i motsättning till köttet, och tolkas som en annan dimension av tillvaron, i motsats till människonaturen, skapelsen, det jordiska, den fallna naturen. All natur tolkas som fallen, och frälsningen består i att höja sig över denna natur, komma till "himlen".

Men det finns ingenting som direkt talar för denna tolkning i Nya Testamentet. Basen för ordets användning finner vi nämligen i Gamla Testamentet, där det är en synonym för "människan", samt för den köttklump som människan består av när själen, livsenergin, lämnar henne. Köttet betyder alltså även "den obesjälade materien".

Det finns ingen orsak att inte använda begreppet på samma sätt i Nya Testamentet som det används i Gamla Testamentet. Och då faller det sig naturligt att använda det i den senare betydelsen, som "obesjälad materie".

Varför pratar Paulus hela tiden om köttet, när han skall beskriva syndens källa? Jag tror bakgrunden ligger i Jesu ord om att "Den som finner sin själ skall mista den", och "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men tar skada på sin själ (mister sin själ). Samt ordet i Timoteusbrevet "Den som lever efter sina lustar är levande död" (1.Tim 5:6).

Människans syndafall är enligt Bibeln att människan miste sin själ, hon dog andligen. Den materieklump som hon bestod av var inte längre besjälad av Livets Ande, såsom resten av naturens materie är. Materien förlamades, förslavades, blev bara en maskin i handen på Satan. Materien är alltid besjälad i naturen, men med ett undantag: människan. Hon har blivit den enda materieklump som "frivilligt" uppför sig som en maskin. Och som därför lagar maskiner av all materie hon kommer över. Förvandlar materien omkring sig till "kött". Det är så civilisationen uppstår. Hela civilisationen är "kött". Därför vore det rättare att översätta kött med civilisation istället för "vår syndiga natur". Orsaken är att det inte är själva naturens materieklump som är syndig, utan det faktum att vi har mist vår själ, och uppför oss som slavar och maskiner, som inte har livet i oss själva som Guds Söner.

2) "Det jordiska"

Vad gäller begreppet "Det jordiska" som också förekommer i NT, måste det tolkas ungefär som "kött" tolkas. Det är inte Guds natur och skapelsen som menas med begreppet, utan civilisationen. Alla dessa livlösa "ting" som vi omger oss med. Alla maskiner och redskap. Det är en synonym för "Mammon". Alla våra lojaliteter mot Systemet, vår dyrkan av egendom, pengar, livlösa ting.

3) "Lagen"

Med det paulinska begreppet "Lagen" menas INTE en inre, andlig morallag, motpolen till "evangelium", såsom det har kommit att betyda i klassisk lutherdom, hos Rosenius och pietisterna. Med lagen menas just det som ordet betydde för judarna på den tiden; Torah. Dvs. den yttre, juridiska, politiska lagen för det judiska samhället. Begreppet är alltså Paulus motsvarighet till den politiska samhällslagen som juristerna dömer efter i våra dagars domstolar. Det var denna lagen som Paulus brottades med, och han kritiserade dess fariséiska och civiliserade bruk, han krävde frihet från lagen, och laggärningar, dvs. träldom under lagen. Mot den yttre lagen satt han "Livets Andes lag", som var den andliga och sanna förståelsen av Torah, där allt var en allegori för Messias och friheten, ingen strafflag, utan en frikännande lag.

4) "Evangeliet"

Evangelium är i NT inte någon motpol till lagen, såsom den har kommit att bli i klassisk lutherdom, hos Rosenius och pietisterna. Evangeliet är istället lagens uppfyllelse och sanna förståelse, "Livets Andes lag". För Paulus var Torah, de fem moseböckerna, evangeliet. Han hade inte de fyra evangelierna att tillgå, de skrevs först efter Paulus verksamma tid. Då förstår vi hur annorlunda Paulus tolkade Moselagen än vad judarna och de kristna har gjort. Om lagen är evangelisk, då är lagen något helt annat än det moralistiska, yttre regelsystemet som kännetecknar all judendom och kristendom. Kristendomen trodde att den kunde bli evangelisk genom att befria sig från Moselagen, men det blev just tvärtom, den blev en kall och död fariséisk institution. Enbart genom ett återvändande till Torah kan evangeliskheten nås, genom Torahs rätta förståelse, inte genom dess förkastande. Genom att förkasta Torah bara bekräftar man den falska fariséiska förståelsen därav, man säger; ja, så hemsk är Torah som ni tror att den är, därför vill vi inte ha något med den att göra, därför gäller den inte för oss.

2010-10-26

Jesus var en misslyckad messias

Jesus misslyckades i sitt messiasskap. Han blev inte någon ny Moses, som skulle leda Babylons slavar tillbaka till vildmarken och naturen. Vad han skapade var sektledare. Alla hans lärjungar blev sektledare, fast han själv inte var någon sådan.

Han var inte stort bättre än de vulgära helandepredikanterna som vi har så många av i dagens karismatiska kristenhet. Stormunnad, en ytlig undergörare, men utan djurens vilda ande. Johannes Döparen var långt större än Jesus, Jesus var i själva verket bara en kopia av Johannes Döparen.

Världen har antagligen aldrig skådat någon sann messiasgestalt ännu. Ingen av helgonen duger i mina ögon. Inte ens Johannes Döparen, David Petander och Sadhu Sundar Singh. Ingen av dem har djurens ande, Fårets ande.

Sitt misslyckande har Jesus fortsatt att demonstrera från andevärlden. Kristusvisioner och möten med Kristus i andevärlden har aldrig förvandlat någon människa till djuriskhet. Jesus har levt i andevärlden som en andlig diktator, en sektledare. Jag tror inte han är antikrist, bara en misslyckad kristus. Som har fastnat i de civiliserades andevärld, och kommer inte vidare till nya inkarnationer i den icke-mänskliga naturen.

Därför väntar naturen och djuren fortsatt i andlös spänning på att en verklig messias skall födas bland människorna. Judarna har rätt som förstod att Jesus inte var messias, utan väntar på en annan. Även Johannes Döparen uttryckte liknande tankar vid slutet av sitt liv.

2010-10-26

Aforism om döden och själen

På samma sätt som ateismen är teismen baksida och yttersta konsekvens, är den ateistiska tron på individens förintelse i döden baksidan och den yttersta konsekvensen av de kristnas tro på att vi lämnar den jordiska tillvaron för gott i döden (går för att leva evigt i

andevärlden, och till slut en helt annan, ny, förandligad jord, som ersätter vår materiella jord).

Likaså är den ateistiska psykologins och psykiatrins biologisering av psyket och själen, dess förvandlande av allt psykiskt till kemiska processer, baksidan och den yttersta konsekvensen av kristendomens åtskiljande av själen från materien. Först var själen i materien och materien i själen. Sedan tog kristendomen själen **ut** ur materien. Sedan tog psykologin själen **bort** från materien. Steget mellan kristendomen och psykologin var inte långt.

2010-10-26

Anekdot om helgonet David Petander

David Petander gick genom en skog med en vän. Plötsligt pekade han på ett träd, och utropade: "Se, så verkligt!"

Detta är något annat än mystikernas tal om materien som en illusion, en Maya-slöja. David Petander är ett av de mest jordnära och naturliga helgon jag någonsin påträffat.

2010-10-26

Mystikern Poul Madsen om det övernaturliga

"La deg ikke imponere av det overnaturlige".

"Det naturlige er likeså åndelig som det overnaturlige." (ungefärlig ordalydelse, efter minnet)

(Från boken "Det gaelder gudsmennesket")

2010-10-26

Saftiga bitar av N.P.Wetterlund

Jag läser just nu i "Andens lag" av mystikern N.P.Wetterlund (lärjunge till David Petander), ett mystiskt-apokalyptiskt jätteverk på över 1200 sidor, som jag har läst i ända sedan jag var tretton år gammal. Wetterlund har förvånansvärt många likheter med Jakob Böhmes himmelska naturmystik, ingen annan mystiker jag läst liknar så mycket på den barnsligt naturfromme Böhme, som grep mig så i mina unga år att jag skrev en roman med honom som en av huvudpersonerna. I "Andens lag" hittar jag utbrott av den äldre teosofin, med sin höjdpunkt i Böhme, som är något radikalt annorlunda än den spetsfundigheternas och vidskepligheternas soppa som den yngre teosofin utgör med Blavatsky i spetsen.

Men Wetterlund är bättre och klarare än Böhme, som förefaller mig överdrivet dunkel. Hör här på äkta kristen anarkoprimitivism:

"Allt är skönt i Guds skapelse, blott människan är ful och gör allting fult. Hon är djuret, odjuret, skadedjuret, i lägre eller högre grad."

"Och lyd aldrig en djurisk överhet, som vill kväva och döda Lammet i ditt bröst. Ty då är du evigt förlorad. Trampa alla hennes budlösa lagar under din fot; ty de stamma från drakens tron."

"Andens lag" är delvis en utläggning över uppenbarelseboken. Dess vilddjurssymbolik genomtränger boken. Ibland tycks det som om Wetterlund blandar ihop symbolerna med verkligheten, för verklighetens djur får ibland stå som själva verklighetens förebilder för ondskan, inte bara som symboler för ondskan. Han använder ordet "djurisk" på ett sätt som demoniserar djuren. Och således motsäger han sig själv, för han inleder verket med ett kapitel av ofattbart vacker lovsång till skapelsens godhet, som i detta stycke:

"Då Gud blir En och hans namn blir Ett, då tima stora händelser i himmel och på jord. Ty då forma sig Gud, hans tron och hans rike till människans Gud, tron och rike i välbehagets

kärlek; som vi sett. Men i och med detsamma forma sig himmel och jord till hennes nya himmel och nya jord. Då människan blir ny, är det gamla förgånget, och allting är nytt för henne.

Ty i och med tronen sänker sig kristallfästet ned i henne, och förbliver dock fästet öfver henne. Hela himlen föds i henne såsom hennes himmel.

Och på samma gång födes hela jorden i henne såsom hennes jord. Hon får nämligen i födelsen en kerubisk eldsande och en kerubisk eldskropp. I den förra står himlen, i den senare står jorden. Hon är en enhet av himmel och jord.

Ty i denna eldskropp bor hela den lägre skapelsens grundväsen, som ock är "eld" ur Guds "eld". I denna kropp är alltså hela jorden grundväsentligen född i henne. Den evangeliska kerubmänniskan är hela himlen i smått och hela jorden i smått.

Så vardt skapelsen kristallhavet i och under henne. Nu är hela jorden för henne full av Herrens härlighet (Jes.6:3). Det känner du särskilt i den serafiska eller kerubiska upplyftningen (Hes.1:19-21). Luften är evangeliskt kerubisk. Den har nu en himmelsk sötma, som du aldrig förr kunnat inandas. Vattnet är ock evangeliskt. Det smakar af himmelsvatten. Så ock solen. Hon värmer icke blott din kropp, utan äfven din ande. Ty du är eldsbesläktad med hennes "eld". Blomman doftar icke längre förgängligt, utan i evangelisk oförgänglighet. Du liksom studsar till och råkar i brand av hennes sälla "eld". - Allt jublar omkring dig; allt hyllar dig som sin konung; och allt gråter förgängelsens tår vid din fot. I allt träder skapelsens himmelska härlighet inför dig; ty du bär den i dig. Hela skapelsen lefver med onämnbar fröjd sitt härliga förstlingslif uti dig. I allt lyftes en flik af paradisets slöja. Allt är kristall både oftan och nedan; allt strålar."

2010-10-26

Om vildmannen David Petander, ett äkta kristuslikt luffarhelgon

Jag känner hela kyrkohistorien utan och innan, men trots det hittar jag nästan inga helgon som verkligen levt Jesu liv bokstavligen. Dvs. att man lämnar yrke, familj, hus och hem, och blir hemlös och luffare, för att helt hänge sig åt spridandet av Guds rike, och detta utan att någonsin mera återvända till ett civiliserat liv.

Jag har verkligen rotat bland böckerna, grävt och letat som få, och ändå hittar jag knappt mer en två, tre stycken som verkligen har "gjort det" i västerlandets historia.

Det är märkligt, men de flesta helgon och mystiker är faktiskt civiliserade, de flesta har varit det inom ramarna för ett organiserat ordensliv och klosterliv. De luffade bara under korta perioder av sitt liv, och återvände alltid till en civiliserad livsstil. T.o.m. Franciscus, **den** luffaren, bildade orden, och förfogade tidvis över kloster.

David Petander är enastående, och är också nästan det enda västerländska luffarhelgonet jag hittar som inte blev sektledare till sist, och som inte sakta drogs in i Mammon igen. Och detta kanske tack vare att han dog så tidigt, han hann bara luffa omkring i fyra år. Lars Ulstadius är också ett sådant ödmjukt luffarhelgon, och om honom har jag skrivit tidigare. Peace Pilgrim är också ett, och om henne skall jag skriva senare. Om jag ska välja mellan dessa vilkens lärjunge jag är mest, blir det nog utan tvivel Petander, som jag läste om ända sedan jag var tretton.

I österlandet, inte minst i Indien, kryllar det däremot av luffarhelgon. Men av någon underlig orsak utövar de ingen dragningskraft på mig, förutom den kristne sadhun, Sadhu Sundar Singh. Orsaken är att de är så "förandligade", "överandliga", så guru-aktiga, präktiga, prestationsinriktade, så lite djuriska, lekfulla och barnsligt vilda.

David Petander hade ingenting av detta i sig. Han hade något jordnära i sig, som lockar mig. Jag kommer att tänka på episoden när han gick genom en skog med en vän, och plötsligt pekar på ett träd, och utbrister; "Se, så verkligt!"

Så skulle aldrig en indisk guru säga. Där skall man alltid transcendera det skapade, och nå bortom det, som om Verkligheten låg bortom materien. Det är typiskt civiliserad andlighet, främmande för naturen.

David Petander fick sitt "andedop" inte på ett hallelujamöte, utan uppe i de norrländska fjällen, där han vistades ensam i en månads tid. När han kom tillbaka var han försvagad, men kallelsen att lämna civilisationen hade fötts inom honom. Det hela har slående likheter med Jesu fyrtio dagar i vildmarken.

Jag undrar om det jordnära hos Petander kan spåras till att han tog så djupa intryck av Leo Tolstoj, som ju hade fötterna djupt planterade i den ryska jorden, och var allt annat än en överspänd väckelsepredikant efter sin omvändelse. Tolstojs kristendom blev istället politiskt utmanande, som grunden för den kristna "anarkopacifismen". Det är i denna politiska, jordnära kristendom som Petander har sina rötter. Trots att han sällan förkunnade i politiska termer.

En sagolik anekdot som berättas om Petander, var att fåglar satte sig på honom, utan att vara rädda.

2010-10-26

Den ofattbara skillnaden mellan bergspredikans moral och civilisationens moral

Bergspredikan: »Saliga äro de som äro fattiga i anden (därmed menas dom "sinnessjuka", "rubbade", föraktade, dom längst nere), ty dem hör himmelriket till.

"...den som säger: 'Du dåre', han är hemfallen åt det brinnande Gehenna (helvetet)".

Civilisationen: Om någon uppför sig sinnessjukt, och stör den allmänna ordningen, ring polisen och få honom tvångsvårdad på sinnessjukhus (m.a.o. få honom att underkasta sig oss med den värsta tortyr man kan påtvinga en människa)

* * *

Bergspredikan: "Älsken edra ovänner, och bedjen för dem som förfölja eder, och varen så eder himmelske Faders barn; han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga."

Civilisationen: Om någon bryter mot lagen, skall han straffas med böter eller fängelse. Ring polisen om någon gör dig illa, så att vi kan ta ut hämnden över honom.

* * *

Bergspredikan: "Saliga äro de som sörja (depression), ty de skola bliva tröstade."

Civilisationen: Depression är en sinnessjukdom, och deprimerade ska äta psykmediciner, eller, om de försöker ta sitt liv, tvångsvårdas på sinnessjukhus (dvs. man ska försöka bota deras skallar med något av den värsta förnedring man kan påtvinga en människa)

* * *

Bergspredikan: "..om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas (Stora Rådets, den tidens juristers och teologers rättfärdighet), så skolen I icke komma in i himmelriket"

Civilisationen: Staten: Regeringens och våra juristers rättfärdighet är högsta moraliska normen, den är god som uppfyller deras rättfärdighetskrav. Och den som inte lyder dem, straffas med böter eller fängelse.

Majoriteten av kyrkorna: Den som inte lyder kyrkans och dess teologers moralbud kommer att straffas med evigt helvete efter döden.

* * *

Bergspredikan: "...och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro"

"Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder; men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra försyndelser."

Civilisationen: Om någon inte klarar av att betala sina skulder, ska banken till slut utkräva skulderna direkt från bankkontot (dvs. utpressa betalningen).

Om någon har brutit mot lagen, ska den straffas med böter eller fängelse. Det finns ingen nåd, ingen barmhärtighet, ingen förlåtelse, hur man än tigger och ber, bara ett kallt juridiskt maskineri.

Sannerligen, bergspredikan är en av de största bevisen jag har för att Jesus var inspirerad av djuren, och hade något av deras ande över sig. Bergspredikan är en av de mest anticivilisatoriska texterna vi har i bibeln. Just därför har kyrkans teologer aldrig tagit den på allvar, dvs. sett den som omöjlig att uppfylla, som något som inte gäller oss.

2010-10-28

Vad djurismen uppmanar till

Följande uppmaningar kanske kan undanröja vissa missförstånd kring djurismen, som jag har märkt lätt uppstår bland civiliserade:

1) Gör vad du vill. Gör det du tycker om. Tänk inte på om det är civiliserat eller inte.

2) Förakta inte språket. Språk är inte syndigt, bara civiliserat språk är det. Lek med språket istället för att hålla det för orent. Bygg ditt eget språk. Gör språket levande och djuriskt genom att ingjuta din personliga ande i det.

3) Har du lust att gå djupare in i civilisationen, gör det. Det kan vara den enda vägen till befrielse från civilisationen för somliga. Följ alltid dina instinkter, oavsett hur civiliserat det är det som du vill göra. Man måste ibland gå till botten med saker och ting för att bli klar med dom.

4) Var gärna otrogen. Mot allt och mot alla. Håll aldrig dina löften om du inte har lust. Du kanske ändrar dig i nästa sekund efter att ha avgett ett löfte. Låt dig förändras, spjärna inte emot, släpp allting loss. Du har inga skyldigheter mot någon eller något som helst. Döden och förändringen är din Moder. Du är din egen Gud.

5) Avveckla inte civilisationen efter något system, efter regler, efter en bild i ditt huvud av hur saker och ting ska vara. Det kommer att göra dig till slav, inte fri. Följ istället verkligheten hack i häl. Låt den leda dig vart som helst. Tänk inte för mycket.

6) Kärnan i civilisationen: regelrytteri, lagiskhet, moralism, slaveri, självförnedring, underkastelse, självplågeri, självförakt, självhämning, polismentalitet, hämdlystenhet, girighet, småsinthet, avund

INTE: tingen, böckerna, språket, byggnaderna, kläderna, maten,

Kärnan i djurismen: personlighet, LIV, instinkt, intuition, känsla, lössläppthet, vildhet, stolthet, fräckhet, lekfullhet, spontanitet, självhävdelse, frikostighet, gästfrihet, öppenhet, mod, storsinthet

INTE: skogsboende, askes, regler, dogmatiskhet, misantropi, självisolering, domedagsstämningar

7) Bry dig inte om att du ibland är lite motsägelsefull. Så måste det vara så länge sanningen inte är ett system, utan LIV, personlighet, Väsende

8) Förakta inte bildning. Det är inte bildningen som är syndig, utan den falska bildningen, den civiliserad bildningen, som bara är ett yttre skal, och inte når Väsendet, personligheten. Följ din naturliga kunskapstörst, och bilda dig på ditt helt eget sätt, helt fri från prestationskrav och det som anses fint och bildat i etablerade sammanhang.

2010-10-27

Grova missförståelser inom den litterära världen

1) Missförståelsen av "misantroperna"

Att dom som har kallats "misantroper" var människoföraktare. Det stämmer inte. Det har alltid handlat om hat mot civilisationen, inte hat mot människan som sådan, även om man ibland uttryckt det lite vrångt. Hat mot den **civiliserade** människan, inte människan i sig. Alltså upprättelse för förmenta misantroper som Herakleitos, Arthur Schopenhauer, Verner von Heidenstam, Vilhelm Ekelund, Stefan George, H.P. Lovecraft, Emile Cioran, Michel Houellebecq, Nikanor Teratologen!

2) Orsaken till Harry Martinsons självmord

Den etablerade uppfattningen är att Martinson tog sitt liv p.gr.a. allt förtal i samband med att folk missgillade hans och Eyvind Johnsons nobelpris. Detta är en fullständig osanning. I själva verket tog han sitt liv då han var inspärrad och tvångsvårdad på ett sinnessjukhus. Det var psykiatrin som stod bakom hans självmord, den psykiatri som plågar livslusten ur människorna. Detta förtigst naturligtvis, då det är en alltför hemsk sanning att se i ögonen.

3) Sinnessjuka författare

Den etablerade åsikten om Friedrich Hölderlin, Friedrich Nietzsche och Gustaf Fröding var att de vårdades på slutet av sitt liv p.gr.a. sinnessjukdom. Inget kan vara längre borta från sanningen. De blev inte alls sinnessjuka, utan gick bara tillbaka till sin barndom, källan för sitt skapande. De uppförde sig som stora barn. Inget är friskare än det. Det barnsliga är friskt, det "vuxna" är sjukt. Se t.ex. på Gustaf Frödings diktning under vistelsen på sinnessjukhus, t.ex. "Mattoidens sånger". Det är som ett stort barn som har skrivit många av texterna. Och den diktsamlingen är det överlägset bästa han skrev. Det finns något så källfriskt och barnaömt över dessa texter. Något varmt och mysigt. Dessa dikter är det som gör Fröding till en av tidernas största poeter i mina ögon. Det är milsvitt från sinnessjukdom. Även från Hölderlins s.k. "sjukdomstid" har man glimrande diktpärlor.

4) Friedrich Nietzsches s.k. sammanbrott 1889

Nietzsche började stämplas som sinnessjuk då han i Turin gråtande kastade sig runt halsen på en häst som piskades av sin ägare. Så detta var liksom "sammanbrottet"! Detta utfall av solidaritet med djuren!

Han togs genast "om hand", och skickades till sinnessjukhus, sedan "omhändertogs" (läs: sattes i bevakning, förmynderi) han av sin syster och mor.

Det är gripande att läsa om denna episod. Inget övertygar mig mer om hur kraftig missförståelsen av Nietzsches filosofi har varit än denna händelse. Hur man har missförstått hans förakt för medlidande (han menade förstås det kristna, civiliserade, ruttna översitteri- och förmyndarmedlidandet), hur man har sett honom som en föregångare till nazismen.

Tänka sig till, Nietzsche stämplas som obotligt sinnesjuk av en barnsligt helgonlik handling! Just så skulle ett barn göra som han gjorde. Han är som ett stort barn. Och även idag anses man som sinnessjuk om man är som ett stort barn, har jag själv fått erfara.

Jag tror att det var förlusten av sin självständighet och placerandet av honom under systerns och moderns förmynderi och bevakning som bröt ner Nietzsches livslust till slut, och fick hans skaparkrafter att sina. Jag har nämligen själv fått erfara vad sådant gör med en, därför har jag en möjlighet att kunna leva mig in i Nietzsches öde.

Även Gustaf Fröding, som också miste sin självständighet, och blev satt under förmyndare för resten av sitt liv, skriver rasande kritiskt om förmyndarmentaliteten. Den fick han känna in på bara skinnet.

2010-10-28

Tre aspekter av paradisismen; djurism, vegetativism och mineralism

Djurism: Deltagandet i djurens vildhet och frihet, som primärt är en förmåga att finna glädje i att springa och irra omkring utan mål, oreflekterat och spontant, lekandes med allt som är, jagandes och ätandes och sniffandes på allt som är.

Vegetativism: Deltagandet i växternas vildhet och frihet, som primärt är en förmåga att finna glädje i att finnas till på ett och samma ställe, obesvärad av den synbarliga begränsningen och fångenskapen i jorden och kroppen, som egentligen inte är någon begränsning eller fångenskap för det vegetativa, eftersom dets lek och frihet består i att förändras och växa, genom att suga omgivningen in i sig, vilket man kan göra utan att behöva springa omkring. Det är det vegetativa som får hästarna och korna att leva så helt och djupt trots att de är i fångenskap inne i civilisationen, och som får dem att glömma att de (hästen) kan rymma genom att hoppa över staketet. De har förvandlat sig till vegeterande växter, därför tänker de inte ens på att rymma. Alla djur har denna vegetativa natur, likaså småbarnen. Civiliserade vuxna är de enda i universum om förlorat sin vegetativa natur, men de kan återvinna den, och den återvinns ofta under fängelsevistelser, vilket många kan bevittna.

Drömlivet, det fria tankelivet, meditationen ((dvs. själsidisslandet av omgivningen) är typiskt vegetativa fenomen.

Mineralism: Deltagandet i mineralrikets vildhet och frihet, som primärt är en förmåga att finna glädje i orörligheten, passiviteten och den synbarliga oföränderligheten, som dock inte är oföränderlighet för det mineraliska, eftersom dets lek och frihet består i att uppblandas med sin omgivning, att låta omgivningen suga in en i sig, en slags passiv föränderlighet. Det är mineralismen som får oss att leva helt och djupt även efter att vår kropp dör och inte uppför sig längre som djuren och växterna. Efter döden uppför vi oss som mineralerna, vi sugs upp av omgivningen, blandas upp med omgivningen. Allt i universum har en mineralistisk grundnatur, och det är det som gör att allt liv är evigt.

Drömlös sömn och kontemplation (objektlös meditation), är typiskt mineralistiska fenomen.

2010-10-31

Förskjutningar i min syn på andevärlden och de civiliserades öde efter döden

Med hänsyn till detta tidigare inlägg av mig om de civiliserades öde efter döden har det skett en förskjutning i mitt tänkande.

Jag finner nämligen inte längre någon tillfredställelse i naturen för mitt hämndbegär över de civiliserade. Jag ville ju helst att man fick sig ett ordentligt straff efter döden när man tvingas överge sin civilisation. Om än aldrig så kortvarigt, så ett straff måste det vara.

På sistone har naturen lärt mig att det inte finns något sådant straff. Detta har den lärt mig genom att jag fått en djupare insikt i drömlivets oerhörda betydelse för hur vi skall tolka andevärlden och medvetandeprocessen efter döden.

Mer och mer inser jag att vi inte bör använda någon annan tolkningsnyckel till vad som sker med medvetandet efter döden än vårt nuvarande drömliv. Bibeln duger inte längre, himmel-och-helvetessymboliken duger inte. Den duger nämligen inte till att förklara vårt nuvarande drömliv.

Saken är den, att när det gäller våra nattliga drömmar, utjämnas skillnaden mellan civiliserade och icke-civiliserade. Alla går tillbaka till naturen i nattens drömmar. Och det utan något inledande straff.

De civiliserades återgång till naturen efter döden kommer inte att vara ett chockartat uppvaknande till verkligheten, lika litet som insomnandet för kvällen är något sådant. Det kommer istället att vara en återgång till något som **alltid varit självklart**, det man sysslat med i smyg när inte lagens piska var över en. Döden kommer inte att vara ett tvång att vakna ur civilisationen, utan DEN STORA TILLÅTELSEN att övergå för gott till det hemliga liv som man levat i smyg hela sitt liv.

2010-10-31

Aforism om Freud

Sigmund Freud är faktiskt större än jag trodde - utifrån det djuriska perspektivet.

Vilken oändlig skillnad är det inte mellan modern psykiatri och freudiansk psykoanalys.

2010-11-01

Flera exempel på hur de civiliserades verklighetsuppfattning är upp-och-ner

-Instinkten, lekens och lustens källa, som kommer djupt inifrån vår innersta natur, betraktas som något programmerat och tvångsmässigt.

-Den genom hjärntvätt framalstrade civiliserade egenskap som får en att "frivilligt" underkasta sig slaveri, kallas för "den fria viljan".

-Att vakta på sitt eget slaveri kallas för att "försvara sina rättigheter" (tänk på fackförbunden, på alla lagar som ska försvara det s.k. "arbetslivet")

-Döden betraktas som att lämna jordelivet (de troende), när den i själva verket är det motsatta; att gå vidare till nya jordeliv.

-Döden betraktas som en förintelse (ateisterna), när den i själva verket är det motsatta; nyfödelse, att gå vidare till nya liv i vårt universum.

2010-11-01

Några resultat av min spionering på de civiliserades stela regler för samliv mellan könen

1) **Skönhet (både inre och yttre) och sexighet är inte det viktigaste**, såsom det är det för djuren, utan det är **statusen i samhällssystemet** som sist och slutligen gäller. Dvs. man kan vara hur skön och sexig som helst, det hjälper inte om man håller sig utanför civilisationssystemet. Uteliggare och hemlösa har inga chanser, hur bedårande de annars är. De skapar nämligen ingen s.k. "trygghet" i sin partner, som mer verkar behöva en mamma/pappa än en partner. De civiliserade kan aldrig fritt gå efter sin smak och sin lust i jakten på partners, alltid hämmas de av överväganden om "säkerhet" och "trygghet".

2) **De civiliserades relation till det andra könet är inte ett spännande äventyr och en lek**, såsom det är det för djuren, utan ett desperat sökande efter bekräftelse och förlorad moders/faderskärlek, med alltid lika djupa missräkningar, igen och igen. Således uppstår aldrig den sexuella jaktleken, den sexuella självhävdelsen och utlevelsen, de civiliserades sexualliv är överallt lika embryo-artat som runksexet. Ja, samlivets sex är faktiskt sämre än runksexet, som trots allt har något av instinktiv utlevelse över sig. Där kan man i alla fall fritt leva sig in i fantasier, medan det djuriska och den sexuella jakten är förbjuden och tabu i samlivets sex. Ibland t.o.m **föredrar** män runkande istället för sex med partners, vilket säger mycket.

3) Mannen och kvinnan i det civiliserade samlivet är varandras väktare istället för älskare. Dom **vaktar på varann. Är poliser och fångvaktare för varann**. Det är detta som fått äktenskapet att framstå som rena helvetet för många, vilket har beskrivits många gånger i litteraturen. Den främsta aspekten av denna polismentalitet är vaktandet på att den andra inte älskar någon annan än en själv. Ohygglig småsinthet, girighet, avundsjuka och svartsjuka! Hur oändligt långt borta från djurens samliv, där varje ny varelse man möter på sin väg är en ny lekkamrat och älskare, för båda två. De civiliserades svartsjuka framspringer av deras bottenlösa bekräftelsebegär, orsakad av förlorad barndom och förlorat föräldraskap, något som skapar en ofantlig narcissism, en undernärd själssjuklighet.

2010-11-01

Hur de civiliserade systematiskt feltolkar psykets tabubelagda signaler

-Det civilisationen kallar "pervers sexualitet" är i själva verket psykets sätt att säga; ge oss äkta vara, annars kompenserar vi det på vilket sätt det vara månde. Detta gäller såväl homosexualitet som pedofili. Det är inte människonaturen som är ond här, **det är samhällssystemet sexualregler som är onda**, som förnekar äkta vara åt människorna med sitt pryderi och sin sexualfientlighet, och tvingar dem in i onaturliga, desperata kompensationer och surrogat.

-Det civilisationen kallar "självmordstankar" är i själva verket psykets sätt att ropa; släpp mig ut ur civilisationen!!, annars släpper jag mig själv ut, på vilket sätt det vara månde, skulle än döden vara ända utvägen. Det är inte människan som är destruktiv här, **det är samhällssystemet som är destruktivt**, genom att den håller människonaturen i fångenskap till den grad att den gör desperat uppror för att slippa ut. Det är samhällssystemet som är deprimerat, inte människan. Människan är full av livslust, och det är livslusten, lusten till frihet och utlevelse, som pockar på sin rätt i de s.k. "självmordstankarna". Och sannerligen, psyket anar rätteligen att döden är en port till frihet och förnyat liv, det är en sannfärdig instinkt.

-Det s.k. "deprimerades" tal om att "tillvaron är meningslös" är i själva verket psykets sätt att säga "civilisationen är meningslös". Men civilisationen får oss att projicera vårt psyke ut på hela verkligheten, så att vi beskyller verkligheten för det som civilisationssystemet är skuld i.

2010-11-01

Vassa ord av David Petander

"Gud behöver inga kyrkor. Gud behöver inga bönhus. Gud behöver inga präster. Gud behöver inga predikanter. Men han behöver människor, fyllda med sin ande."

2010-11-01

Några tröstens ord till de som lever i den djupaste depression som finns; grubblandet över om själva Verkligheten är ond

En episod under min sista vistelse på sinnessjukhus i sommar har gripit mig djupt. En patient gick ständigt och klagade över sin ångest. Jag frågade henne om orsaken. "Kan det vara att du undrar om själva Verkligheten är ond?" "Ja", sa hon. "Bland annat det".

Jag visste detta i och med att jag själv gått igenom sådana grubblerier. Jag vet att detta är den hemskaste ångest och depression man kan hamna i. Jag lovar, det finns inget värre. Den som faller in i detta tror sig befinna sig i ett evigt helvete, som aldrig någonsin kommer att ta slut.
Vad ska man trösta en sådan själ med? Jag försökte trösta den arma själen på sinnessjukhuset med invändningen att naturen är god, djuren är goda. Det hjälpte knappast.

Jag ska göra ett nytt försök här, och försöka trösta alla s.k. "sinnessjuka" som plågats eller plågas av sådana tankar, och inte finner något motgift:
Det finns en orsak till varför dessa tankar kommer upp. En väldigt reell orsak. Ondskan finns i världen, och vi har mött den, vi står ansikte till ansikte med den. Den överväldigar vår horisont i den grad att det tycks som om den fyller hela universum, och vi stirrar in i dess mörka ansikte tills vi ser detta ansikte var vi än vänder oss.

Ondskan heter civilisationen.

Men varför tror vi då att själva verkligheten är ond? Vore det inte naturligare att tänka sig att ondskan är isoleringen från verkligheten, upproret mot verkligheten? Civilisationen är ju ett uppror mot naturen. Allt som är naturligt och instinktivt är förbjudet, bara det artificiella, lagiska, utanpåklistrade och tvångsmässiga är tillåtet. Bara tillfångatagandet och förslavandet av naturen och oss själva är tillåten.

Men vi har stirrat så länge på detta mörkrets ansikte, att vi projicerar det på hela Verkligheten. Vi har blivit tvångsmatade med tankar från detta mörkrets ansikte, så att vi

tänker mörkrets tankar om allt. Vi har inte ens något språk för upproret mot mörkret. Vi har bara mörkrets språk. Och det lär oss att demonisera själva Verkligheten, naturen.

Är inte detta ganska självklart, bästa psykpatientkolleger? Har inte liknande tankar legat och pyrt i era djup, men hämmade av allt tal om "paranoia"? Ni tvingas ju romantisera civilisationen, istället för att erkänna den för den demon den faktiskt är.

Tänk på hur verkligheten kommer till dig varje dag, hur det ständigt bryter sig upp genom den isolering som poliserna, väktarna och psykiatrikerna har satt den i. Hur den kommer till dig i sömnen, i sexualdriften, i matens smakförnimmelser, i allt som är naturligt och paradisiskt. Är det inte detta som är Verkligheten? Och hur god är inte den! Hur omöjlig att kväva!

Är inte Verkligheten och paradiset som ett gummiband, som ondskan kan dra i, men som alltid sprätter tillbaka? Ett gummiband som aldrig någonsin kan brista? Du sprätter alltid tillbaka till sömnen, maten och sexualiteten, ingen kan någonsin döda dessa instinkter. Ingen kan döda Verkligheten. Låt dessa tre paradisiska verkligheter, sömnen, maten och sexualiteten, vara ditt ankare i verkligheten. Garanten för att verkligheten är god, för att det inte finns något evigt helvete.

Och låt döden vara ditt yttersta ankare, din yttersta garant. Håll den ständigt i handen, lägg dig i dess famn när det behövs. Den kommer helt säkert att välkomna dig, lika säkert och icke-dömande som sömnen.

Är det inte ohyggligt uppenbart att ondskan är en isolering från och av verkligheten? Istället för att den är själva verkligheten? Vi isolerar oss från den naturliga, paradisiska Verkligheten som kommer till oss varje dag i alla instinkter och drifter. Hela civilisationen är ett enda stort system av verklighetsisolering.

-Vi isolerar sexualiteten bakom kläder och sexualregler.

-Vi isolerar kissandet och bajsandet till en skamvrå, en isoleringscell kallad "toalett".

-Vi isolerar sömnen till en bestämd tid och plats. Djuren sover precis när och var som helst.

-Vi isolerar ätandet till bestämda tider, platser och matsorter. Djuren äter precis vad som helst, när som helst, och var som helst.

-Vi isolerar lekandet till barndomen och vissa regellekar.

-Vi isolerar tanken till skolor, bibeln, media, den av samhället godkända litteraturen.

-Vi isolerar våra ljud till språkapparatets och musikens ljudregler.

-Vi isolerar våra dofter genom s.k. "hygien", och till en viss uppsättning dofter som man kan köpa.

-Vi isolerar andligheten till kyrkor och religiösa institutioner.

Osv. osv. osv.

Är Verkligheten, paradiset, borta bara för att vi har den i isoleringsceller? NEJ! Det kan bara **synas** så ibland, och därav uppstår ångestgrubbleriet om själva Verkligheten är ond. Men verkligheten bara smyger! Den är inte borta, den är inte ond, den bara duckar för lagens piska. Men den kommer till oss varje natt i sömnen, i varje måltids smakförnimmelser, i varje härlig orgasm, i varje hund på gatan som vi kan hälsa på och leka med en stund, i varje skönt musikstycke, i varje lustigt skämt, i varje skön bajsstund på toaletten.

Men, frågar du, vad hjälper denna insikt om ondskan bara får fortsätta hela tiden? Tar den aldrig slut?

Mitt svar är att det spelar ingen roll om den yttre civilisationen har ett slut, huvudsaken är att du en gång får dö och således befrias från civilisationen för gott. Det är just detta, den individuella döden, som garanterar civilisationens slut. Civilisationen kan bara upplevas

av individer, och får således sitt slut i varje individs död. Även om den yttre civilisationen skulle lyckas föreviga sig med rymdteknik och vad som helst, så kommer ingen att uppleva denna eviga ondska som evig. Därför är inte ondskan evig på riktigt. Ingen behöver någonsin återvända till den efter sin död, den har ingen makt över oss mer efter det.

Det oändliga universum är ofattbart stort, och ondskan finns enbart på planeten jorden. Kom ihåg det!

2010-11-01

I naturen finns inget straff

De civiliserade liknar en man som alltid bar omkring på en stor, tung sten. En dag träffade han en annan man, som frågade honom;

"Varför bär du på den där stenen hela tiden?"

"Det är så vi gör i vår kultur", sa mannen. "Det är för att tukta våra begär, så att vi inte ska synda, och straffas av Gud."

"Min vän", sa den andre mannen, "ditt sinne är så besatt av strafftänkandet, att du har börjat straffa dig själv. Du tror att verkligheten kommer att straffa dig om du släpper stenen. Men det är ju DU som straffar dig själv, just nu i denna stund, genom att släpa på den där jättestenen. Det finns inget straff i naturen, finns ingen blixt som kommer ner från himlen om du släpper stenen. Det finns bara ditt eget förvridna självstraffande sinnelag. Du har blivit din egen väktare, din egen bödel."

"Det är så här vi alltid har gjort i vår kultur", sa mannen. "Jag vågar inte släppa den av rädsla för att någon ska straffa mig för det".

"Du har straffat dig själv tillräckligt redan genom att släpa på den där stenen. Ingen kommer att göra dig illa om du släpper den", svarade den andre mannen. "Hur omöjligt vore det inte för mig att, efter att du släppt stenen, ge dig ytterligare slag som straff för din livslånga idioti. Så hemska människor finns inte på vår jord att de straffar dig för att sluta släpa på en tung sten hela tiden. Tvärtemot kommer vi att gratulera dig till tillnyktrande om du vågar släppa stenen."

"Jag vågar inte släppa stenen", sa mannen. "Jag har burit på den hela mitt liv, och jag vet inte vad som händer om jag släpper den. Jag tar det säkra för det osäkra."

Och så gick han vidare, bärandes på sin sten, med krumböjd rygg.

2010-11-01

Revidering av min uppfattning att de civiliserade fastnar i andevärlden

Jag utvecklas och förändras snabbt i mitt tänkande, har gjort det i långa tider. Nu är det denna åsikt jag måste revidera.

Orsaken är insikten i detta inlägg, där jag lägger större vikt än tidigare vid våra nattliga drömmar som den centrala tolkningsnyckeln till andevärlden.

Ska jag ta detta på konsekvent allvar, kan jag inte längre fasthålla åsikten att de civiliserade fastnar i andevärlden. De Jesusar, Marior och helgon som man sett i visioner och andevärldsbesök måste ges en annan tolkning än den att dessas andar verkligen har fastnat i andevärlden, och inte kommer igenom till nya liv i vårt materiella universum.

Jag har haft otroligt levande drömmar, där gestalterna varit oerhört verkliga och plastiska, helt fysiska och berörbara. Utan att de behöver ha någon direkt förbindelse med de individers medvetanden som dessa gestalter ska representera i drömmen. Alltså tror jag inte att min systers medvetande dök upp i min dröm bara för att jag drömde om henne. Jag

tror inte att vi var inne i samma dröm just då, och såg varann i drömmen, bara för att jag drömde om henne med oerhörd skärpa i konturerna.

Så tror jag också det är med Jesusvisionerna och alla möten med döda anhöriga i andevärlden. Dom är illusionära drömgestalter, inget annat. Deras verkliga jag är redan oändligt långt borta från vår civiliserade verklighet, utplacerade i nya liv i den icke-mänskliga naturen, som är paradiset.

I extrema, sällsynta fall kan det röra sig om att våra döda anhöriga meddelar sig telepatiskt med oss från sina följande jordeliv i den icke-mänskliga naturen, genom att skicka tankebilder som vi kan förstå och anknyta till. Jag är öppen för detta, men det är en mer långsökt förklaring än den ovan.

Men huvudpoängen står fast, att andevärlden troligen är något totalt annat än vad den uppfattas som i populära New-Age- kretsar, i mediernas och spågummornas värld. Antagligen är det **ingen** skillnad mellan våra nattliga drömmar och andevärlden, utan det handlar om helt samma saker. Och precis som man kan vakendrömma i sina nattliga drömmar, kan man etablera medveten kontakt med andevärlden, i s.k. astralresor, eller "Ut-ur-kroppen-upplevelser", **som inte är något annat** än kraftiga vakendrömmar. Jag finner stöd för detta hos den framstående UKU (Ut-ur-kroppen)-forskaren Robert A. Monroe., en riktig pionjär på sitt fält.

Det går inte att fastna i andevärlden, av den enkla anledningen att vår främsta tolkningsnyckel till andevärlden, våra nattliga drömmar, inte tillåter en sådan hemsk tolkning. Kroppen väcker ju oss till slut, obönhörligt, det går inte att fastna i våra nattliga drömmar. Således väcker också vår nya materie efter döden oss, det vår kropp förvandlas till (mullenergi, bakterier, mineraler, vattenånga osv.) väcker oss från andevärldens slummer, till ett medvetet, vaket liv i den icke-mänskliga naturen. Och det sker med naturlagarnas obönhörliga stränghet! Tur för oss. Det kan inte vara roligt att fastna i drömvärlden, allra minst i en civiliserad drömvärld.

2010-11-01

Mörk insikt

Man tas inte på allvar om man förenar sig med djuren. Man ignoreras, tigs ihjäl, isoleras. Man tas lika litet på allvar som barnen och de "sinnessjuka". Ja, man betraktas som ett stort barn, omyndigt, osjälvständigt och utan tyngd i orden. Man har ingen status, därför ingen tyngd. Ja, ibland betraktas man bara som en teatral skämtare. Som om allt man sade och gjorde bara var teater.

Man är som ett löv som fladdrar en liten stund, och blir borta, utan att någon märker det.

De djuriska människorna kommer aldrig att frälsa de civiliserade. Varför? Jo, för om inte barnen och de övriga djuren har lyckats frälsa dom, kommer heller inte de djuriska vuxna människorna att klara av det. Messianismen blir således av ett helt annat slag än det världsfrälsande slaget. Det blir helt enkelt att frälsa sig själv, att bli sin egen messias, att själv få komma tillbaka till paradiset. De andra kommer nog i sinom tid, där behövs inga domedagspredikningar.

2010-11-02

Pärlor av Sadhu Sundar Singh

"Gud har aldrig straffat någon, och skall heller aldrig göra det. Det är synden som straffar."

"Frälsningen handlar inte om att döda sina begär, utan att låta dem få sin uppfyllelse i Gud"

2010-11-02

Det kanske mest ödesdigra tankefelet i västerlandets historia

Det kanske mest ödesdigra tankefelet i hela västerlandets historia är att tala om liv och död som varandras motsatser.

Här ligger spiran till den ofattbara dumhet som tron på förintelse i döden innebär.

Det har blivit ett etablerat talesätt, "liv och död".

Nästan aldrig hör man talesättet "födelse och död". Det är ju födelsen som är dödens motpol, inte livet. Om mellanrummet mellan döden och födelsen är som en tunnel, är döden att komma in i tunneln, och födelsen att komma ut ut tunneln. Tunneln själv är en del av Livet, det är LIV i lika stor grad som det som finns utanför tunneln. Bara osynligt för det civiliserade, dumma ögat.

Men hur självklart är inte detta! Hur självklart är det inte att döden är förvandling, nyfödelse, livsförnyelse, istället för förintelse! Att tänka så är så naturligt och bondeförnuftigt att något annat framstår som rena vanvettet, höjden av paranoia och demonisering av verkligheten.

Ateisternas tro på förintelse i döden är i själva verket bara det yttersta symptomet på civilisationens livsförnekelse, demonisering av naturen, och utrotande av allt naturligt liv omkring sig. Att tänka så kan bara vara naturligt för en polis som går omkring och vaktar på att det naturliga, instinktiva livet inte skall sticka upp sitt huvud, och kasta sig över det och kväsa det så fort det visar sig, bara för att det är förbjudet i några regler som despoter har skrivit ihop i några tjocka böcker.

Och denna ateistiska tro är i stort bara 200 år gammal, den har knappt existerat före det. Den är industrialismens och teknokratins naturliga religion, otänkbar i livsformer närmare naturen.

2010-11-02

Grundproblemet i de civiliserades psyke; stamkomplexet, avsaknaden av en naturlig stamtillhörighet

Grundproblemet i de civiliserades psyke är inte faderskomplexet, som Freud bl.a. antog, utan det jag skulle kalla "stamkomplexet", avsaknaden av en naturlig stamtillhörighet när man växer upp, och föräldrarnas roll skall bytas ut mot större sammanhang.

Stammen, gruppen, är en slags förälder för den vuxne apan, och övertar föräldraapans roll i det vuxna aplivet. Det är stammen som man lutar sig tillbaka på, det är stammen som bär en som modern bär sitt barn. Och man behöver en moder hela livet ut!

De civiliserade aporna, människosläktet, finner aldrig en sådan trygg stam, utan är på jakt efter detta hela livet ut efter att de föses ut ur föräldrahemmet.

Kärnfamiljen kan aldrig ersätta stammen, ej heller skolan, ej heller jobbet. Dessa stela institutioner är bara samhällsystemets sätt att utpressa och utnyttja människans jakt efter äkta stamtillhörighet; de lovar en massa, men håller inga av sina löften. De åtföljs av ständiga missräkningar och besvikelser. Människan kan aldrig lura sin apnatur med surrogat, hon tillfredsställs enbart när hon finner en grupp att ströva fritt omkring med i sitt rätta ekosystem, djungeln, där inte systemets band eller blodsbanden utgör tryggheten, utan det **andliga naturbandet**, den fria kärlekens band, som inte ser till person, utan är helt öppen och oförtjänt.

Skogs-David skulle kanske hålla med mig, hans tänkande går i väldigt lång utsträckning ut på kollektivets upprättelse, stammens återkomst. Och han har jobbat för detta som få.

2010-11-02

Kommentarer till mina pyramider

Angående mina kyrkliga pyramider; det är ett lekfullt sätt att ange lite hierarkier trots att sånt är omöjligt.

Varför?

Därför att ingen av dessa namn är sådana som har blivit födda på nytt, frälsta i djurisk bemärkelse. Alla är civiliserade i mer eller mindre grad.

Sadhu Sundar Singh har sagt ett vist ord: "Det finns ingen skillnad mellan "nära" och "fjärran" i det andliga. Det spelar ingen roll om man är nära Guds rike eller fjärran från det, är man inte inne i Guds rike blir man fördömd."

Det finns ett antingen-eller här. Antingen är man civiliserad eller så är man inte. Det finns ingen gråzon. Antingen går man i jobb eller så går man inte. Antingen uppskattar man det djuriska eller så skäms man över det.

Och det är ens LIV som anger vilken sida man är på. Teorin har ingen betydelse här. Det är därför som det är ett antingen-eller. Hade det varit en teoretisk fråga, skulle man ha kunnat vara i en gråzon.

Var och en vet själv bäst när den stora vändpunkten sker, när man övergår från civilisationen till djurriket. Det är en så klar och konkret vändning att man kan ange tiden för det. För min del skedde det i två etapper, först teoretiskt, sommaren 2008, men i verkligheten, i livet, först nästan ett år senare, sommaren 2009. En omvändelse av nästan metodistisk slag. Här hjälper ingen sakta uppfostran, den gamla naturen uppfostras inte bort, den avläggs genom uppenbarelse, genom att naturen uppenbarar sig för oss, blixtlikt, överväldigande. Här finner jag i alla fall en formmässig likhet med de gamla väckelsernas omvändelser. Det är liknande psykologiska förlopp det handlar om.

Men ingen av dessa många namn i mina två pyramider har haft en djurisk omvändelse. Alla är de hjälplöst förtappade i sina liv, och de blev alla antagligen förenade med djurriket först efter sin död.

2010-11-02

Liknelsen om mannen som byggde sitt eget fängelse

Den civiliserade är lik en man som murade en mur runt sitt hus. I början fanns det ett hål i muren som han kunde komma ut genom. Men den var försedd med en port, så att inga djur, inga insekter, inga löv och frö kunde komma in. Ingen främmande natur kunde komma in och förnya livet innanför murarna. Och där bodde mannen i sin djupa isolering, alltmedan han byggde muren allt högre och högre omkring sig.

Sedan, när stegarna blivit för korta, så att mannen inte nådde att mura högre, och heller inte kunde klättra över muren med stegen, blev mannen arbetslös. Men mannen hade lärt sig av sina föräldrar att arbetade man inte, så gick man sysslolös genom dagen. Det fanns inget att hitta på om man inte arbetade. Lek var ju förbjudet för den vuxne. Man blev bara ansedd som dåre om man lekte. Så då såg mannen ingen annan utväg än att fortsätta mura. Han murade igen hålet som han tidigare hade krupit ut ur, och nu hade han plötsligt byggt sitt eget fängelse. Inte kunde han klättra över muren heller, stegen var för kort.

Nu var han sysslolös igen. Men han tog till sin gamla medicin; han fortsatte mura. Han hade ju trots allt gården och huset full av murstenar. Så murade han muren allt tjockare. Alltmedan hans eget livsutrymme och trädgårdens livsutrymme krympte. Till slut hade han murat upp alla murstenarna, men då var trädgården borta, så tjock hade muren blivit. Han var ensam i en liten cell. Då var han redan en gammal man, trött på livet.

Han dog ensam och övergiven, av svält, som sitt eget fängelses murare. Som sin egen slavdrivare, ända in i döden.

2010-11-03

Det civiliserade psykets splittring i fasad och verklighet

Den civiliserade har stirrat så länge på civilisationens fasader att hon själv blivit en fasad. Hon har splittrats i två delar, ett undermedvetande och ett dagsmedvetande. Dagsmedvetandet är hennes själsliga fasad. Hos djuren finns ingen sådan självsfasad, utan **hos dem är undermedvetande och dagsmedvetande ett**. Undermedvetandet kommer spontant fram hela tiden, det förträngs och döljs inte bakom något. Hos djuren finns ingen skillnad mellan sken och verklighet, mellan vad som synes vara och vad som är sant. Hos dem finns inget fördolt, inget "bakom", inget "djup", ingen esoterik, ingen mystik. Hos dem är allt genomskinligt, kristallklart, äkta, uppenbart, rättfram. Allt är vad det synes vara.

Den civiliserade psykologin är i den grad genomrutten att den tror att det ligger i människans natur att vara uppdelad i undermedvetande och dagsmedvetande. Den tror att det sjuka och falska är det normala, som alla människor har. Den har stirrat på sin egen sjuklighet intill total hemmablindhet och närsynthet.

2010-11-03

Civilisationens värsta brott; kemisk bekämpning av de avvikande

Den finlandsvenska konstnären och filosofen Carl-Gustaf Lilius, Irmelin Sandman-Lilius man, skriver i "Metsytiska boken. En roman om tanken" (1973) följande:

"Jämför å ena sidan de metoder som används i krigföring och å andra sidan de metoder som används vid behandling av så kallade sinnessjuka plötsligt reduceras medmänniskor till att vara ingenting annat än fiender eller utstötta en biomassa inför vilken alla hänsyn får vika genom att den framväxande naturvetenskapen och tekniken på dessa områden fått ledningen kallas allt som sker framåtskridande idag är kemiska och biologiska vapen krigföringens nyaste alternativ men även när det gäller att behandla de människor som stämplats som sinnessjuka har i allt större omfattning det som kallas biologiska och kemiska vapen tagits i bruk"

Jag tror att Lilius hade en reell inblick i psykiatrin, eftersom han kunde skriva så, baserad på antingen offrens vittnesbörd eller egna erfarenheter. Jag kan nu som offer gå fullgod för riktigheten i hans lägesbeskrivning. Jag har varit sju gånger tvångsintagen på sinnessjukhus, och varje gång blivit tvångsmedicinerad, och fått känna skillnaden mellan att vara utan mediciner och med mediciner, gång på gång.

Från allra första början upptäckte jag att jag medicinerna plågade mig, att de nya, aldrig tidigare upplevda smärtorna och krämporna och rastlösheten som jag upplevde **inte kom från mig själv**, utan från de mediciner som jag blivit tvångsmatad med. Jag har aldrig, likt andra, trott att det kom från mig själv. Psykmedicinerade folk hjärntvättas ju att tro att ens psykiska illamående primärt kommer från ens eget psyke, inte från medicinerna eller den förnedrande behandling de utsätts för i tvångsvården. **Medicinerna eller läkarna ges nästan aldrig skuld till något som helst**, förutom väldigt påtagliga fysiska krämpor som muntorrhet, muskelstelhet osv. Men mina flesta krämpor var inte primärt fysiska, utan **intrikat** psykofysiska, **på ett sätt som det inte fanns ord för**.

Du kanske undrar om dessa psykofysiska krämpor som t.ex. den typiska rastlösheten, kunde vara ett symptom på att man var inlåst. Men mina två fängelsevistelser och tiotals häktesvistelser har varit rena paradiset i jämförelse med sinnessjukhusvistelserna och tvångsmedicineringen. Där har jag kunnat vara avslappnad, sjunka in i mig själv, bara hänge mig åt stillheten och tankelivet, **medan jag aldrig förmått detta under mina tvångsvårdsperioder**. Varför? Jo, det känns som om medicinerna ständigt mal och mal i kroppen, och inte ger den någon ro. Man är liksom **uppstoppad** och bedövad av dem. Man har inte den klarhet i kroppen som man har annars. Man är liksom inte sig själv. Man går och letar efter sig själv, man förfrämligas från sin kropp, medicinerna gör allt annorlunda på ett vidrigt sätt. Det är som om man ätit något giftigt, och kroppen är i ständigt uppror mot gifterna, som bara påfylls gång på gång, dag efter dag, och inte ges chans till läkedom.

Och psykmedicinerna ÄR gifter. Eller droger. Tar man dem i tillräckligt stora mängder kan man t.o.m. dö av dem. Dom är ungefär som sömnmediciner, som också är gifter, och vars överdos är ett populärt sätt att ta sitt liv på. Jag tog en gång dubbel dos av min "antipsykotiska" medicin "Zyprexa", och då upptäckte jag på allvar att den är ett gift. Jag fick obehag och blev helt bortdomnad.

Men läkarna ger en tillräckligt mycket av gifterna för att man ska plågas! Det är det som är så hemskt. Och för varje ny tvångsvårdsperiod höjs dosen, för att man inte ska vänja sig vid gifterna, utan verkan av dom ska vara lika hög hela tiden. Är det inte ohyggligt!! Detta är sättet på vilket man tvingar folk att underkasta sig Systemet!

Allt detta har gjort att tvångsmedicineringen, näst efter spännbälte (att hela kroppen spänns fast i sängen), varit den värsta tortyr jag upplevt i hela mitt liv. Det har varit värre än någon fysisk sjukdom jag haft, värre än depression och tvångstankar, värre än mina fängelsevistelser och vistelser i isoleringscell på psyket och i häktet. Men läkarna stänger systematiskt sina öron för skriken, genom tjocka böcker fulla med diagnosticeringar, ohyggligt mekaniska, kalla och blottade på medkänsla. Bara en kall apparat, ett system för de psykiska bödlarna att isolera sina offers skrik.

Tror ni på mig, läsare? Tror ni på mitt skrik? Det här är ett skrik från en som upplevt på sin egen kropp samtidens värsta koncentrationsläger, civilisationens största brott. Är det paranoia? Avfärdar ni det som paranoia? **Är trauman efter tortyr paranoia?** Det är ju så man avfärdar de "sinnessjukas" skrik över tortyren. Jag vet precis hur den psykiatriska jargongen fungerar. Den har blivit mig så övermåttan bekant genom åren.

Carl-Gustaf Lilius skriver: "Det värsta som för närvarande sker är inte krigen upprustningen terrorbalansen svälten hungern befolkningsexplosionen de rikas utsugning av de fattiga miljöförstörelsen ideologiska förföljelsekampanjer det värsta som sker är att tron på sinnessjukdomarna utbreder sig som en farsot över världen vi befinner oss mitt inne i det som kunde kallas jakten efter avvikande individer eller efter individer som påstås avvika och som därför sägs vara psykiskt sjuka"

Är jag och Lilius ensam om denna bedömning? NEJ!! Det finns en stor antipsykiatrisk rörelse i samtiden, och Scientologikyrkan har som sin bästa merit upprättat "Kommittén för mänskliga rättigheter" år 1969 tillsammans med psykiatriprofessor Thomas Szasz "i syfte att undersöka och avslöja påstådda kränkningar av mänskliga rättigheter begångna av psykiatriker".

Åh, måtte detta blogginlägg vara en kanal för alla de skrik och klagoljud jag har hört på sinnessjukhusen genom årens lopp! Förtvivlans och desperationens skrik och klagan, som aldrig når fram till vanligt folks öron!

(P.S. Verkan av psykofarmakans gifter är olika på olika människor, och några upplever mindre s.k. "bieffekter" som plågorna kallas, än andra. Men bara det att tvingas vara försöksdjur för psykiatrins gifter är i sig själv ett förnedrande brott. Patienterna är i precis samma ställning som de stackars djur som utnyttjas som försöksdjur i medicinindustrin och annan industri, och har lika lågt värde, är lika omyndiga i läkarnas ögon som dessa djur)

2010-11-03

Ingen människa vill adoptera mig, jag är tvungen att gå till hundarna

Jag har inte fått min djurism från någon människa, utan det är djuren och träden som varit mina lärare. Ofattbart att människosläktets syndafall är så totalt, så inkluderande alla inom arten, att andra arter måste ingripa för att adoptera sina fallna släktningar.

Det hela liknar följande scen: Vi har ett stort hus full av vuxna utan barn, och så kommer det en hemlös liten pojke för att tigga om att bli adopterad. Han släpps inte ens in genom dörren utan får gå sin väg gråtande. En flock hundar stryker förbi, och pojken förenar sig med dem, och upptas i flocken. Han lär sig bete sig som en hund; det var hans väg till sann mänsklighet och naturlighet, den enda vägen som stod till buds. Och den vägen accepterades fullt och helt av naturen. Han bibehöll sin mänsklighet, medan de vuxna i

huset, som uppförde sig enligt det som ansågs mänskligt, hade förlorat sin mänsklighet totalt.

Hundarnas liv ligger oändligt mycket närmare den sanna mänskligheten än civilisationens liv. Så har du inga människor eller apor du kan härma efter och se upp till, gå till hundarna. De duger helt och fullt som föräldrar och uppfostrare.

2010-11-03

Fenomenet "vuxenhet" finns inte i djurriket

Vad är "vuxenhet" annat än tragiskt förlorad barndom, föräldralöshet, isolering, ensamhet, slaveri och andlig hemlöshet?

Djur känner inte till fenomenet "vuxenhet". Djuren är alltid barn, de blir aldrig vuxna. Eller har du inte sett den stora likheten mellan en vuxen hund och en hundvalp i uppförandet? Hunden tappar aldrig sin lekfullhet, tappar aldrig sitt barnsliga beroende av allt som är, och **inte minst sin omättliga nyfikenhet**.

Mellan hunden och dens valp råder ingen hierarki. De är lekkamrater, jämlikar, just för att den "vuxne" hunden är som ett stort barn.

2010-11-03

Det är vår materialitet som försäkrar oss evigt liv, inte "anden". Anden är förgänglig.

Det är vår materialitet som försäkrar oss evigt liv. Det är materien som är evig, inte "anden". Materien är lika evig som lerklumpen är det; den kan formas och smulas sönder, men den upphör aldrig att existera, den lever vidare i sina förändringar och smulor.

"Anden" är inte evig, eftersom den kommer att bytas ut med något helt annat, något vi inte har ord för. Anden är något civiliserat, den är syndafallet, och när syndafallet upphör, upphör anden att finnas till. Den ersätts helt och hållet av djurisk livsenergi, som är något helt annat än "anden". Anden är förgänglig, men den djuriska livsenergin är lika evig som materien, eftersom den är en materiell energi, som förmår omformas och förvandlas i evighet.

Anden däremot, kan inte förvandlas. Den är som en stel koloss, som störtar samman när den ska förändras, istället för att leva upp i nya former. Den är lik de kyrkliga institutionerna och statsskicken, som inte kan förändras, utan måste störtas och ersättas med nya lika stela former. Det kallas "statskupp", "revolution", "väckelse".

Har du någonsin sett hur "anden" uppför sig i en präst? Hur den konserverar, förlamar, och gör hans djuriska livsenergi till något statiskt och oföränderligt? Just sådan är anden. Den är slavens tillbedjan av fossilerna, av det förstelnade livet, av den andliga döden, bokstaven, livets spår istället för livet självt.

Anden är som boken. Det liv som boken är spåret av, är evigt, och fortsätter sin existens, medan boken är förgänglig och kommer att vittra sönder en gång, eftersom boken är statiskt, förstelnat liv, inte det kretsloppsaktiga liv som sjuder i djur, träd och bakterier.

Anden är minnet. Livets spår, livets fossiler. Minnet förvittrar, men det liv som gav upphov till minnesspåren lever vidare.

2010-11-03

De civiliserades besatthet i fossilen; de är som levande lik som går omkring

Civilisationen har i den grad konserverat och mumifierat livet och gjort det till en statisk uppsättning uppstoppade likrester att även människorna fått karaktären av uppstoppade lik som går omkring som levande fossiler. Där är nyckeln till poeten Tor Ulvens besatthet i

fossilen, ja där är nyckeln till hela den arkeologiska besatthet av historien och dess avtryck i böcker och musik och byggnader som präglar de civiliserade medvetandet.

Människorna lever inte i nuet, utan i gårdagens fossiler, ja de lever i sin egen kropps fossil, i sitt eget medvetandes fossil. Det är som om de släpar efter livet, och kommer hela tiden försent till livet. Nuet har redan flytt och blivit bok och musikstycke när de civiliserade kommer till det. Minnet är medvetandets fossiler, och människorna lever mer i minnet än i nuets verkligheten där ute.

Men även kroppen stelnar ständigt till fossiler. T.ex. när jag kommer till en främmande människa på gatan, och räcker fram handen för en spontan, oreflekterad beröring, kommer jag till en reflekterande hälsning med handen, en tom gest, en formell fossil där nuet har flytt. Nuet var förvåningen över det oväntade mötet, men denna förvåning flyr istället för att komma fram i kroppen. Bara fossilen, den inlärda gesten, kommer fram, det som ska skapa trygghet och avvärja det oväntade.

2010-11-03

Vägen tillbaka till djurriket är en "antiväg"

Vägen tillbaka till djurriket går genom att bara släppa sig loss och t.ex. göra helt dumma saker. Tillåta sig **irrationalitet**. Fast det man gör skulle vara aldrig så civiliserat. Man ska inte tänka; är det här civiliserat eller inte, gör djuren det här, gör aporna det här, utan vi finner vår egen naturliga djurmänsklighet genom att **leka fram den**, stappla fram den, stamma fram den, fela fram den. Man måste kunna göra och säga saker "på prov", som vi lärde oss på brobyggeutbildningen på Betel Folkhögskola. Och egentligen är det fel att tänka inom detta paradigm överhuvudtaget, för det finns inget att "uppnå" i djurismen, inget att "finna", bara att "**släppa**".

2010-11-03

Centrala teologiska läror från kyrkans historia - djuriskt fruktbara eller ofruktbara?

Fruktbara läror (organiska läror, med det naturliga livsfröet i sig)

-Origenes och Ireneus lära om alltings återställelse, "restauratio" och "apokatastasis panton"

-Luthers lära om rättfärdiggörelsen av tron

-Tolstojs tolkning av Bergspredikan, att bergspredikan kan och bör bokstavligen uppfyllas av den troende här i livet

-Pietisternas, metodisternas och Rosenius lära om pånyttfödelsen och omvändelsen

-Pietisternas och de gamla väckelserörelsernas lära om att de troende ska skilja sig från "världen"

Ofruktbara läror (mekaniska, dödfödda, civiliserade läror):

-Den objektiva, juridiska, forensiska försoningsläran hos Anselm av Canterbury

-Luthers lära om två regementen

-Luthers och Rosenius lära om lag och evangelium

2010-11-03

Hur töntigt talet om "klimathot" är

Något av det töntigaste som den nutida civilisationen håller på med är att tala om den globala uppvärmningen och klimatförändringarna som "hot"; dessa förändringar i naturen som alltid kommer förr eller senare, människoskapta eller inte.

Det handlar om samma vanvettiga demonisering av naturens förvandlingar som dödsrädslan innebär, talet om döden som "förintelse".

Det är ju bara civilisationen som hotas av klimatets förvandlingar, inte människan och naturen. Dessa senare är eviga, och sträcker sig bortom döden, medan civilisationen är förgänglig, och **kommer aldrig någonsin att kunna eviggöras.**

Men människan har i den grad blivit ett med civilisationsapparatet att hon upplever hotet mot detta som ett hot mot sin egen existens, som om civilisationens förintelse betydde människans förintelse.

Människans skräck för klimatförändringarna liknar otroligt mycket hennes skräck för döden, nattmörkret och allt som är nytt och okänt. Jag har skrivit om de civiliserades dödsskräck här.

De civiliserade är rädda för all förvandling, eftersom de är i symbios med ett maskineri som inte kan förändras och förvandlas som en organism kan det, utan alltid sprängs av alla förändringar inifrån.

För naturen och djuren är inte klimatförändringarna något hot, utan ett hopp om befrielse från civilisationens förtryckande ok. Deras syn på det är precis tvärtom de civiliserades syn!

2010-11-04

Böckernas och ordens egentliga funktion hos de civiliserade. Några spioneringsresultat.

Böckerna och orden har ingen annan funktion hos de civiliserade än att fungera som statussymboler i ett värdehierarkiskt system som inte har någon koppling till den naturliga verkligheten utanför systemets egen artificiella verklighet.

Jag har upptäckt detta genom att ge akt på mitt eget förhållande till böcker genom årens lopp, jag som varit en extrem bibliofil och biblioman. Jag kan bara konstatera att de fungerat som statussymboler i mitt eget liv, och att jag tappat smaken för dem i samma mån som jag mist behovet av att ingå i statussystemets värdehierarki.

Vad är passionen för stora författare och "stora ord" annat än begäret efter status, att något stänk av statusikonens gloria skall falla på ens egna axlar? Begäret efter att någon ska **se åt ens håll** när man använder sig av förträffliga ord och klangen av stora författares röst?

Och vad är detta begär annat än den andligt hemlöses, föräldralöses och familjelöses ofattbara begär efter bekräftelse, stamtillhörighet och djurisk adoption?

Så svårt är det inte att genomskåda vad författarna och skribenterna egentligen håller på med.

Ack, detta ofattbara jagande efter kärlek och bekräftelse! Och dessa djupa missräkningar man får när man söker dem i fel sammanhang, i den mekaniska civilisationen istället för i naturens stora organiska sammanhang!

Författare är nästan alltid tragiska existenser. Hur berömda dom än blir, mal alltid känslan av att de inte har blivit sedda på riktigt, att ingen har förstått dom, att ingen läser deras böcker på allvar.

Hur kan jag veta detta? Jo, jag är själv författare, och jag har många personliga författarvänner, som jag har skådat detta drag i. Och jag har läst många, många författarbiografier.

Många författare blir rentav paranoida och konspiratoriska av sina besvikelser i offentligheten. Dom hittar på teorier om att ingen förstod dem, bara för att de var så annorlunda, för att dom var stora outsiders. Ja alla författare betraktar sig mer eller mindre som outsiders, **hur berömda och lästa de än är, hur etablerade dom än är**. Det är som om de aldrig ser sin egen etablerade position, som om de svikna förhoppningarna om hemvist och bekräftelse i den litterära världen förblindar dom till att uppställa ett simpelt system av två läger: ett etablissemang och ett outsiderläger, och så sätter de alltid sig själv i den senare fållan, hur stor likheten mellan dom själv och dom som sitter i det s.k. "etablissemanget" än är. Ja, i "etablissemanget" sitter det också "outsiders" med precis samma uppdelning av det litterära fältet, med precis samma självförståelse.

Så dum och blind för sin egen verklighet blir man av att söka självbekräftelsen på helt fel ställen. Författarna liknar dom bilder man kan hitta på nätet av kvinnor som använder **stora runkmaskiner för att runka**. Det litterära maskineriet är en sådan där stor mental runkmaskin som författarna säljer sig till, och som de drömmer att en gång för alla ska göra slut på deras mentala hemlöshet. Men maskineriet **såg** en aldrig, det var opersonligt och mekaniskt, och kunde aldrig fylla förälderns och partnerns roll. Så satt man där med den stora tomheten efter att man fått sin mentala orgasm från en maskin.

Internet är också en sådan där mental runkmaskin, och jag upplever alltid en stor tomhet när det som är intressant på nätet är förbrukat för dagen (det tar högst några timmar, sedan är det spännande slut, har ni stött på det där?). Då kan jag sitta och stirra framför datorrutan med tomma ögon, och längta efter en apflock eller en hundflock att luta mig tillbaka på i min stora hemlöshet. Ja, internet är roligt en stund, men det är bara ett surrogat för sann gemenskap. Ingen vill leka med mig ute på gatan, så jag är hopplöst förpassad till kalla, mekaniska leksaker som internet, som **aldrig** kan ersätta verkliga människor. Känner ni igen er, vänner?

2010-11-04

Vad människans självmordsdrift egentligen är

Jag lider av att sakna naturliga fiender. Lejonen, tigrarna och jätteormarna som skulle göra livet äventyrligt, och göra döden till en nära följeslagare, som när som helst kunde ta en i sin famn för att förnya en.

Jag lider av att livet inte förnyar sig inne i civilisationen, därför att vi har tillintetgjort nästan alla våra naturliga fiender, dessa som skulle stå för vårt släktes ständiga förnyelse, stå som garanterna för att vi ingick i det naturliga kretsloppet av födelse och död. **Utan för långa mellanrum, så att vi inte börjar stampa på stället.**

Jag lider av den ofattbara utspekulerade **säkerheten**, som blivit så patologisk att den isolerar oss från det naturliga umgänget med dödens makter, såsom de kommer oss till mötes i våra naturliga fiender i djungeln.

Vi är som apart isolerade från umgänget med våra naturliga fiender! Hela min varelse reser sig i protest mot detta. Jag kräver att åter få ingå i naturens jaktlekar utan att nån ska vakta på min "säkerhet". Jag kräver att åter få utmana döden, **att åter få leka med döden**. Djuren har lärt mig att de är så lite rädd för döden att **de leker med sina naturliga fiender**. De utmanar dem! Den civiliserade formen av rädsla finns överhuvudtaget inte i naturen. Djuren har gett mig en helt annan version av vad deras jakt handlar om än vad naturvetarna har gett.

Deras katt-och-råtta-lek med döden liknar Himalaya-bergsklättarnas äventyrlighet, backhopparnas risktagande, Formula-1-förarnas risktagande. Vi har några få förvridna lämningar av denna instinkt i våra mest äventyrliga sportgrenar, och denna instinkt är det enda som kan förklara varför någon överhuvudtaget lockas till dessa "farliga" grenar.

Men jag får aldrig leka med döden!! Döden är förbjuden mark, totalt tabu, och om man blir funnen strövande i dess närhet blir man utsatt för den grymmaste tortyr som finns i civilisationen; tvångsvård och tvångsmedicinering på sinnessjukhus. Man blir omyndigförklarad, som en som inte kan ta hand om sig själv.

Får man inte leka med döden, kan man heller inte experimentera med och utforska livet. Livet stelnar i rutiner och vanor.

Många hundägare är så patologiskt besatta av den s.k. "säkerheten" att de inte ens låter mig få leka med deras hundar av rädsla för att dom ska bita mig! Detta gör mig rasande. Fullständigt förtvivlad. Vilket helvete civilisationen är, och det verkar som om man upptäcker det först när man kommer ut ur det. Jag har blivit biten hundratals gånger av hundar, mest ganska löst, men ibland så hårt att det kom blod, men jag har aldrig brytt mig om sånt! Det har aldrig avskräckat mig från att leka med hundar, mitt största nöje någonsin. För mig är det fullständigt naturligt och självklart att blodet ska rinna emellanåt.

Men de civiliserade har blodfobi, sårfobi! Det är en av sidorna i deras dödsskräck. Allt som påminner om döden och den mörka polen av livets kretslopp ska isoleras bort och förträngas intill total sterilitet.

Vad är människans självmordsinstinkt annat än ett ofantligt, vulkaniskt trotsande av civilisationens våldsamma isolering från döden? Ett återtagande av sin rätt till döden?

Är inte djurens lekande med döden i djungeln, deras ovilja att isolera sig i den totala säkerheten, den naturliga djuriska motsvarigheten till självmordsdriften? Är inte självmordsdriften och de ständiga självmordstankarna ett desperat försök att åter få lov att ingå i den naturens sfär där döden alltid när som helst kan välkomna dig bakom knuten? Jag minns att jag någon gång läste om en författare som alltid hade en pistol i sin närhet, för att vägen till döden inte skulle kännas för lång. **Vi måste ha naturliga fiender**, annars uppfinner vi dem själva! Är inte krigen en förvriden kompensation för vår isolering från våra naturliga fiender? Ett utbrott av dödsbesatthet för den civilisation som alltid vägrades dödens mjölk, intill desperat undernärdhet?

Voltaire sade att om inte Gud funnes, så skulle vi tvingas uppfinna honom. Detta gäller också döden. Om rätten till döden förvägras oss, gör vi instinktivt uppror, och river den till oss med våld.

2010-11-04

De civiliserades sjukliga, fascistiska behandling av de s.k. "utvecklingsstörda"

Stundom uppträder jag instinktivt som om jag vore "utvecklingsstörd". Ja, jag kan uppföra mig långt konstigare än "utvecklingsstörda".

Denna inifrån-upplevelse av de "utvecklingsstördas" verklighet har gett mig en syn på dem som totalt skiljer sig från de civiliserades syn.

För mig har det blivit ett brott att överhuvudtaget tala om dessa människor som "utvecklingsstörda". De är några av de friskaste och mest levande människor jag någonsin träffat. Jag känner mig långt mer befryndad med dem än med någon normal civiliserad människa.

Vad får de civiliserade att tala om dessa människor som "utvecklingsstörda"? **Enbart att de är annorlunda, ingenting annat**. Behandlingen av och talet om "utvecklingsstörda" röjer ett ohyggligt fascistiskt förakt för allt som är annorlunda. En ohygglig brist på inlevelse i andra verkligheter än den fascistiska, civiliserade.

Jag känner så djupt inför dessa saker att jag skulle ha lust att skrika till. Skrika ut all den känsla av mindervärde som de "utvecklingsstörda" har fått bära genom alla åren. **Är ni helt dumma, ni civiliserade, tror ni inte att dessa människor förstår innerst inne det brott som har begåtts mot dem?** Ingen säger öppet att man tror att de är sjuka, att man tror att det är något fel med dem, men tror du inte att de sniffar de förnedrande tankarna i luften? Bara det att sättas på specialskola, och fösas ihop med andra likadana fall i små fängelseaktiga ghetton som kallas "boende", är en stämpling och ett omyndigförklarande av dem som måste göra oerhört ont innerst inne. De ville förstås vara som de övriga barnen, som övrigt folk, jämlika med alla andra, och få göra vad de själv ville. Finna partners osv.

Inför Gud/Naturen är dessa människor lika myndiga som **alla andra, inte minst barnen och djuren**, och har en självklar naturlig rättighet att få leva sitt liv i frihet, utan någonsomhelst övervakning och förmynderi. Men denna tanke har väl aldrig gått upp i din förstockade civiliserade skalle, eller?

Det finns inget fel på dessa människor! De är bara annorlunda! Så enkelt är det. De är mer lika barnen och djuren än vi andra. De står närmare naturen, är friskare än de övriga. Och förresten existerar inga "fel" och "misslyckanden" i naturen. Allt är tillåtet där, allt får växa vilt och fritt, hur det råkar sig. Det är bara civilisationens påfund detta att några är misslyckade och sjuka och "fel". I naturen är ett träd med mögelsvampar lika lyckat som ett träd utan, ett krumelurväxt träd lika lyckat som ett rakt träd, men den "hygieniska" fascismen vill rensa ut allt som inte passar dess egen nyckfullhet.

De "utvecklingsstörda" är inte bara helt lyckade och friska, utan verkligheten är ännu mer tvärtom än så! De "utvecklingsstörda" är nämligen vanligtvis friskare än de andra! Vad kommer annars all deras lekfullhet och glädje från? Är det inte friskheten som talar sitt klarspråk?

Men den sjukliga civilisationen kastar sig över allt friskt och kväser det i sin födelsestund. Således har de "utvecklingsstörda" tidigt måst träda in i roller som inte alls passar dem och spela med i det spel av underdånigt barn och förmyndare som deras "boende" tvingar dem in i. Vi vet inte vad de hade blivit utanför detta sjukliga spel, där de "utvecklingsstörda" t.o.m stundom måste låtsas vara sjuka för att tillfredsställa deras förmyndares verklighetsbild. Så är det iaf med de "sinnessjuka", och jag sniffar något liknande i alla de fall där friska människor sjukförklaras och omyndigförklaras för att de är annorlunda.

2010-11-04

De civiliserade teologernas banala tal om naturens andlighet

De civiliserade teologernas tankar om naturens andlighet brukar aldrig sträcka sig längre än till ett banalt påstående om att Gud också finns i naturen, bor i naturen, uppenbarar sig där - också. De säger aldrig något om naturen själv, om dess väsen. Så främmande är de för naturen, **den som är själva verkligheten, allt som är**.

2010-11-05

Skillnaden mellan civilisationens våld och naturens "våld"

I civilisationen mördar man varann för att man demoniserar varann och hatar varann, såväl i krig som i privata mord. Man hatar varandras kött, och vill förinta det.

I naturen dödar man och äter varann **för att man har lust på varandras kött**. Man vill bli ett med andras kött genom förtäring, man vill göra den andres kött levande inne i sig, förvandla det och förnya det inne i sig.

I civilisationen slaktar man djur på rutin, som ett slaveriarbete, för att någon annan **kräver** den maten av en, och köper ens slavarbete för pengar.

I naturen dödar man och äter varann spontant och lekfullt, för att man själv vill, djupt inifrån, inte p.gr.a. något krav som kommer utifrån.

2010-11-06

Varför civilisationen inte tar självmord, trots att den hatar sitt eget liv

Den nutida civilisationen liknar en pensionerad författare som bara fortsätter att arbeta, livet ut, trots att han får sin pension, därför att han inte har något annat att syssla med, livet känns så tomt om man inte fyller det med det trygga, invanda arbetet, trots att lusten därtill har minskat drastiskt sedan de skapande, vulkaniska ungdomsåren.

Inom författaryrket har den pensionerade författaren nästan alla sina vänner, och där finns alla de föreningar han sitter i. Skulle han sluta sitt arbete, och sluta gå på föreningsmötena och de litterära tillställningarna, skulle han mista nästan hela sin sociala umgängeskrets.

Under årens lopp har allt detta blivit allt mer rutinmässigt och torrt, men han har ingen annan utväg än att fortsätta med det efter sin pension. Egentligen föraktar han de andra författarna för deras självupptagenhet, statusjakt och intellektuella gymnastikövningar, men han säger det aldrig högt, och kan inte det heller, för han är hänvisad till deras nåd, de är ju hans huvudsakliga vänkrets.

Utanför allt detta väntar bara en stor tomhet, allt för stor för att han skulle orka lida sig igenom den till den livsförnyelse som så ofta har hägrat där utanför. Med tiden har allt annat än författarskap och ord kommit att locka honom, men han kan inte tillåta sig detta, det skulle kosta för mycket.

Han måste fortsätta mala på sin gamla kvarn, och bygga sina litterära meriter ännu större, hur mekaniskt malandet än har blivit. Och han måste inte minst dölja för omgivningen att han lider över sitt arbete, ja egentligen föraktar det.

Om folk bara visste hur hemsk förlusten av skaparkraften är. I ungdomen var allt så nytt och fräscht, och varje ord hade mystik i sig, men nu på ålderdomen har allt blivit så alltför välbekant och söndermalt. All saft har pressats ut ur orden, och när det har gjorts, återstår bara det tomma skalet av status. Desillusioneringen fräter sönder romantiken, och får bara statussystemet att kvarstå.

Och statusen har blivit allt för den åldrande författaren. I hemlighet vet han att det är den som håller honom uppe, inte skaparkraften, den har sinat. Från statusen får han nu sina hemliga kickar, och ingen märker att han bara upprepar sin ungdoms skapelser i oändliga, nya variationer.

Böckerna talar inte till honom mer, såsom de gjorde när han var ung. Böckerna har blivit dödsskallar som han stirrar på, som väldiga kyrkogårdar, som stela fossiler. Livet har svunnit ur dem, bara spåren är kvar.

Och han kan stirra på spåren, på boken, som helgonet stirrade på dödsskallen på den bekanta bilden. Han försöker lösa bokens gåta som om det var själva dödens gåta han står inför.

Han kan sitta länge och stirra på sina massiva bokhyllor fulla av glittrande läderband, utan att de lockar honom till läsning, utan att de talar till honom. Varför? De talar alla om samma sak. Om civilisation. Om status, ära och makt. Allt är sken, glitter, fasader, spår, inte LIV. Allt talar om den dårskap som han ägnat hela sitt liv till, denna ändlösa statusjakt, denna jakt efter att få sitt namn ingraverat i historieverken.

Och han har allt svårare och svårare att hitta andningshål i böckernas värld. Allt mindre och mindre duger i hans ögon, civilisationsföraktet har djupnat med åren.

Men trots detta fortsätter han att skapa texter, texter som allt färre och färre läser, med allt mindre inspiration. Han skriver ju bara för litteraturkritikerna. Ja det har han gjort alltsedan ungdomen, det vet han.

Att erkänna sin livslögn, att deklarera sitt liv som förspillt och förgäves slit, vore nu ett alltför tungt steg, som skulle kännas lika svårt att genomföra som ett självmord. Han har byggt ett så stort torn att dess ras skulle innebära en katastrof. Han tar den lättaste vägen; den naturliga döden får göra slut på det, han inväntar den. Den ska bli den stora befrielsen och tillåtelsen att avsluta allt.

Civilisationen väntar på sin naturliga död

Civilisationen har blivit så stor och komplex att den upplever det som omöjligt att avsluta sig själv, trots att det är lika möjligt som ett självmord är det i människans privata liv.

Den lever i en oerhörd knipa. Den har insett sitt misstag, men att göra något åt det kräver allt för mycket, den orkar det inte. Misstaget var dess ständiga självförnekelse och livsförnekelse, men nu har den byggt detta livsförnekelsens torn så högt, **att det kräver ännu mer livsförnekelse och slaveri att riva det än att fortsätta bygga på det**.

Dess misstag var att förtränga de naturliga instinkterna, men när den nu släpper fram dem igen i erkännandet av sitt misstag, klamrar instinkterna sig bara fast vid civilisationen i

form av självbevarelseinstinkter. Det ligger närmast till hands för instinkten att fortsätta som förr, trots att det innebär fortsatt förslavande av instinkten.

I den här knipan lever alla som går med självmordstankar och vill fly från civilisationen. De slår knut på sig själv i sin flykt. Om civilisationen innebar isolering, så innebär flykten från det bara ännu större isolering. Självmordet kräver ett stort mått av isolering för att lyckas, ett stort mått av självplågeri och slaveri under sitt självmordsbeslut.

Lagen om att upphäva civilsationen skulle alltså bli bara en till förtryckande, diktatorisk lag, istället för den befrielse från lagarna som den var ämnad att vara.

Vad kan man göra i denna knipa? Det är bara att vänta. Vänta på den naturliga döden. Den innebär det säkra slutet på allt.

Civilisationen väntar på sin naturliga kollaps, och dess individer väntar på sina egna privata dödar. Och under tiden fortsätter man det meningslösa, som blir allt mer meningslöst och absurt. Därav de civiliserades besatthet av apokalypsen, av katastrofer, av klimathot, av allt som kan avsluta civilisationen. I hemlighet begär alla att allt ska ta slut, men ingen säger det högt. Alla får en hemlig tillfredsställelse av frosseriet i katastrofnyheter och skandalnyheter, men alla låtsas som om de är väldigt illa berörda.

Om de få som lyckas dö före döden en smula

Alla delar dock inte detta öde på samma sätt. Vi har dessa underliga existenser som aldrig bygger upp något slaveritorn av status och etablissemang såsom familj, yrkesliv och äktenskap, som det känns allt för svårt att frivilligt rasera. Det är dom som tidigt kommer utanför allt. Hemlösa, uteliggare, luffare, sinnessjuka, utvecklingsstörda, allvarligt fysiskt sjuka, livstidsfångar.

Dessa lever i ett underligt mellantillstånd mellan civilisationen och naturen. Väldigt underligt, måste jag säga. De har en märkvärdig frihet från alla måsten, som utvecklar deras själsliv i en helt annan riktning än de andras. Men de är trots det fångar. Deras öde börjar likna husdjurens och boskapsdjurens. De anpassar sig till civilisationen, men bara passivt, och kan därmed få en inre frihet som inte de andra någonsin får smaka. Hemligen och fördolt förvandlar sig deras själsliv tillbaka till det djuriska och vegetativa, utan att man behöver märka det i det yttre. De gillar att gå för sig själv och leva sitt eget liv i fred, för de känner sig inte naturliga när de måste umgås med andra på det normala sättet. Deras själsliv har blivit allt för annorlunda för att orka med sånt. De gillar att prata för sig själv och leva i sin egen fantasivärld, samt i närkontakt med djur, barn och natur.

Men också de går och väntar på slutet för civilisationen. De är hämmade av den, trots sin inre frihet. Det yttre måste få lov att utveckla sig fritt ur det inre, annars känns det aldrig bra. Men de är trots allt mycket mer lyckligt lottade än de som är inne i systemet. De nås inte av ständiga besvikelser och missräkningar och desillusioner. Helt enkelt för att de har uppgivit all jakt efter civilisation och status. De har ändå ingen chans.

De är lika nöjda som korna som idisslar. Men de väntar på den stora befrielsedagen. De är dessa som fyller väntetiden med mening istället för meningslöshet. Som inte bygger ytterligare på sitt eget fängelse, utan leker med muren istället. Sjunger visor som ekar mot muren, och skapar en atmosfär av hemtrevlighet istället för slaveri och press.

2010-11-06

Guds livsväsen

(avskrift av en liten handskriven bok jag skrev nyligen, en av mina otaliga "miniböcker")

Skrifter inspirerade av N.P.Wetterlund I

Treenighetens väsen

Uppenbarelseboken kap. 4:

1. Sedan fick jag se en dörr vara öppnad i himmelen; och den röst, lik ljudet av en basun, som jag förut hade hört tala till mig, sade: »Kom hit upp, så skall jag visa dig, vad som skall ske härefter.»
2. I detsamma kom jag i andehänryckning. Och jag fick se en tron vara framsatt i himmelen, och någon satt på den tronen;
3. och han som satt därpå var till utseendet såsom jaspissten och karneol. Och runt omkring tronen gick en regnbåge, som till utseendet var såsom en smaragd.
4. Och jag såg tjugufyra andra troner runt omkring tronen, och på de tronerna sutto tjugufyra äldste, klädda i vita kläder, med gyllene kransar på sina huvuden.
5. Och från tronen utgingo ljungeldar och dunder och tordön; och framför tronen brunno sju eldbloss, det är Guds sju andar.
6. Framför tronen syntes ock likasom ett glashav, likt kristall; och runt omkring tronen stodo fyra väsenden, ett mitt för var sida av tronen och de voro fullsatta med ögon framtill och baktill.
7. Och det första väsendet liknade ett lejon, det andra väsendet liknade en ung tjur, det tredje väsendet hade ett ansikte såsom en människa, det fjärde väsendet liknade en flygande örn.
8. Och vart och ett av de fyra väsendena hade sex vingar; runt omkring, jämväl under vingarna voro de fullsatta med ögon. Och dag och natt sade de utan uppehåll: »Helig, helig, helig är Herren Gud den Allsmäktige, han som var, och som är, och som skall komma.»
9. Och när väsendena hembära pris och ära och tack åt honom som sitter på tronen och tillbedja honom som lever i evigheternas evigheter,
10. då falla de tjugufyra äldste ned inför honom som sitter på tronen, och tillbedja honom som lever i evigheternas evigheter, och lägga sina kransar ned inför tronen och säga;
11. »Du, vår Herre och Gud, är värdig att mottaga pris och ära och makt, ty du har skapat allting, och därför att så var din vilja, kom det till och blev skapat.»

Johannes säger aldrig något om vem den som satt på tronen var. Däremot går han genast vidare till att beskriva vad som finns mitt i tronen och runt omkring den, dvs. vad som utstrålar från tronen.

Tronens centrum är outsäglig. Därför måste vi tala om den i form av utstrålningar, i form av bilder och symboler. De fyra livsväsendena är sådana symboler för vad som finns i tronens centrum. Väsendet är utstrålningen. Guds väsen är LIV, därför talas det om livsväsen.

Guds livsväsen symboliseras av tre djur och en människa. De tre djuren symboliserar treenigheten, som har upptagit människan i sin livsgemenskap.

Vad är treenigheten? Också blott en symbol. Men till skillnad från "den som satt på tronen", som symboliserar Guds enhet, symboliserar treenigheten Guds mångfald, gemenskapen i Gud. Här i formen av djurrikets gemenskap, från vilken människan en gång föll i syndafallet/civilisationen, men som hon återvänder till i frälsningen.

Det finns ingen **faktisk** treenighet ute i verkligheten. Treenigheten är blott en arketypisk symbol. Det symbolen vill säga är inte att verkligheten är treenig, utan helt enkelt att den är mångfaldig, utan tal, utan centrum, utan hierarkier. Det är därför det tigs om "den som satt på tronen". Faktum var att "det ene" som satt där i själva verket var allt, alla varelser som finns. Bara människan hade stigit ner från tronen, men i Johannes vision har hon stigit tillbaka.

Med människans återkomst skulle vi kunna tala om "fyrenigheten" istället för "treenigheten". Och det är just det Johannes gör i sitt tal om de "fyra livsväsendena". Här har Gud blivit komplett, fyrdimensionell istället för tredimensionell, omfattande alla de fyra väderstrecken utan något undantag. Inte bara höjd, längd och djup, utan även **förlopp. Tid**.

Sålänge verklighten bara har höjd, längd och djup, är den död som en maskin. Den **rör sig inte inifrån. Förloppet** får verkligheten att röra sig, är verklighetens liv och själ. Förloppet är anden. Den symboliseras av örnen som flyger framåt.

Djupet är Fadern, källan, ursprunget. Den symboliseras av ungtjuren, som plöjer i jordens djup. Den är seg och tung, med näsborrarna ner i jordens djup.

Höjden är Sonen, den av Fadern upphöjde Messiasen, uppenbarelsen av djupet. Sonen är en arketyp som alla paradisiska varelser har del av, som Guds barn. Den symboliseras av lejonet, som går med stolt huvud, djurens konung.

Längden är den förlorade dimension i tillvaron som människan utgjorde i sitt syndafall, men som upprättas i hennes frälsning. Det kallas också bredd. När människan föll, förlorade skapelsen något av sin rikedom och bredd. Varje varelse är omistlig för helheten, och förlusten av människan upplevdes för resten av naturen som förlusten av en hel dimension, hela breddens dimension började halta.

Den paradisiska geometrin kan aldrig passas in i matematiska formler. Kubens geometri byggs av höjd, längd och bredd, men var finns djupet och förloppet? Dessa två dimensioner måste till för att något ska kunna kallas LIV. Och dessutom kan två av kubens dimensioner, längden och bredden, slopas och sammanslås till en dimension. Varför? Jo, längd och bredd åtskiljs bara när man vill mäta något, men de finns inte i verkligheten, ty vem bestämmer där vad som är längd och vad som är bredd? Bara godtycket och det hierarkiska tänkandet som ska jämföra allt och ställa allt i relation till varandra utifrån en riktning och ett centrum. Men som jag sade finns inget centrum och ingen hierarki i verkligheten. Det måste strängt framhållas att de fyra dimensioner som jag nämner bara är symboler, och inte finns i "tinget i sig". Således kan själva verket alla dimensioner sammanslås till endast en dimension, likgiltigt vilken, t.ex. djupet. Är inte t.ex. förlopp i själva verket djup? Förloppet rinner upp ur tillvaron som ur en källa.

Så sist och slutligen måste vi alltid återvända till Guds/tillvarons enhet, symboliserad av "den som satt på tronen". Och om denna enhet kan inte ett förnuftigt ord yttras.

Och faktum är att Guds, Verklighetens enhet är omöjlig att beskriva i civiliserat språk, trots att det är den mest grundläggande sanningen av alla. Orsaken till detta är att det civiliserade språket kräver en dualism mellan sken och verklighet, symbol och det symboliserade, som inte finns i verkligheten, bara i civilisationen, denna overklighetens isolation från verkligheten.

Verklighetens enhet kan illustreras med den enhet som råder mellan djurets inre och yttre. Djurets päls är inga kläder som döljer det inre, utan är utstrålningen av dess inre väsen.

Djuret är alltså **ett livsväsen**. Ett väsen som **är** sin egen utstrålning, vars väsen är dess liv.

Icke så med den civiliserade människan. Hon är ett dödsväsen. Ett väsen som inte utstrålar, utan instrålar, vars väsen är något annat än hennes liv ute i verkligheten. Vars väsen har dött, genom att det tvingats skämmas sig in i sig själv, istället för att leva sig ut ur sig själv. Dödsväsendet är skamväsendet, hyckleriväsendet, lögnväsendet, pryderiväsendet.

Med denna tvåhet och dubbelhet, med denna uppdelning av gudomen är monoteismen bruten, **enigheten** i treenighetens väsen bruten. Människan har fallit från gudomen och blivit Satan.

Gud är inte längre én i den civiliserade människans väsen, utan två; sken och verklighet.

Förstamosebudet är brutet, och därmed alla andra bud.

Syndafallet bestod i att den civiliserade verklighetsuppfattningen, eller "kunskapen"/"kännandet", uppstod, och därmed uppdelningen i ont och gott, sken och verklighet. Detta var kunskapens träd. Detta födde skamväsendet, och därmed döljandet av människans väsen bakom inre och yttre kläder. Detta var dödsväsendet, den andliga döden, vilket symboliserades av att ett djur slaktades i syndafallsberättelsen, det djuriska livsväsendet slaktades och blev blott ett utvärtes klädesplagg på Adam och Eva.

Livsväsendet, Livets träd.

Och vem var det som vaktade vägen till Livets träd? Jo, keruber, livsväsen. Samma djuriska varelser som Johannes såg i sin syn. Människan kommer inte tillbaka till paradiset förutom genom djuren. Hon tillhör djurriket, och kan aldrig finna någon lycka utanför detsamma.

Djurriket är människans Treenighet, hennes Fader, Son och Ande.

Och vägen tillbaka dit blir smärtsam, ty då måste hon dödas av kerubernas flammande svärd, "de sju eldslamporna" som brinner inför tronen, och dela samma öde som följande stora arketyp och symbol i vår framställning; **Lammet**.

Sonens väsen. Det slaktade lammet.

Uppenbarelseboken kap. 5:6-11

6. Då fick jag se att mellan tronen och de fyra väsendena och de äldste stod ett lamm, som såg ut såsom hade det varit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, det är Guds sju andar, vilka äro utsända över hela jorden.
7. Och det trädde fram och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen.
8. Och när han tog bokrullen, föllo de fyra väsendena och de tjugufyra äldste ned inför Lammet; och de hade var och en sin harpa och hade gyllene skålar, fulla med rökelse, det är de heligas böner.
9. Och de sjöngo en ny sång som lydde så: »Du är värdig att taga bokrullen
och att bryta dess insegel, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor, av alla stammar och tungomål och folk och folkslag,
10. och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden»
11. Och i min syn fick jag höra röster av många änglar runt omkring tronen och omkring väsendena och de äldste; och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen

Fortfarande tiger Johannes om vem "den som satt på tronen" egentligen var. Istället rullas en ny bild upp för våra ögon. Ett slaktat lamm ligger mitt på tronen, just där som "den som satt på tronen" satt. Nu har vi gått in i tronens centrum, Guds enhet. **Ett** lamm. Det är en bild på Guds enhet vi ser här. Guds enhet mellan yta och djup, sken och verklighet.

Varför är lammet slaktat, alltså dött? Vem har dödat det?

Svaret hittar vi i skapelseberättelsen. Kerubernas flammande svärd har dödat det. I samma berättelse dödades ju ett djur, i vars päls Adam och Eva klädde sig.

Lammet på tronen är just detta djur som dödades. Den representerar den dödade djuriskheten, människans döda vilddjursnatur, apnaturen.

Människans apnatur ligger på Guds tron, delar gudomens livsväsen, men i formen av ett slaktat lamm.

Genom människans civilisering har Guds vrede, kerubernas svärd, dödat hennes apnatur. Dvs. människan har mördat sig själv på Guds vredes kerubsvärd.

Trots detta har hon inte utstötts från tronen, hennes sanna väsen ligger där fortfarande, om än ock i djup dvala.

Trots detta beundras hon av hela skapelsen, och anses värdig att dela makten i gudomen.

Ja, förunderligt är det hemliga liv som människan fortfarande lever på tronen, ett tron-liv som aldrig kan dö helt och hållet.

I smyg lever ju varje människa som ett djur, när ingen annan ser, och lagens piska inte når. Detta liv **ses** av resten av skapelsen, trots att det ligger där slaktat av gudsvreden.

Detta hemliga liv på tronen är människans upphöjdhet mitt i sitt ofattbara lidande, en upphöjdhet ingen kan beröva henne.

Hennes lidande är att hon måste leva detta tron-liv i smyg, att hon inte **får lov** att upphäva dualismen sken-verklighet, p.g.a. samhällslagens piska, gudsvreden som slaktar henne dagligen. Hon är fången i sin död, och väntar förtvivlat på Uppståndelsen.

Vägen till Livets träd är stängd för människan, vägen till Uppståndelsen och Livsväsendet, enhetsväsendet.

Och dock ligger hon där på tronen. En ofattbar paradox.

Vad gör henne värdig till detta? Jo, hennes lidande, hennes blod. Att hon hatar civilisationen innerst inne, och genast skulle kasta av dess ok om inte lagen stoppade henne. Detta är hennes martyrium, som gör henne värdig att fortfarande ligga på tronen, även om hon inträtt i dödsväsendet. Och detta lidande har köpt henne fri från civilisationen, och hon väntar bara på dagen då hon får lösa ut sin befrielse.

Det slaktade lammet är människans Son-väsen, hennes paradisväsen. Men inte bara människan, utan alla varelser, från mineraler till växter och galaxer, har del i det slaktade lammets Son-väsen. Hela skapelsen lider med människans syndafall. Det är omöjligt att se med det civiliserade ögat, fåglarna kvittrar ju som de alltid har gjort, men allt liv är intelligent och förstår människans tragedi och lider med henne. Och en stor del av djuren får även uppleva detta lidande på sin egen kropp, genom att de hålls i fångenskap av människan.

Lammet var det första djur som människan fångade, domesticerade och slaktade. I lammets öde låg alla andra varelsers lidande som ett frö. Om Adam var civilisationens frö, så var det slaktade lammet fröet till den djuriska naturens lidande och vanmakt. Men även fröet till dess uppståndelse.

Lammet är den slaktade Naturen, den slaktade Gudomen.

Lejonet är den uppståndne Naturen, den segrande Gudomen, och lejonet står som en av de fyra livsväsendena mitt på och omkring tronen. Det slaktade lammet är skapelsens dödsväsen, men får sin upprättelse i Lejonets livsväsen.

Faderns väsen. Det som ÄR.

Uppenbarelseboken kap. 1, v. 8

"Jag är A och O[1], säger Herren Gud, han som är, och som var, och som skall komma, den Allsmäktige."

Fadern symboliserades av ungtjurens livsväsen. **Djupet**. Vad är livets djup? Är det inte **att vara**, istället för att **synes vara**?

När Gud uppenbarade sig för Moses i ett träd, kallade han sig Jahve, JAG ÄR. Trädet ÄR. Är vad det är. Det finns inget bedrägligt sken i trädet. Finns ingen uppdelning i yta och djup.

Det är inte bara trädets osynliga rötter som är dess djup, utan även grenverket är djup. Grenverket är trädets rötter in i makrokosmos. Det finns således ingen riktning i Fadern. Djupet kommer inte bara nerifrån och upp, utan även uppifrån och ner, och från båda sidorna. Ungtjurens livsväsen var fullsatt av ögon. Hela varelsen skådade, inte bara ögonen.

Att VARA är att skåda och att skådas. Att VARA är genomskinlighet. Ögonen är livets genomskinlighet, livets Uppenbarelse.

Livet avslöjas i ögonen. Åt båda riktningarna. Ögonen avslöjar livet, och ögonen är själva ett avslöjande för den som betraktar dem.

Ögonen är livets hål, livets källa, livets djup.

Varje människa och varje varelse har ett Fader-väsen, som är dess ögon-väsen. Det är att djupet uppenbaras och avslöjas istället för att gömmas. Uppenbarelsen av livets djup är livets skapelse. Fader-väsendet är det skapande källväsendet. Skapande är aldrig skapelse ur intet, utan **alltid skapelse ur djupet**. Skapelsen har ingen början, och är därför alltid källskapelse, utstrålningsskapelse. Livet skapar sig självt såsom blomman vecklar ut sig. Utskapelse.

När människan föll i civilisation, förlorade hon sitt fader-väsen, skapelseväsen. Hon blev inskapande istället för utskapande. Som om skapelsen gick åt andra hållet, som om blomman vecklade in sig istället för att veckla ut sig. Hon blev som ett stängt arkiv, som bara blev större och större med åren. Arkivet kallades för "undermedvetandet", som är det ställe där inskapelsen samlar sig, som i en ständigt fortgående implosion. Till slut blir arkivet för trångt, och då exploderar det. Explosionen kallas för "psykoser", "psykiska sjukdomar". En del lyckas kontrollera explosionen och kanaliserade den som konst istället för "psykiska sjukdomar".

Faderväsendets explosion är en av livets kraftigaste händelser. Plötsligt uppenbaras människan, men inte genom naturlig skapelse ur djupet, denna långsamma, trygga process, utan blixtlikt, så att den förlamar omgivningen och får den att förfölja en.

Faderväsendets explosion är Guds vrede, som dödade lammet. Så länge vi utskapas sakta ur djupet, smyger vi på tå och lyckas ducka för samhällslagens piska. Vi smyger likt alla djur i skogen gör sålänge civilisationen råder. Men när vi inskapat oss själva till bristningsgränsen, exploderar vi, och tilldrar oss våra fienders uppmärksamhet. Det var detta som vållade Jesu död. Hans tempelrening var hans fadersväsens explosion.

Faderväsendets explosion är ett utskapelsens vulkanutbrott, kompensationen för alla år av inskapelse. Plötsligt kommer allt till ytan som legat och pyrt i hemlighet under många år. Utvecklingen når en kritisk massa, och skenar iväg, och stannar inte förrän den stöter i väggen, och har förtärt sig själva.

Hela Naturen är delaktig i männskans inskapelseöde. En betongvägg är t.ex. inskapade mineraler, som inte längre får uppenbara sitt sanna väsen i naturens kretslopp, utan är inkapslade som i ett tomt arkiv, låst och igenbommat. Ja, allt material som omformats till civilisatin, från parker och trädåkrar till datorer, är inskapad natur.

En gång blir arkivet fullt, och Naturen exploderar. Hela Naturen gör uppror, och tvingar fram sin uppenbarelse, kompensationen för inskapelsetvånget. Guds vrede bryter fram.

Så länge bara enskilda mänskliga individer exploderar, kunde man förfölja dem med samhällslagens hjälp. Men vad gör man när **allt** exploderar? Då finns inte lagen och straffet längre. Då är det inte lammet som slaktas, utan vilddjuret, Babylon. Och det slaktade lammet har själv blivit bödeln.

Detta kallas "Jesu återkomst", "uppståndelsen", "uppryckelsen", "2012", "Klimathotet".

Det är den stora avslöjelsedagen. Dagen när skillnaden mellan sken och verklighet vulkaniskt bryts ner. Naturen väntar i andlös spänning på Guds vredes stora dag, utlovad av profeter sedan urminnes tider. Dagen då Fadern, skaparen, skall våldsamt bryta fram, ingripa och förvandla allt.

Detta står skrivet i naturlagarna. I livsväsendet. Det måste komma en dag.

2010-11-08

Varför det inte finns personlig skuld

"Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör".

Detta sade Jesus inte bara till sina bödlar, utan till alla civiliserade människor någonsin. Alla som håller på med lagar och straff, och ska försöka tvinga sin omgivning till underkastelse.

De civiliserade vet inte vad de gör. Så enkelt är det. Skulle dom fatta vad det var dom höll på med, skulle dom aldrig göra det dom gör.

Det är därför det inte finns någon personlig skuld. Det är därför Gud/Naturen inte straffar.

Förlåtelse är inte att efterge skuld. Det är att proklamera att skulden aldrig funnits. All annan förlåtelse är bara hycklerisk förlåtelse.

Varför vet inte de civiliserade vad de gör?

Jo, de ser inte igenom fasaderna. De tror att civilisationens fasader är verkligheten. Att samhällslagen är verklighetens och naturens lag, Guds lag. De tror sig tvingade att underkasta sig lagarna som om de vore verkligheten. Och lyda dess uppmaningar som om det vore Guds och naturens uppmaningar.

Varför tror du de romerska soldaterna korsfäste Jesus? Var det för att de hatade honom? NEJ! Det var bara för att de trodde sig vara tvungna att lyda order. De genomskådade inte det romerska samhället, såg inte utvägen ur slaveriet, de trodde inte att det fanns andra vägar att gå än att arbeta för Babylon.

Och så är det vanligtvis med all s.k. "ondska". Den utförs bara av "plikt". Som rutinarbete, utan personligt engagemang.

Därför är det fel att kalla det "ondska". "Slaveri" vore ett bättre ord att använda. Det skulle få oss att genomskåda vad hela civilisationen egentligen är. Ett slaverisystem.

Tänk på att allt ondskefullt arbete i samhället, all djurplågeri och naturskövling och människoförnedring utförs av slavar i ett rent mekaniskt rutinarbete, utan personligt engagemang av varken kärlek eller hat.

Om vi inte genomskådar detta, faller vi själva offer för orsaken till slaveriet, nämligen **demoniseringen av livet och människan**. Att tro att man har livet emot sig, och sina medmänniskor emot sig, och att man därför måste förtjäna sin plats i livet genom slaveri och underkastelse. Man finner sig vara i en hård och kall kamp om tillvaron, och projicerar detta på hela naturen, såsom Darwin gjorde i sin utvecklingslära. Bara en sådan syn på tillvaron kan rättfärdiga slaveri.

Genast när vi ser att naturen och människan inte är ond, kan vi släppa vår fruktan och det som binder oss till slaveriet. Vi kan återvända till ett liv likt ett barn, trygga och lekfulla i jordens famn, utan att behöva prestera något. Jag har själv återvänt till ett sådant liv, och jag vet därför vad jag pratar om.

Demoniseringen av människan, tron på att hon kan vara ond tvärs igenom, är orsaken till alla krig och allt hat. Hat är att skuldbelägga sin medmänniska, att uppleva att det är medmänniskans fel att det gick som det gick. Hat är att inte kunna genomskåda sin medmänniska, att inte kunna se slaven och det lidande barnet bakom den tunna fasaden av frihet och självvalt våld.

Det finns inget skapat som är ont, eller kan vara ont. Det onda är Systemet, Civilisationen, Babylon, det kalla och opersonliga maskineriet. Det är det enda onda som finns i hela universum. Och det finns inte i materien, i tingen som civilisationen skapat, utan det är ett slags mentalt tankeapparat i våra skallar, som är ditsatt genom kraftig hjärntvätt alltifrån tidig barndom, något ingen är skuld i själv. Denna tankeapparat förblindar hela vår tillvaro, och får oss att tro att fasaderna i civilisationen är verkligheten. Att reklamskyltarna är verkliga, att orden om mat går att äta.

Våldshandlingar av hat är desperata, förtvivlade försök att förinta ondskan, genom att man tror att ondskan bor i människan, som något inneboende, som hennes natur. Och att ondskans förintelse därför bara kan fås till stånd genom den "onda" människans förintande.

Genomskådar man dessa våldshandlingar, finner man alltid en Robin Hood där bakom, en anarkist, en förtvivlad frihetskämpe, en hjältemodig människa som kanaliserar sitt hjältemod utifrån en total feltolkning av verkligheten, som hon inte är skuld till själv.

Våldshandlingar är ungefär samma fenomen som dödsrädsla, som uppkommer genom en total feltolkning av döden som förintelse, bara för att man inte kan se bakom materiens fasad, sådan som den har framställts av civilisationen. Man försöker förinta döden med alla till buds stående medel. Man tror att döden är ond, trots att den är vägen till nyfödelse och barnaskap i paradiset.

Man tror att människorna omkring en är ett med sina ord, att de är lika onda som sina ord. Man ser inte bakom ordens fasad, ser inte hur orden i civilisationen döljer verkligheten istället för att uppenbara den.

2010-11-08

De tretton mest anticivilisatoriska och djuriska texterna någonsin

1) Bibeln (1917)

2) Larsen, Lars:
Djurisk teologi. Paradisets återkomst. 2010

3) Wetterlund, N.P.:
Andens lag I-II (1987)

4) John Zerzan:
Maskinernas skymning, Anarchos förlag 2009

5) Cajsdotter, Emelie:
Zander och tiden. Samtal med djur.

6) Scheurmann, Erich:
Papalagi. Den vite mannen. Söderhavshövdingen Tuiavii av Tiavis tal. Bokförlaget Korpen 1977

7) Södergran, Edith:
Landet som icke är

8) Fröding, Gustaf:
Mattoidens sånger

9) Hölderlin, Friedrich:
Barndomen (dikt)

10) Malmberg, Bertil:
Dikter vid gränsen (bl.a. Aftonrodnad)

11) C.F.Andrews: Sadhu Sundar Singh. Personliga minnen, 1934

12) Seger, Olof:
David Petander. Vandrarprästen. 1929

13) Odenvik, Nathan:
Lars Ulstadius. En pietismens banérförare i fångenskap för sin tro. 1940

2010-11-08

Första budets väsen

(avskrift av en liten handskriven "minibok")

Skrifter inspirerade av N.P.Wetterlund II

Gudskärlekens väsen

"Jag är Herren din Gud. Du skall icke hava andar gudar än mig."
Jesus förtydligar: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd."

Gud är Den Stora Verkligheten. Naturens, Universums Verklighet. Vad är då att ha Herren som sin Gud? Det är att ha Verkligheten som sin enda verklighet. Det är att lidelsefullt älska Verkligheten, älska Naturen, älska Universum. Vad är att bryta första budet? Det är att hata och demonisera verkligheten. Att tro att naturen är fascistisk, att tro att människan kan vara ond innerst inne, att de naturliga instinkterna är syndiga, att döden

är något ont, en fiende som skall besegras, att naturliga sjukdomar och ålderdomen är något ont.

Hur kan man tro detta? Jo, genom att förblindas av civilisationens sken- och slaverivärld, så att maninte ser paradiset i naturen, och begär ett paradis bortom naturen, i en avlägsen himmel, i en idealvärld.

Älskar du Verkligheten, min vän? Om du inte gör det, kommer det av att du inte ser Verkligheten, utan projicerar civilisationen på Verkligheten, projicerar ditt civiliserade tankeapparat på Verkligheten. Och denna projicering är att bryta första budet.

Att bryta det första budet är att förneka dig själv tillträde till Verkligheten, och är ett brott mot dig själv, för du är själv en del av Verkligheten. Älskar du inte Verkligheten, älskar du således heller inte dig själv.

Det första budet är ditt eget Väsen, blodet i dina ådror, kraften i din arm. Det första budet är LIV. Det är ingen stel lag i en lagbok. Ingen utomstående straffar dig heller om du överträder det första budet. Du straffar bara dig själv.

Hur kan du hata Verkligheten, din Moder, din livskälla, det som besjälar dig och gör dig levande? Hur kan du älska overkligheten, lögnen, hyckleriet, illusionen, reklamskyltarnas budskap? Ja, sanningen är förstås att ingen av oss älskar detta innerst inne. Vi bara uppför oss som om vi älskade det,genom att delta i civilisationen som lydiga medborgare. Och det är handlingen som räknas här. Handlar vi inte i enlighe med vårt inre väsen, har vi brutit mot det första budet, oavsett hur mycket vi älskar det innerst inne. Kärlek är ju inte bara en känsla, utan handling. Om du inte handlar i enlighet med din kärlek till Verkligheten, älskar du för lite. Något har dött inne i dig. Något sover. Varför sover du? Varför fortfar du i ditt stödjande av civilisationen, genom att delta i dess ruttna spel? Det är en av dina hemligheter, som ingen annan kan veta. Och ingen kan tvinga dig att vakna. Kärlek väcks inte med tvång. Kanske väcks du bara av ett misstag, av en slump, nån vacker dag. T.ex. genom att läsa denna traktat. Eller av en vacker soluppgång. Ödets vägar är ofattbara.

<u>Den fyrhövdade kärleken</u>

"Av allt ditt hjärta"

Det är hjärtat som pumpar blodet i din kropp. Det andliga hjärtat pumpar blodet in i Verkligheten. Så länge du stannar inne i civilisationen pumpar du ditt andliga blod in i en skenverklighet. Du ger ditt liv för civilisationen istället för Gud/Naturen/Verkligheten. Och självbestraffningen är din lön för detta. När du omvänder dig till det första budet, kopplar du loss ditt andliga hjärta från Babylonmaskineriet, och din kropp upphör att vara ett redskap för byggandet och upprätthållandet av civilisation. Du tillför inte detta apparat något blod, något liv, längre.

"Av all din själ"

Odlar du din själ, dina känslor, av civilisationssystemet eller av Verkligheten/Naturen? Varifrån får dina lidelser sin näring? Är det från jakten efter status och bekräftelse av Systemet? Eller är det från naturen, djuren, barnen, den anspråkslösa människan?

Romantiserar du civilisationen? Den enda sanna romantiken kommer från Verkligheten/Naturen, allt annat är självbedrägeri och jakt efter tomhet, yta och reklamskyltar. Det är inte filmens värld som ska nära dina kärleksideal, utan Verklighetens värld, där inga ideal finns, utan allt är verkligt möte, och handpåtaglighet. Självsdesperationen försvinner i kärlekslivet och ersätts av lekfullhet.

"Av all din kraft"

Så länge du är civiliserad, går hela din kroppsstyrka till slavarbete, och du bjuder endast resterna av dina krafter åt fritid och nöje, åt kärlek och det som verkligen är värdefullt i livet. Hur dåraktigt är inte detta! All din kraft går åt att bygga Babylon, ditt eget fängelse, din egen slavdrivare.

När du en gång omvänder dig, lyfter du inte ett finger för Babylons "nytta". All din kraft går därefter spontant till att älska Verkligheten, och till att läka dina djupa själssår. Det gör man inte genom slaveri. utan genom att tillåta sig allt man innerst inne begär; frihet, lek, kärlek, barn, djur, natur, romantik och god mat. Allt detta kommer att ta alla dina krafter i anspråk, men det är inte ansträngande, till skillnad från slavarbetet i civilisationen.

"Av allt ditt förstånd"

Man kan älska verkligheten med sitt förstånd också. Spinoza talade om "den intellektuelle kärleken till Gud".

Intellektuell kärlek är något annat än filosofiska hårklyverier och debattlystenhet. Det är att gå till roten av vad filosofin handlar om; kärlek till vishet. Philo-sophia.

Det finns en oändlig skillnad mellan att läsa en bok för att klara tentamen i skolan, och att läsa en bok för att kunna älska Verkligheten.

Så länge du är civiliserad, går nästan all din läsning åt till det förstnämnda slaget. Du har helt enkelt inte tid och ro att söka efter Verkligheten, och följa ditt begär efter Verklighet. För detta krävs en avslappnad, luffande attityd; du finner aldrig Verkligheten genom att anstränga dig. Du måste återvända till barndomen och gå till roten och botten med allt.

De civiliserades förstånd är förslavat och upptaget av overklighet intill bredden.

När du lämnar civilisationen får du äntligen släppa loss din ofantliga naturliga kunskapstörst, inte efter torr, boklig lärdom, utan efter verklig, sann kunskap, kännedom om verkligheten.

Salig du som har skådat Gud
djupt i ditt väsens grund
du som har hört en hemlighet
som kom ut av din egen mun.

Salig du som har visshet fått
att skapelsens väsen är gott.
Som därför kan släppa ditt väsen loss
och hoppa i mörkaste fors.

Salig du som har lidit ut
den sista resten utav
den falskhet, det sken som nu tagit slut
i civilisationens grav.

2010-11-09

Det eviga helvetesstraffet

(avskrift av en handskriven minibok)

<u>Evigt - episkt</u>

Evighet är "eon", "tidsålder" på grekiska. Eller "epok". Evigt straff betyder alltså "episkt straff", "tidsålderligt straff".

Vilken tidsålder syftar det på? Jo, på den kommande tidsåldern. Tidsåldern efter Kristus.

När en själ blir vuxen, kommer hon inför ett vägskäl, så länge civilisationen består. Antingen blir hon Kristuslik, dvs. förblir i barndomens paradis, i harmoni med naturen, eller så låter hon sig förslavas av civilisationen. Puberteten, tonåren är vägskälet.

Alla människor, kristna eller inte, kommer inför detta vägskäl. Naturen själv predikar Kristus för dem, den anonyme Kristus.

Nu delas människorna upp i två läger, fåren och getterna, himmel och helvete. Det är **här** ödet avgörs, inte efter döden.

De som stannar i paradiset, betraktas ofta som psykiskt sjuka eller utvecklingsstörda. Men det stör dom inte det minsta. De lever ju i paradiset, men det förstår man inte.

Nu får själen avgöra sitt öde under detta livet. Helt på egen hand. Antingen tar man emot kristusförsoningen, frälsningen från civilisationen, som en fri, oförjänt gåva, eller så går man den tunga vägen till frälsningen; det eviga helvetetsstraffet, som är lagens väg till Kristus, lagens tuktomästarväg. På den vägen försöker man förtjäna sin frälsning genom slaveri under samhällslagen, helt tills man tröttnar och ger upp, och inser sin dårskap. Man måste alltså inhämta lärdomen genom bitter erfarenhet, man måste tappa sin barndoms oskuld för att återvinna den. För de flesta tar det ett helt liv innan de tröttnar, och de tar emot frälsningen först på dödsbädden.

Men ingen är tvungen att gå helvetesvägen tillbaka till himlen. Det finns en **ur-erfarenhet** av det onda, lika evig som skapelsen är, som alla oskuldsfulla varelser delar med hela universum i ett väldigt kollektivt medvetande och minne. Denna ur-erfarenhet är **medkänslans erfarenhet av synden**, och den kan man erhålla utan att själv någonsin synda, blott genom inlevelse i syndens verklighet. Livets träd var den sanna kunskapen om ont och gott, inte kunskapens träd, som gav bedräglig kunskap.

Det finns ingen naturlag i själen som säger att vi måste fela för att mogna, att vi måste lida för att fullkomnas. Själen väljer själv sitt öde. Men väljer den helvetesvägen genom civilisation, drivs den obönhörligen tillbaka till paradiset, om inte förr, så i dödsstunden.

Inget helvete varar lägre än ett människoliv. Bara människan kan utsättas för civilisation, och i nästa liv har vi redan ingått i den icke-mänskliga naturen, onåbara för civilisationens synd.

Varför finns civilisationen, helvetet överhuvudtaget? Vad är ondskans hemlighet?

Den är ingen uppfostringsanstalt, som varje varelse nån gång måste igenom för att mogna och fullkomnas. Den är istället det yttersta beviset på att själen har en fri vilja, är gudomlig, och kan avgöra sitt eget öde. Att den är med och skapar sin egen verklighet, att den är verklighetens och naturens medskapare. Ingen kan beskylla själen för att den skapar ett helvete åt sig, den har sina egna outgrundliga vägar till visdom. Och själen kan aldrig omyndigförklaras, aldrig förklaras som offer enbart.

Men döden är garanten för att helvetet inte kan vara evigt. Döden är tecknet på att själen inte är verklighetens skapare, utan enbart medskapare. Broder, inte herre. Själen kan aldrig isolera sig för gott från resten av verkligheten, utan denna kommer alltid i kapp själen förr eller senare.

Till själens begränsade frihet hör att den en gång i sin oändliga historia erbjuds möjlighet att erfara helvetet, isolationen från resten av verkligheten. Den som en gång har erfarit detta, vill aldrig i evighet ha det igen, och ångrar sig att hon överhuvudtaget prövade något så dåraktigt, istället för att välja den lättare och naturligare vägen; empatins vishet, som kan förstå ondskans väsen utan att själv behöva vara ond nån gång.

2010-11-09

Guds naturs födelse i människan

(avskrift av en handskriven minibok)

<u>Natur - "fyseos"</u>

"...bliva delaktiga av gudomlig natur (gr."fyseos")" (2.Pet. 1,4)

Ordet "fysisk" härstammar från grekiskans "fyseos", natur.

Man skulle därför kunna översätta stället med "...bliva delaktiga i gudomlig fysik."

Det som åsyftas är kroppens förvandling till gudslikhet, dvs. uppståndelsen. I bibeln handlar frälsningen alltid om hela människan, aldrig bara om "själen", "det inre".

Alltså; när vi blir frälsta och tar emot Kristus, uppstår vi med honom både till ande och kropp. Detta är "den yttersta dagen", "Jesu återkomst". Jesus kommer åter - i oss. Först.

Vad är då den gudomliga natur som vi förvandlas till, vad är Guds natur? Det är just det vad det låter som; naturen, skapelsen, i all sin ursprungliga paradisiska härlighet. Den rena, oskuldsfulla naturen som vi ser omkring oss **här och nu**. I ett träd, i en hund, i en mask. Det är **denna** natur som återföds och återskapas i oss. Vi lämnar vår isolering från resten av Guds skapelse, och blir ett med naturen.

Så enkel är frälsningen. Den är inte mer mystisk än så. Allt bara återställs, återgår till sin rena ursprunglighet. Människan återgår till sin aplikhet. Människoapans nakna kropp i all sin vildhet och frihet är "uppståndelsekroppen". Den ligger och gror under kläderna på varje civiliserad människa.

En dag är den kroppen mogen för att födas. Den är vår andliga kropp. För de flesta föds den först på dödsbädden, då åldringen återinträder i spädbarnsstadiet, och släpper alla sina hämningar. Det som kallas "senilitet" är ofta inget annat än uppståndelsekroppens första kravlande efter födelsen. Senila åldringar är som stora barn. De har återvänt till sitt ursprung, de är inte sjuka, utan tvärtemot, de har tillfrisknat.

Vår kropp har en innersida och en yttersida. Innersidan kallas själen. Kroppens uppståndelse innebär att innersidan och yttersidan blir ett i kroppen. Att kroppen inte längre döljer själen, utan uppenbarar den. Om vi t.ex. döljer våra instinkter och begär, är det själen vi döljer, och det uppstår en splittring i kroppen mellan inre och yttre, synligt och osynligt. Vi blir hycklare.

Inga naturliga begär är onda. I såfall skulle skapelsen själv bara ond innerst inne. Men det är den inte, utan "Gud såg att det var gott", som det står i skapelseberättelsen.

Kroppens uppståndelse består i att insidan vändes utåt. Kroppen **uppenbaras**. Det är vår personliga apokalyps (avslöjande). Ondskan består i de bojor som har hämmat och döljt vår innersta natur. När ondskan slutligen tas bort i den universella apokalypsen, eller i vår personliga död, kan vi släppa vår natur loss helt och hållet, och den får sin rättfärdiga dom; att den är god.

Under tiden vi väntar på denna sista apokalyps, kan vi födas på nytt hemligen, under kläderna, för oss själva och för Gud; vår personliga apokalyps, fördold för omgivningen. Det är denna apokalyps som Paulus åsyftar när han säger att "vårt liv är fördolt med Kristus i Gud."

P.gr.a. lagens hämdlystenhet kan vi ännu inte avslöja detta liv för omgivningen, p.gr.a. det straff vi då får av samhället. Men i den universella apokalypsen, då hela naturen gör uppror mot civilisationen, och avslöjar sitt sanna väsen för den, skall också vi uppenbaras med resten av naturen. Som Paulus säger; "När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skola och I med honom bliva uppenbarade i härlighet." (Kol 3,4)

Kroppens uppståndelse föregår alltså i två etapper, den första och andra uppståndelsen (Upp.20;4-5). Den första föregår i hemlighet, och kallas för "uppryckelsen". Det är vår personliga uppståndelse. Men den är inte tillräcklig, ännu är vi fångar under samhällslagen, och kan inte uppenbara oss för andra än för oss själva och Gud. Vi måste vänta tills "den som ännu håller tillbaka först skaffas ur vägen" (2. Tess. 1:7), dvs. skökan, det andliga hyckleriet, det bedrägliga skenet. Skökan skall kastas av vilddjuret, Babylon, så att samhällslagens laglöshet uppenbaras. Och när det onda uppenbaras, förtärs det. Det tål inte ljuset och öppenheten, som är dess brinnande eldsjö.

Det ljus som kommer att locka fram ondskan ur sitt hyckleriska gömställe är naturens nyfödelse, den nästa stora förändringen i naturen, som har sina stora cykler av födelse och död. En sådan förändring klarar inte den statiska, maskinlika ondskan av, och den sprängs inifrån när den försöker göra motstånd till det yttersta mot naturens födslovärk.

Naturens nästa födelse kommer att ha samma inverkan på hela mänskligheten som döden har på den enskilda civiliserade människan. Hela mänskligheten kommer att släppa sin natur loss och förvandlas vid dödens rand, i en universell nära-döden-upplevelse.

Och eftersom vi är så nära förbundna med helheten, kommer vår egen kropps uppståndelse inte att fullbordas utan att hela resten av mänskligheten förvandlas.

Vår hemliga personliga uppståndelse kallas för "uppståndelsen **från** de döda". Allas gemensamma uppståndelse kallas för "**de dödas** uppståndelse."

2010-11-09

Mina naturmystiska frö

Barndomen:

Astrid Lindgren (Emil, Pippi, Ronja), Vangsgutande, John Bauer, H.C. Andersen, Elsa Beskow (inte minst "Tomtebobarnen"), Johanna Spyri (Heidi), Thorbjörn Egner (Klas Klättermus och de andra djuren i hackebackeskogen), Rudyard Kipling (djungelboken), Daniel Defoe (Robinson Crusoe), Edgar Rice Bourroughs (Tarzan), Laura Ingalls Wilder, Selma Lagerlöf (Nils Holgersson), Howard Pyle (Robin Hood), Mark Twain (Tom Sawyer), J.F.Cooper (Den siste mohikanen), Anders Frostenson (Guds kärlek är som gräset), Israel Kolmodin (Den blomstertid), J.L.Runeberg (Svanen, Säg mig du lilla fågel), Z.Topelius (Jag gungar i högsta grenen, Sov du lilla videung), C.S.Lewis (Narnia), Britt G. Hallqvist (Måne och sol),

Från min kristna omvändelse 1997 till min naturmystiska roman "Aurora" 2004:

Bibeln (Skapelseberättelsen), Runa (Elisabeth Beskow), A.W.Tozer (Gudslängtan), Jakob Böhme, William Wordsworth, Friedrich Hölderlin, F.W.J.von Schelling (Clara), Paul Gerhardt (I denna ljuva sommartid), , Rabindranath Tagore (Gitanjali, sångoffer), Goethe, Frederic Godét, Neale Donald Walsch, Eva-Stina Byggmästar

Från 2004 till luffarlivets början 2006:

Pierre Teilhard de Chardin (Mässa för all jorden), Jakob Tegengren, Hjalmar Ekström, David Petander, Franciscus, Harry Månsus, Gustaf Wingren, Martin Lönnebo, Kahlil Gibran, Sadhu Sundar Singh, Matthew Fox, Erich Scheurmann (Papalagi), Tommy Hellsten, Edvard Grieg, Roger Pontare, Eva Dahlgren, J.R.R.Tolkien, Emelie Cajsdotter, Maria Suutala, Thimothy Threadwell (Grizzly Man), Tarjei Vesaas (Fuglane), en barfotagående helig dåre på en frikyrklig konferens i Borgå sommaren 2005, Harry Blomberg (Stackars vår kärlek)

Från 2006 till sommaren 2008:

Hermann Hesse (Stäppvargen), Gustaf Fröding, Erkki Lappalainen, Edith Södergran, Ann Jäderlund, Hövding Seattle, Dan Andersson, Johannes Edfelt, Skogs-David, Skogs-Sara, Vilhelm Ekelund, Stefan George, Erlend Loe (Doppler),Gunnar Edman, Gunnar Björling, Tor Ulven, Helena Leijd, Henry David Thoreau, Hjalmar Gullberg, Evert Taube, Diogenes, Verner von Heidenstam, N.P.Wetterlund

Från sommaren 2008 till idag, hösten 2010:

John Zerzan, Pentti Linkola, Jürgen Moltmann, Bengt Kristensson Uggla, Gordon Kauffman, Ran Prieur, Arne Naess, Jonas Lundström, Ronja Aarniala, Anna Yrjönen, James Lovelock, Vladimir Megré, Bertil Malmberg, Skogs-Emil, Darko-den aplike fången i det serbiska fängelset), Jonatan Strandberg (Agueli against civilisatione), Tony DiTerlizzi/Holly Black (Arthur Spiderwicks handbok över vår sagolika omgivning), Barbro Karlén, Friedrich Nietzsche, Johannes Müller, Annika Spalde, Pelle Strindlund, Wilfrid Stinissen, Thomas Merton, Ludvid Jönsson

2010-11-10

Aforism om mystiken i orden

Det är svårt att hitta mystik i de civiliserades ord, såväl hos poeter som hos teologer och predikanter. Och ännu svårare är det att hitat naturmystik. Här är man det svältande gatubarnet som går och plockar upp minsta smula från gatan.

2010-11-10

Aforism om ordet

Varje ord har börjat som symbol - som ande - och varje ord har slutat som självändamål - som bokstav - i civilisationens grepp.

Varje ord har börjat som poesi - som lek - och varje ord har slutat som kugghjul i ett mekaniskt och förslavande språkmaskineri i civilisationens grepp.

2010-11-10

Aforism om sammanblandningen av ord och verklighet

De civiliserade tror att språket är verkligheten. Det är lika idiotiskt som att tro att man kan äta förpackningen, bara för att det står matens namn på den.

Detta sammanblandande av ord och verklighet kommer tydligast fram i den bokstavliga tolkningen av bibeln som fundamentalisterna bedriver. Och detta speglar hela civilisationens väsen. Dess väsen består i att ta det bedrägliga skenet för verkligheten, att sammanblanda sken och verklighet.

2010-11-10

Naturmystiska pärlor av Hjalmar Ekström

"Guds rike spirade fram och blomstrade mitt igenom det allra minsta lilla ting här i världen, t.o.m. genom sten och bråte. Allt blev levande, ja, fullt av liv och allt och varje kom till mig såsom budbärare (änglar) från det översinnliga. Jag hade sagt nej till tingen och människorna och allt, uppgivit det allt, och så kom tingen, människorna, djuren till mig såsom nya gestalter i en ny skapelse. Och jag fröjdades med bävan. Det var en beskådelsens tid. Allting låg bländande klart och likväl med ett milt sken framför mig, både andliga och himmelska och jordiska ting."

"I denna fördoldhet födes den gudomliga synen i människan. Hon se det icke andra se. För denna blick som fötts i henne, strålar Guds hjärta fram genom de minsta ting i världen, förhärligande, försonande, förklarande. Det ger liv och ord åt allt, öppnar oändliga vidder av Gudshärlighet i allt som är och sker och gör till och med denna världens stock och sten och bråte genomskinliga som kristall, så att alla höljen öppna sig och avslöja tingens innersta väsen. Detta är Kristus-blicken och den blicken giver liv åt allt varpå den faller."

2010-11-10

Den märkvärdiga etymologin (betydelsehistorien) hos ordet "demon". Lite om onda andar och exorcism

Vårt ord "demon" kommer från grekiskans "daimon" eller "daimonion".

Nationalencyklopedin skriver:

daimo´nion, i grekisk föreställningsvärld gudomlighet, gudomlig makt; den nämns i tidiga grekiska texter ibland som jämställd med theo´s, 'gud', men ofta som en underlägsen gudomlighet. I senare texter, t.ex. Nya Testamentet, betyder daimonion ofta en ond ande; jfr demon. Ordet är dock mest känt som Sokrates egen term för den gudom, den varnande "inre röst", som ända från hans barndom avhöll honom från felsteg. Denna röst gav aldrig positiva råd utan var endast avvärjande.

Wikipedia skriver:

En **daimon** eller **daimone** (grekisk δαίμων) är i grekisk mytologi en gud, ande eller ett väsen som visar sin kraft i naturen. Begreppet har haft lite olika betydelse, men används idag främst för naturgudar eller naturdemoner i grekisk mytologi, som nymfer, satyrer, Pan, Muserna och kentaurer. Ordet daimon har också gett namn till det judiska-kristna demon-begreppet.

Det är träffande detta att ordet demon först betydde gudom, god ande och naturväsen. Att ordet kom att få negativ laddning kommer förstås av den demonisering av naturen som ligger i civilisationens väsen. Samt demoniseringen av människans innersta natur. Man får inte längre följa sitt hjärta, sin "daimon", som Sokrates gjorde, utan man skall lyda civilisationens yttre, mekaniska system av lagar och regler.

Jag minns hur min kristet-fundamentalistiska far alltid pratade om att jag var besatt av demoner när jag i min ungdom ville följa min egen väg, som gick åt ett annat håll än min far ville, som ville ha mig som sin slav och egendom. Är inte detta ett träffande exempel på vad som hände i civilisationens begynnelse? Vissa ville härska över de andra, och fick de inte det, kallade de de andras andar för demoner.

Vad kan Jesu demonutdrivning ha handlat om? Kanske inget annat än en simpel irritation över moment som störde hans narcissistiska självbild som utvald profet och helgon. Andar som inte "lydde". Som inte underkastade sig honom. Väckelsepredikanterna har fört vidare denna tradition av exorcism, kritiserar man dem kan man vänta sig att bli förklarad som en som är besatt av demoner. Jag har erfarit detta många gånger i mitt eget liv, och dessa predikanter har framstått för mig som höjden av simpelhet, småsinthet och narcissism.

Jag blir också irriterad om någon kommer med löjlig kritik av min teologi. Och jag skulle kunna tänka mig att tolka civilisationen som en ond ande som alla civiliserade är besatta av. Men jag tycker exorcism är fullständigt vanvettigt, och röjer en oförmåga att tolka de andliga verkligheterna, en oförmåga att förstå vad "ande" är, och vad en "ond ande" kan vara. Exorcism är manipulation, hjärntvätt, krav på underkastelse, tvång och andligt våld. Det är att ha oerhört primitiva och antropomorfistiska uppfattningar om vad "ande" är. Man är innestängd i symbolernas värld, och kan inte knäcka koderna, ser inte länken mellan symbolen och vad den symboliserar.

Jag håller med Rudolf Bultmann när han säger att vi måste avmytologisera bibliska föreställningar om demoner och "övernaturliga ting". Min avmytologisering av demon-symbolen skulle alltså vara att det betecknar det mekaniska systemet av lagar och regler som kallas civilisation, och som håller människornas själar och kroppar i slaveri, kontroll, som om en personlig andevarelse kontrollerade deras ande. Men här är det frågan om ett mekaniskt maskineri, ett helt opersonligt system. Det skulle således vara rättare att tala om andelöshet istället för ande, för ande är alltid något personligt, ande är alltid LIV. Alltså man borde tala om "antidemoner" istället för demoner när man talar om de onda makterna, om man ska vara lite mer trogen mot ordets etymologi. Ondskan är aldrig LIV, ande, det som besjälar, utan alltid motsatsen till liv, det som hämmar och kväser livet, såsom lagar och regler gör.

Så om Ulf Ekman fick för sig att jag var besatt av en demon, skulle jag svara honom; "**Jepp, du har rätt. Och du är besatt av en antidemon**".

2010-11-10

Aforism om symbolen/ordet

Symbolerna och orden är som speglar som naturen har tvingats hålla upp framför den fallna människan, och som hon måste stirra besatt i helt tills hon åter känner igen sitt ansikte, och kan lämna spegeln för alltid med återvunnet förtroende för skönheten i sin naturliga gestalt. Så länge hon tror att hon är ful, att det är något fel på henne, blir speglarna, orden, bärare av ett fult innehåll, hennes missnöjdhet med sig själv, trots att det är hennes naturliga, vackra ansikte hon ser i spegeln. Ordet "Gud" blir en beteckning för en kosmisk tyrann, osv.

Lycklig den som vunnit ett sådant självförtroende att hon kan leka med spegeln istället för att desperat söka efter sin förlorade skönhet däri. Att kunna leka med speglarna är sista etappen innan man överger dem för gott.

Speglarna är goda, ty de speglar alltid människans naturliga skönhet, men de kommer att överges till slut, när verkligheten blir mer intressann än spegelbilden.

2010-11-10

Språkets utarmning

I början var språket kvalitativt, och vi upplevde tingens sanna väsen i orden, som inte var många. Vi behövde inte använda många ord för att beskriva en människas väsen, utan vi upplevde en människas mänsklighet instinktivt i namnet, i all dess fullhet och rikedom.

Sedan hände något.

Förbindelsen mellan ordet och verkligheten blev bruten, och vi försökte desperat kompensera för detta genom en störtflod av beskrivande attribut, som skulle fånga tingens väsen igen. Men orden bara skymde tingen istället för att uppenbara dem. Det var bara kvantitativt snack, utan kvalitet. En massa attribut uppfanns för att beskriva tingen, men tingen bara gled ut ur händerna på oss hela tiden. Vi upplevde oss inlåsta i orden, utan kontakt med verkligheten utanför dem.

2010-11-10

Vad det är som gör något till naturmystik, ekosofi

Vad är det som gör något till naturmystik, ekosofi? Är det att man direkt utsäger ordet "natur" i texten? Eller något annat liknande ord som kan koppla medvetandet till naturmystikens/ekosofins fack, som "kosmos", "skapelsen", "Livet" "miljön"?

Nej, naturmystiska/ekosofiska texter behöver inte ha dessa termer i sig.

Faktum är att en text som t.ex. Johannesevangeliets passionsberättelse, berättelsen om Jesu lidande och uppståndelse, kan vara naturmystisk och ekosofisk utan att en enda gång behöva hänvisa till sådana termer. För livet ligger inte i termen, i facket, utan i den ande som besjälar något. Och denna ande kan vara anonym.

Enligt mig är passionsberättelsen en av de mest naturmystiska och ekosofiska texterna vi har. Trots att de använts genom kyrkans historia till precis motsatta saker, till att upprätthålla en andlighet som är djupt främmande för naturen.

2010-11-11

Naturmystisk insikt av Mäster Eckhart

"Om du vill upptäcka naturens nakenhet, måste du förstöra dess symboler."

2010-11-11

Hur kan de civiliserade demonisera paradiset?

I läsningen av Viktor Rydbergs dikt "drömliv" blir det klart för mig det jag dunkelt anat:

De civiliserade upplever själva naturen som fallen, förmörkad, syndig, ja nästan ond. Naturen har i deras ögon deltagit i människans syndafall, Adam och Evas syndafall.

För mig, som efter min djuriska nyfödelse har upplevt det som **fullständigt självklart** att naturen är Edens paradis, just nu, är det ofattbart att de civiliserade kan vara så blinda, att de i den grad kan projicera sitt eget helvete på resten av naturen, och göra den blott till ett instrument för sina egna känslor och stämningar. Att de inte kan låta naturen vila sig själv och sitt egenvärde, och låta den bara få vara just det den är.

T.o.m. en av mina **anarkistiska** vänner i Åbo delar denna civiliserade syn på naturen, trots att han inte har något med kyrkan att göra, trots att hans livsåskådning mer vetter åt New Age än åt kristendomen. Han hade en hund, hunden Kero (samma hund som adopterade mig och sitter i Naturens Döda Akademi). Vi grälade länge om hans hund var fascistisk av naturen, eller inte. Min vän menade att hundens vilda natur var fascistisk, och att han därför måste hållas i band, och tämjas och uppfostras. Jag blev mäkta vred över denna åskådning, och fick till ett ordentligt gräl med mina vassa, bitska invändningar. Jag menade att det var just tvärtemot, det var min vän som var fascistisk när han höll andra varelser i fångenskap, och gjorde sig till herre över andra.

Det är just demoniseringen av naturen som det fascistiska samhälle vi har idag tar till för att försvara sin exploatering och förnedring av allt fritt, friskt och naturligt liv. Hade det inte varit för denna demonisering, hade dess gärningar varit fullständigt obegripliga.

2010-11-11

Vad de civiliserades lidande består av

Det väsentliga i de civiliserades lidande utgörs av rädslan, demoniseringen av det som utlöser fysisk smärta. Så länge man inte är rädd, utan ser smärta som något naturligt och nyfödande, så att man inte demoniserar och ropar på hämnd, så länge är den fysiska smärtan lätt att bära, och är en fullt integrerad del av det paradisiska Eden-livet.

Jag har erfarit detta väldigt konkret t.ex. i min erfarenhet av hundbett kontra våld från människor. Bara för att jag förlorat all rädsla för djur och hundar, biter liksom inte hundbetten på min "smärtkropp" längre. Jag har upplevt hundbett i läppen, så att läppen svullnade och det kom blod, men det störde mig inte alls, jag tyckte bara att det var lustigt. Jag har upplevt hundbett i hakan så att en djup skåra uppstod, så att det strömmade blod, men heller inte det störde mig det minsta. Ja, jag har säkert upplevt hundratals hundbett, de flesta utan blod, men ingen av dem har satt traumatiska spår i mig. Enda orsaken till detta är att jag erhållit en "silverblick" för hundarnas väsen, en genomskådande blick, och kan se lekfullheten och den totala frånvaron av ondska bakom betten.

I lekfulla brottningsmatcher kan det också göra ont utan att det stör det minsta. Och likaså i sådana smärtor som man väljer helt själv, såna man skulle kunna avstå från, såsom värk i musklerna efter för hård träning, eller "mjölksyran" som stiger i kroppen på slutrakan av en långdistanstävling, när man tar ut sina sista krafter.

Men min silverblick gentemot människor är ännu suddig i praktiken, fast jag börjar få den alltmer i teorin, genom att jag teoretiskt förlorat tron på personlig ondska.

Varför är det så svårt att tåla lidande som andra människor är upphov till? Varför tål vi lidande som djur, natur och sjukdomar är upphov till, utan att ropa på hämnd, men inte vad andra människor är upphov till?

Jag tror att det kommer av att vi inte kan se igenom dessa människor, och tror att det onda system som de slavar under, och som är orsaken till de onaturliga lidanden som de vållar oss, är inne i dom som en natur, som deras egen natur. Vi kräver ansvar av dom, som om dom vore medvetna om sitt eget slaveri. Men ingen är slav i full medvetenhet och fri vilja,

slaveri kan endast uppstå av hjärntvätt och rädsla. Att kräva att dessa förblindade slavar ska ta sitt ansvar, är ungefär lika idiotiskt som att kräva att barnarbetarna i asiatiska industrier ska ta sitt ansvar och sluta arbeta. De civiliserade är som barn, de förstår inte vad de håller på med, de är socialiserade in i det de gör, det är deras verklighet, det är självklarheter för dom.

Just därför kan de civiliserade inte skuldbeläggas, har inget ansvar för de onaturliga förhållanden som de skapar, dessa lidanden som vi så väl vet aldrig skulle tillfalla oss om vi levde som djuren i naturens kretslopp. Kommer de ut av civilisationssystemet, är det inte för att "de har tagit sitt ansvar och ryckt upp sig", utan för att det har skett slint i maskeriet, ett "misstag", så att naturen har fått en chans att kika in genom sprickan, och uppenbara sig för den blinde. Det var detta som hände mig. Ett rent misstag, alltså, en slump. Det var sannerligen inte jag som bestämde mig för att lämna systemet, det var inte planerat, det bara steg spontant upp genom instinkten en vacker dag, och jag hade bara att följa impulsen.

Onaturliga lidanden kan förvandlas till naturliga

De civiliserade skapar konstiga lidanden åt oss, som aldrig skulle uppstå i naturliga förhållanden. Är det just formen av onaturligt lidande som är en del av det som gör det så svårt att bära?

Men även onaturligt lidande blir naturligt när vi möter det som djuren gör. Ingenting är onaturligt för den naturlige. "Allt är rent för den rene", som Paulus sa. Vi avväpnar onaturligheten, förvandlar den inne i oss, som en stor omsmältningsverkstad. Därför är det sant som Paulus också säger, att "allt samverkar till det bästa för den som älskar Gud, dvs. Verkligheten/Naturen.

I själva mängden av konkret fysisk smärta kan de civiliserade aldrig vålla oss något värre än resten av naturen kan. Därför kan vi med en enkel psykisk omsmältningsprocess möta de smärtor som de civiliserade vållar oss, som om de kom från naturen, trots att vi vet att deras yttersta orsak är det onda civilisationssystemet, tillkommet av misstag, inte av någons fria vilja. Det är detta kristendomen syftar på när den talar om att vi måste ta allt, både ont och gott, från Guds hand. Vi måste ta alla lidanden från naturens hand, då avväpnar vi dem.

Att alla lidanden kommer från naturen, är ju också sant i den meningen att naturens sårbarhet är denandra orsaken till att vi överhuvudtaget kan utsättas från det onaturliga lidandet som de civiliserade vållar oss.

2010-11-11

De civiliserades förvridna syn på "undergången"

De civiliserade skall alltid skjuta upp undergången och apokalypsen på framtiden. Som om undergången vore likvärdigt med materiell förstörelse. Men för naturen är nedbrytningen av det materiella, vare sig i form av klimatkatastrofer eller nedsmutsning, aldrig någon undergång, utan självklara, naturliga förlopp, oumbärliga för kretsloppet, lika goda som döden, sånt som behövs för att livet ska förnya sig.

Det de civiliserade kan åsamka naturen blir aldrig värre än vad naturen själv kan göra i form av "naturkatastrofer", t.ex. vulkanutbrott eller kometnedslag.

Den enda verkliga undergången är den som de civiliserade, och **enbart dessa**, lever i **nu**; isoleringen från resten av naturens livsstil. Och det är denna undergång som får de civiliserade att projicera undergång på framtiden, samt på materiella och ekologiska förhållanden.

Den enda verkliga undergången är slaveriet under civilisationssystemet, med den demonisering av allt naturligt som det bär med sig. Nedbrytningen av det materiella är, istället för undergång, en hjälp till att avsluta sitt slaveri.

2010-11-12

Hur svårt det är att predika kärlek och godhet för en civiliserad

Vad hjälper det en människa att höra "övervinn det onda med det goda" om hon inte känner det godas väsen? Vad hjälper det att höra "älska din fiende" om man inte känner kärlekens väsen inifrån?

Man kommer bara att utnyttja dessa ord till att bygga sin civiliserade dårskap ännu högre och ännu mer invecklad i sig själv.

Det enda som hjälper, är inte predikan, men att **naturen själv uppenbarar sig för den civiliserade**, blixtlikt genomkorsande hennes horisont. Både människans egen natur såväl som den omgivande naturen måste uppenbara sig. Utan detta kan man predika ihjäl sig, utan att åstadkomma annat än vatten på den civiliserade kvarnen.

Hur ska man t.ex. förklara för en civiliserad att det är kärleksfullt när ett lejon jagar och äter en antilop? Hur förklara att döden är god? Detta är helt omöjligt att förstå annat än genom uppenbarelse, blixtlik, omstörtande, vulkanisk **uppenbarelse**.

2010-11-12

Djuriska livshemligheter ur buddhisternas "Dhammapada"

""Han skymfade mig, han slog mig, han besegrade mig, han plundrade mig". Den som när sådana tankar blir aldrig fri från hat."

""Dessa söner äro mina, dessa ägodelar tillhör mig," med sådana tankar plågar sig en dåre. I sanning, själv tillhör han icke sig själv. Hur kunna då hans söner eller hans ägodelar tillhöra honom?"

(Dhammapada är en av buddhismens viktigaste urkunder, och tillskrivs traditionellt Buddha själv)

2010-11-12

Dostojevski som djurisk tänkare

"Människa, förhäv dig icke över djuren, ty de äro syndfria, medan du i all din storhet sprider förruttnelse på jorden där du går och lämnar stinkande spår efter dig. "

Starets Sosima i Dostojevskis roman "Bröderna Karamasov"

2010-11-12

Författare som varumärken

Många stora författares tragiska öde har varit att till slut ända sin postuma historia som simpla kommersiella varumärken, t.ex. namnet på en pub. Man kan t.ex. se pubar som heter "Hemingway´s".

Saliga och heliga är de författare som är av barnens, djurens och dårarnas slag; som inet är lämpade för, som inte gör sig i kommersiella sammanhang. Vars verkningshistoria är anonym, som djuren i skogen är anonyma, som verkar i den fördolda verkstaden där all verklig skapelse sker. Hjalmar Ekström och N.P. Wetterlund är typiska exempel på detta senare slag av författare, som man suger fördold livssav ur, utan att ropa deras namn på taken.

2010-11-13

Läran om den själsliga rasens gränsöverskridande natur

Måste man vänta tills hela mänsklighetens frälsning, dvs. de dödas uppståndelse, innan man själv som frälst kan uppleva paradiset i hela dess totalitet? Jag tror inte det. Orsaken är att alla de icke-mänskliga djuren lever redan nu i paradiset fullt och helt, även dom i fångenskap, och varför skulle då ett mänskligt djur inte kunna delta i detta, trots att hennes likar ännu lever i helvetet?

Som själsliga individer är vi nämligen lika djupt förbundna med individer av andra djurarter och växtarter; det finns ingen själslig motsvarighet till den kroppsliga arten och rasen. **Från själslig synvinkel är också jag en växt och ett mineral, jag har samma själslighet som växten och mineralen**. Själsligheten är den medvetna livsenergin som besjälar materien, och den är gemensam för alla själsliga individer.
Det är fel att tro att vårt öde på något sätt skulle vara bestämt av individer av vår egen art mer än av individer av andr arter, alla individer spelar lika stor roll för vårt öde som vår egen art.
Men de civiliserade har ett rasistiskt tänkande här. Man tros tillhöra en art och en ras på ett sätt ungefär som barnet är föräldrarnas egendom i den civiliserade världsbilden. Men föreställningen om egendom finns inte i naturen; där är allt allas, även själsligt. Själsligen är jag alltså lika mycket solens barn som min fysiska moders barn.
Detta är **läran om den själsliga rasens gränsöverskridande natur**, och i denna lära ligger fröet till att kunna adopteras av den icke-mänskliga naturen när den mänskliga rasen kastar ut en. Denna adoption är således ingen poetisk bild allena, utan livs levande verklighet, i kraft av själens enhet med allt skapat.

Det är denna enhet som möjliggör reinkarnation kors och tvärs över artgränsen samt djur-, växt-, och mineralrikets gränser. Och genom adoptionens kraft kan man uppleva en gränsöverskridande **själslig** reinkarnation redan före döden. Det kallas pånyttfödelse, att dö före döden.

2010-11-13

I naturen finns inga "transportsträckor"

I den icke-mänskliga naturen finns inga "transportsträckor". Där bor man på vägen, där är vägen målet. Friheten från transportsträckor är förutsättningen för djurens förmåga att "gå vilse", att irra "utan mål och mening", att förlora sig helt i sin omgivning, såsom det lilla barnet när det leker. En enda liten transportsträcka per dag är nog för att omintetgöra "irrandet" och ge det en riktning och ett centrum som börjar kontrollera en utifrån istället för inifrån, instinktivt.

Den slutliga uppståndelsen från de döda, det totala ingåendt i paradiset, är det slutliga övergivandet av själv de minsta transportsträckor. Den som det gör, har ofta bara två utvägar; att förlora sig i vildmarken för gott, och gömma sig där på livstid, eller att släppa sig loss mitt bland människorna och därmed dela husdjurens, hundarnas och de "utvecklingsstördas" öde; omyndigförklarande och livstids fångenskap på olika anstalter eller under olika förmyndare.

2010-11-13

Aforism

Den civiliserade kyrkans Gud är ingen person. Stenarna är personer, likaså växterna, cellerna, mineralerna och bakterierna. Dessa är alla lika mycket personer som människan.

2010-11-15

Vad den civiliserade gudstron egentligen är

Den civiliserade gudstron är föga annat än en personifiering av den kalla, opersonliga, mekaniska system-makt som upprätthåller civilisationen och dess lagar. Det är en romantisering av denna system-makt, ett desperat försök att finna mening i dess meningslöshet.

Bönen är den ultimata fram-suggereringen av denna mening, ett sätt att maniskt intala sig själv att system-makten är god, att det finns Någon där bakom, trots att den är ond, trots att det inte finns någon yttersta personlig instans som upprätthåller systemet, utan bara en stor opersonlig tomhet bakom fasaden.

Genom att i bönen tala till system-makten som om den vore personlig och god, rättfärdigar man sitt eget slaveri under ondskan, för sig själv. Det är den desperata utvägen för den som upplever den civiliserade system-makten som själva verkligheten, överskuggande all annan verklighet i universum till den grad att det är denna system-makt som har skapat himmel och jord

2010-11-15

Vad bryr sig naturen om civilisationen?

Människans omvandlande av naturen till åkrar, byggnader och vägar. Vad bryr sig naturen om det? Bakom fasaden av kontrollerat och disciplinerat liv lever naturen vidare sitt fria, instinktiva liv, oberörd av den ytliga förändringen. Den är som ett spädbarn, som man kan klä på för att få det att likna en civiliserad, men som inte är det minsta civiliserad för det. Bakom kläderna lever spädbarnet precis samma vegetativa, djuriska liv som det skulle ha levt utan kläderna.

Ja, åkerns vete lever precis som om det växte mitt i djupa vildmarken, vad bryr den sig om att människan slavar för den och exploaterar den i våldsam rovdrift på mullen? Och mineralerna i betongväggarna **lever i den paradisiska evighetens mineraliska meditativitet** oavsett hur förnedrande väggarnas användning är, som t.ex. i fängelser.

Den som förenar sig med resten av skapelsen får del av denna härliga inre osårbarhet, "heliga likgiltighet" och oändliga anpassningsförmåga, som sätter ett slutligt stopp för ondskans makt över ens liv.

2010-11-15

Paradiskroppens, eller "uppståndelsekroppens" andliga matsmältningskanal

Den som av Kristus blivit uttagen från civilisationen in i den paradisiska naturen, förvandlas till en märkvärdig andlig matsmältningskanal, som äter och smälter alla civiliserade ting inne i sin paradisiska andekropp, omvandlande allt som förr var civilisation, till paradisisk natur. Bokstäverna blir Ande och LIV, arbete blir lek, arbetsredskap blir leksaker, varje ord blir ett andligt naturfrö som planteras i naturen, för att bli naturord istället för civilisationsord.

2010-11-15

Paradisets hemlighet; den ständiga förvandlingen

Paradisets hemlighet: att återfå sin barndoms känslighet för hur naturen hela tiden förvandlas, och aldrig är sig lik; psyket, kroppen, omgivningen, ALLT. Det är att träda in i den eviga förnyelsen, den eviga fräsch-heten.

Helvetet är ledan och statiskheten; maskinen som inte kan förändra sig inifrån. Himlen är den ständiga växten och förvandlingen.

2010-11-15

Kristna naturmystiker

Jag delar in dem i två fack; dem i vilka naturmystiken är ett starkt, framträdande drag, och dem i vilka naturmystiken bara är svagt, glimtvis framträdande.

Starka kristna naturmystiker:

Maximus Bekännaren
Franciscus
Mäster Eckhart
Paracelsus
Jakob Böhme
Thomas Traherne
Ralph Waldo Emerson
Henry David Thoreau
J.L.Runeberg
F.M.Dostojevski
Leo Tolstoj
Zacharias Topelius
Henry Drummond
N.P. Wetterlund
Jakob Tegengren
Erik Axel Karlfeldt
Johannes Müller
Hjalmar Ekström
Pierre Teilhard de Chardin
Edith Södergran
J.R.R.Tolkien
Hjalmar Gullberg
Thomas Merton
Gustaf Wingren
Gunnar Edman
Matthew Fox
Harry Månsus
Maria Suutala
Jonas Lundström
Lars Larsen

Svaga kristna naturmystiker:

Paulus
Apokalypsens Johannes
Irenaeus
Origenes
Augustinus
Johann Tauler
Valentin Weigel
Sebastian Franck
Johann Arndt
John Milton
George Fox
Jane Leade
John Pordage
William Law
Emanuel Swedenborg
William Blake
Novalis
Johan Olof Wallin
Esaias Tegnér
Franz von Baader
David Petander
Sadhu Sundar Singh
Emilia Fogelklou
Jeanna Otherdahl
A.W.Tozer
N.F.S.Grundtvig
Nikolaj Berdjajev
C.S.Lewis
Voitto Viro
Bo Setterlind
Anders Frostenson

Martin Lönnebo
Dom Helder Camara
Gunnel Vallqvist
Wilfrid Stinissen
Ylva Eggehorn
Annika Spalde
Pelle Strindlund

2010-11-15

Centrala verk inom kristen naturmystik

Ur Bibeln:

Torah (fem moseböckerna)
Bergspredikan
Romarbrevet kapitel 8
Johannes Uppenbarelse

Franciscus: Solsången, 1200-t.

Jakob Böhme:(1600-t.) Aurora,
Det gudomliga väsendets tre principia
Signatura Rerum (The Signature of All Things)

Johann Arndt: Den sanna kristendomen, del 4; Naturens bok, 1600-t.

John Milton: "Paradise lost" och "Paradise regained". 1600-t.

Emanuel Swedenborg: De cultu et amore Dei (Om Guds dyrkan och kärleken till Gud) 1700-t.

Henry Drummond: Naturens lagar i andens värld, 1890

Pierre Teilhard de Chardin: La Messe sur le monde (Mässa för all jorden) 1923

N.P.Wetterlund: Andens lag, 1910-1912

Hjalmar Ekström: Den fördolda verkstaden, 1966

Lewis, C.S.: Narnia

Gunnar Edman: Den stora bejakelsen, 1977

Anders Frostenson: Psalmen "Guds kärlek är som stranden"

Matthew Fox: Original blessing. A primer in creation spirituality, 1983

Harry Månsus: Vägen hem, 1986
Hem i kosmos, 1989
Den kosmiska katedralen, 1996
Livet har en framtid, 2001

Maria Suutala: Kvinnor och andra djur, 1997
Kettu luumupuussa, 2004
Lyckliga kor och kloka människor, 2008

Annika Spalde/Pelle Strindlund: Varje varelse ett Guds ord, 2005

Lars Larsen: Djurisk teologi. Paradisets återkomst. 2010
Djurisk filosofi:paradisism, 2010
Över floden mig. Diktsamling (Tidskriften Deltas förlag 2007)
Handbok för nutida skogsbohemer, 2007
Trädet. Diktsamling 2007
Lars Larsens äktenskap med Naturen. Diktsamling 2010

Djuriska psalmer. Diktsamling 2010
Djurisk psalmbok. 2010
Första budets väsen. 2010
Guds livsväsen. 2010
Guds naturs födelse i människan. 2010

2010-11-15

Naturmystik

Inledning

Den tyske religionshistorikern Rudolf Otto definerade naturmystik som "känslan av att bli nedsänkt i naturens enhet, så att människan känner alla naturliga tings individualitet och särdrag inne i sig själv. Hon dansar med stoftkornen och strålar med solen; hon stiger upp med gryningen, svallar med vågen, är doftande med rosen, fördjupad med näktergalen; hon känner och är allt varande, all styrka, all glädje, all smärta i alla ting oskiljbart."

Utdrag ur litteraturen

Såsom solbelysta dammkorn
strömma genom öppna fönster,
genom Mahavishnus porer
sväva världsallt utan tal.
När Han andas ut de födas,
när Han andas in förgås de.
Aldrig upphör detta kretslopp,
evigt världar dö och födas,
evigt andas Mahavishnu.

ur Bhagavatam

Den Eviga, född före evig tid,
den starka Gudomen, uråldrig, allomfattande
ur varje morgonrodnad strålar fram
och blickar fram ur allt, som ser med ögon.

ur Atharvaveda

Säg mig det palats, som skönare är
än det höga, stolta gemak,
som blommor och gräs till golvmatta bär
och den blåa himlen till tak.

Vitalis (Erik Sjöberg)

”Jorden är vår moder. Vem skulle kunna dela upp eller sätta stängsel i sin moder?”

Nordamerikansk indian

När människor sova
vid sommarnattens sken
och tusen röster lova
sin fröjd från gren till gren,
då purpras lingonriset
av stilla skyars gull;

då hägrar paradiset
än över jordens mull.

Du äng, låt kalkar glimma
kring älvens lätta häl!
Du paradisets timma,
din dagg gjut i vår själ!
Än jublar fågelsången
kring gryningsljusa stund
så klar som första gången
i tidens första stund.

Verner von Heidenstam

Vart ringaste grand blir en stjärna;
det är upplyft i gudomens plan.
Var strålande sol blir ett sandkorn
i rymdernas blå ocean.
Och allt ifrån flinga till stjärna
bär levande anda och röst.
Oändlig, odödlig brusar
en jublande hymn i mitt bröst!

Jakob Tegengren

2010-11-15

Kristen naturmystik

(avskrift av en liten handskriven minibok)

"Hela skapelsen är Kristusmärkt. Vad vi kan ge vidare ut till en värld som inte känner Kristus är inte hans verklighet och kraft. Den kraften finns redan där livet gestaltas i kärlekens mönster. Det är inte fråga om att missionera ut något som kommer till utöver livet självt. Vad det gäller är att överbringa koden, så att allt fler kan öppna dörren in till det stora mysteriet och få se in i den skapelsens härlighet, som en gång strålade i Kristi ansikte och som uppfyller himlarna och jorden."

Ludvig Jönsson

"Han tyckte så mycket om djur att Han kallade de människor han tyckte riktigt mycket om för sina får. Han skulle aldrig skada ens den minsta lilla myra.
Jag önskar att Jesus kunde viska till alla djurplågare: "Var rädd om djuren, dom är liv precis som du.""

Barbro Karlén

"Gud är ju själva varat."

Wilfrid Stinissen

"Vilka är det som drar er till riket? Det är fiskarna i havet, det är fåglarna, det är träden som drar er till riket."

Thomasevangeliet

"Livet självt är religiöst"

Harry Månsus

"Himlen och jorden var ämnade att vara en halvt genomskinlig slöja genom vilken moraliska väsen kunde se Guds härlighet (Ps.19:1-7, Rom.1:19,20), men för dem av synden förblindade människorna har denna slöja blivit ogenomskinlig."

A.W.Tozer

”Älsken hela Guds skapelse, hela världsalltet och varje litet sandkorn för sig. Älsken varje litet blad, varje Guds solstråle! Älsken djuren, älsken växterna, älsken varje ting! Älskar du varje ting, skall du också framtränga till Guds hemlighet i tingen. Har du en gång fattat den, skall du ständigt tränga allt djupare in i den för varje dag. OCh till sist skall du lära älska hela världen med en allt omfattande kärlek.
Älska djuren; ty Gud har givit dem tankens frö och en fridfull glädje. Stör icke denna glädje, plåga dem icke, beröva dem icke glädjen, motsätt dig icke Guds tankar. Människa, förhäv dig icke över djuren, ty de äro syndfria, medan du i all din storhet sprider förruttnelse på jorden där du går och lämnar stinkande spår efter dig. Det gör tyvärr nästan var och en av oss! Älska barnen särskilt högt, ty även de äro syndfria liksom änglarna och leva för att beveka oss, för att rena våra hjärtan och för att vara såsom en fingervisning för oss. Ve dem som förorättar ett litet barn!”

F.M.Dostojevski i "Bröderna Karamasov"

"Jag såg att Jesus blev som en hund för min skull, sade han och grät. Är det hädelse att uttrycka sig så? **Han blev som en hund för min skull**!"
..."Hyde påvisade sedan likheten mellan en pariahunds liv i Österlandet och Jesu liv. Jesus hade ingen plats, där han kunde luta sitt huvud. Det är precis som hundar har det; de har ingen egentlig boplats. Jesus var hemlös här på jorden - och han var det för min skull, sade Hyde.
Hundarna i Österlandet blir ofta sparkade och slagna av människor, och sådan behandling fick också Jesus utstå. Man drev bort honom, och ofta blev han mycket grymt och orättvist behandlad. Han fick lida hugg och slag, blev skymfad, beljugen och till sist dödad. Skulle jag någonsin kunna glömma ömheten i Hydes stämma, när han talade om Jesu lidande?”

Ur boken "John Hyde - den bedjande missionären"

"Guds rike spirade fram och blomstrade mitt igenom det allra minsta lilla ting här i världen, t.o.m. genom sten och bråte. Allt blev levande, ja, fullt av liv och allt och varje kom till mig såsom budbärare (änglar) från det översinnliga. Jag hade sagt nej till tingen och människorna och allt, uppgivit det allt, och så kom tingen, människorna, djuren till mig såsom nya gestalter i en ny skapelse. Och jag fröjdades med bävan. Det var en beskådelsens tid. Allting låg bländande klart och likväl med ett milt sken framför mig, både andliga och himmelska och jordiska ting."

"I denna fördoldhet födes den gudomliga synen i människan. Hon se det icke andra se. För denna blick som fötts i henne, strålar Guds hjärta fram genom de minsta ting i världen, förhärligande, försonande, förklarande. Det ger liv och ord åt allt, öppnar oändliga vidder av Gudshärlighet i allt som är och sker och gör till och med denna världens stock och sten och bråte genomskinliga som kristall, så att alla höljen öppna sig och avslöja tingens innersta väsen. Detta är Kristus-blicken och den blicken giver liv åt allt varpå den faller. Här är alla unders källa. Här är också det verk som Gud vill utföra genom var och en som gått in i det fördolda livet: att återföra allt till Gud.."

...när Han (Kristus) steg ner i dig, blev himmel och jord ett i dig och omkring dig.”

Hjalmar Ekström

"Ökenfäderna trodde att vildmarken hade skapats som något ytterst värdefullt i Guds ögon just därför att den saknade värde för människor. Ödemarken var det land som inte kunde

ödeläggas av människor, därför att den inte erbjöd dem någonting. Där fanns ingenting som lockade dem. Där fanns ingenting att dra nytta av."
..."Öknen skapades helt enkelt för att vara sig själv, inte för att omvandlas till någonting annat."

Thomas Merton

”Himlen återspeglas redan nu i skapade ting. Alla Guds skapelser bjuder oss att glömma våra fåfänga omsorger och gå in i våra egna hjärtan som Gud själv har gjort till sitt och vårt paradis.
Först när vi har Gud boende inom oss, som gör våra själar till hans paradis, kan också världen runt omkring oss bli för oss vad den var avsedd att bli för Adam - ett paradis. Söker vi paradiset utanför oss själva finner vi inte paradiset i våra hjärtan. Om vi inte har frid inom oss har vi ingen frid med allt som är omkring oss. Bara den människa som är fri från bindningar finner att skapade varelser har blivit hennes vänner. När hon är renad talar de till henne om Gud.”

Thomas Merton

”När jag var ung tänkte jag mig Gud som den gamle av dagar. Nu är han bara Den Stora Verkligheten.”

Frank Mangs

2010-11-15

Dödens förvandlande moderliv, lika för ond och god

Döden är en lika stor förvandling som födelsen. Precis som födelsen, förvandlar döden oss **totalt**. Men denna gång åt andra hållet. Vi går in i skapelsens livmoder. Sakta upplöses vi till små, små beståndsdelar, både till själ och kropp (som egentligen är samma sak, bara insidan och utsidan), till psykofysiska frö som ska spira i jordens inre. Och under denna process lever medvetandet i lika djup dvala och symbios med jorden som fostret i livmodern. Det är drömmarna under denna dvala som man kallat "andevärlden".

I döden sugs alla in i samma process, och det går lika för både ond och god, precis som sömnen är lika för både ond och god, utan straff och utan plikt att sona sina synder. Döden är den enda försoningen som behövs, vår död är spontant frälsande, den är för oss vad Kristi död var för oss och för hela världen under vår livstid.

2010-11-16

Onaturliga lidanden - naturliga lidanden

Onaturliga lidanden

fångenskap
slaveri
stress
psykmediciners och andra mediciners biverkningar
sjukhusvistelser
depression
apati
rastlöshet
sysslolöshet
fetma
ångest
tvångstankar
rädsla
skam
prestationsångest
blackout

alkoholism
epilepsi
diabetes
magsår
paranoia
mörkrädsla
förföljelsemani
klaustrofobi
panikångest

Naturliga lidanden

att frysa
att svälta
loppor
skabb
parasiter
sår
att bli uppäten
att dö av ålder
att törsta
trötthet
födslovärk
getingstick
ormbett
myrbett
myggbett
feber

Gränsfall

Fysiska sjukdomar som:

cancer
hjärntumör
hjärnblödning
slaganfall
tandvärk
lunginflammation
hjärnhinneinflammation
snuva
hosta
exem
vattkoppor

2010-11-16

Den cherubiska paradiskroppens födelse i människan. Lidandets slut.

1. Kor. 15, 51-52.

"Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas."

Den cherubiska paradiskroppen, förvandlingskroppen. Den kropp som ständigt förvandlas. "I ett NU". Förvandlas i nuet. Den kropp som lever, förvandlas i nuet. Förvandlas i nuet likt ett barns kropp. Paradiskroppen blir aldrig gammal, blir aldrig vuxen, däri består dess odödlighet. Detta betyder inte att den inte åldras och dör. Bara att den är evigt ny, och aldrig kan tillintetgöras till icke-existens och statiskhet. Paradiskroppen är alltid som ett barns kropp, likt djurens kroppar är som barns hela livet ut. Samma spädhet och finhet i

lemmarna som ett barn. Aldrig den förgrovade klumpigheten som finns hos vuxna syndafallskroppar. Stelheten, hårdheten.

Våldsamheten hos en tiger. Inte syndafallskroppens klumpiga, hårda våld. Nej, **barnets** våld. Barnets lätta, smidiga, mjuka våld. Ett sådant våld borttar udden av smärtan. Allt våld som kommer från naturen är av detta slaget; paradisiskt våld. Det hatlösa våldet. Lekens våld.

Paradiskroppen har ingen "smärtkropp". Lidandet är för evigt slut. Istället har det inträtt något vi inte har ord för. Vad är ormbett, myggbett, feber, svält? Inte lidande, inte smärta. Vi måste uppfinna ett nytt ord. Ett nytt ord för den paradisiska smärtan, som inte är smärta, utan ett naturfenomen, ett naturligt, självklart fenomen, lika självklart som hungern.

Vad sägs om ordet "natursmärta"?

Det är en god smärta. Det finns ond och god smärta. Naturlig och onaturlig smärta. Den onda och onaturliga smärtan är alltid både fysisk och psykisk, och innebär rädsla. Den goda och naturliga smärtan är en enbart yttre, utifrånkommande smärta, och kan därför aldrig genomtränga kroppens insida, själen, på samma sätt som då smärtan också kommer inifrån.

I detta ligger all skillnad. Kommer smärtan utifrån eller inifrån? All smärta som kommer utifrån kan lätt uthärdas, hur svår den än är. Men aldrig den inifrånkommande smärtan, aldrig. Den kan inte uthärdas. Det är den smärtan som får oss att vilja sluta leva. Den dräper oss djupt inifrån, dräper själva livslusten. Men utifrånkommande smärta kan aldrig dräpa vår livslust. Kan svält dräpa livslusten? **Aldrig!** Hunger är däremot själva förutsättningen för livslust. Ja, all natursmärta är förutsättningen för liv, livets naturliga inneboende sårbarhet, förutan vilket livet inte vore liv, men maskin, död, statiskhet.

När den inifrånkommande smärtan upphör, förvandlas alla smärtor till natursmärtor, även sådana smärtor som uppstått genom den inifrånkommande smärtan. Låt oss ta en livstids fånge, som upplever den cherubiska födelsen i fängelset. Hans inifrånkommande smärta vållade hans fängelsestraff, men efter cherubfödelsen är hans fångenskap inte längre själslig, utan endast fysisk. Smärtan kommer inte längre inifrån, utan endast utifrån. Och således kan ett så onaturligt fenomen som fångenskap förvandlas till natursmärta, och smältas om till LIV, likt hundarna smälter deras fångenskap om till liv. Vi förvandlar onaturlig fångenskap till naturfångenskap, som är livmoderns fångenskap, den enda formen av fångenskap som naturen känner till, och som inte är fångenskap, utan symbios. Den cherubiske livstidsfången går alltså in i en symbios med fängelset, med betongväggarna, med vakterna och medfångarna. Han suger liv ur den synbarligt livlösa omgivningen, såsom fostret suger liv ur moderns kropp.

Även andra fysiska åkommor som vi onaturligt dragit på oss kan genomgå denna omsmältningsprocess. Diabetes, alkoholism, epilepsi, magsår, fetma, cancer. En cancersvulst kan försvinna bara genom att vi t.ex. slutar stressa, genom att vi totalt ändrar livsstil. Fetman försvinner när vi återfinner vår naturliga mathunger. Osv. osv. Det finns knappt någon sjukdom som inte kan förvandlas till liv när paradiskroppen föds. Även om en sjukdom är så långt förliden att den inte går att bota, kan den bli en hemlig livskälla i oss när vi smälter om den i vårt inre. De rent fysiska smärtorna i de onaturliga sjukdomarna kan aldrig bli värre än någon natursmärta, därför kan allt förvandlas till natursmärta, och all natursmärta är födande, livsalstrande. Natursmärtan är som de skenbart livlösa sandkornen som plantan i öknen tränger igenom för att nå näringsämnena. Hade allting varit koncentrerade näringsämnen, hade inte dessa små stenar funnits med i jorden, hade inte plantan kunnat leva. Den måste ha motstånd för att kunna njuta av livets saft. Den måste ha något att **tränga igenom**.

2010-11-16

Frånvaron av innehållets "vad" i de kristna ordens "att".

Bibelns och de kristna böckernas historia är bara en enda stor hög med "att". Att Gud skapar, att Jesus frälser, att Anden helgar osv. Men "vad" är totalt frånvarande. "Attet" är formen, "vadet" är innehållet. Den kristna litteraturen är en hög med gjutformer utan

gjutmetall, utan innehåll. Varför? Jo, för innehållet är uppståndelsen från de döda, paradiset, och den fattas den kristna kyrkan totalt.

Men formen är ett slags frö. En gång skall den därför se sitt innehåll. Men det kan bara ske genom att formerna sprängs och förändras i grunden, blir LIVETS former istället för intethetens.

2010-11-16

Aforism om vad som händer med dogmatiken vid Jesu återkomst

Vid Jesu återkomst och uppståndelsen, tappar den kristna dogmatiken sina fack, sin begynnelse och ände, och sprängs ut i ett enda gigantiskt NU. Det går inte längre att som i läroböckerna börja med Gud skaparen och sluta med eskatologins nya himlar och nya jord. Begynnelsen och änden samlar sig i nuet, på samma sätt som dessa två poler samlade sig i Han som sade: "Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden."

2010-11-16

Aforism om tankens uppståndelse från de döda

Förståndets och tankens uppståndelse från de döda är det sunda bondeförnuftets nyfödelse och fulla utblomning. Dvs. man kommer mer och mer att sätta sin lit till en jordnära, ting-nära intuition, istället för till auktoritativa professorer och fackidioter. Böckernas och medias herravälde över tanken tar slut, och ersätts av den faktiska naturens och tingens herravälde, av det verkliga livslivets och fenomenvärldens herravälde över tanken.

2010-11-16

Aforism om den kristna dogmatiken

Den kristna dogmatiken börjar förvisso med Skaparen och skapelsen, och slutar med den nya skapelsen (eskatologin), men däremellan har den föga att eller intet att säga om skapelsen, naturen.

2010-11-16

Aforism om Gud

Gud är skapelsens skapare. Dvs. naturens naturare.

2010-11-16

Nya begrepp för paradisismen/djurismen. New concepts of paradisism/animalism

andlig ekologi (spiritual ecology)

naturockultism (nature-occultism)

eko-ockultism (eco-ockultism)

ekomystik (ecomysticism)

ekomysticism (ecomysticism)

naturandlighet (spirituality of nature)

teonaturalism (theonaturalism)

teomaterialism (theomaterialism)

kreationalism (creationalism)

ekoteosofi (ecotheosophy)

naturesoterik (nature-esotericism)

eko-esoterik (eco-esoterism)

naturesoterism (nature-esoterism)

eko-esoterism (eco-esotericism)

naturspiritualism (nature spiritualism, spiritualism of nature)

ekospiritualism (ecospiritualism)

teoekosofi (theoecosophy)

skapelsemystik (creationmysticism)

skapelseandlighet (creation spirituality)

skapelseockultism (creation occultism)

skapelseesoterik (creation esotericism, creation esoterism)

skapelsespiritualitet (creation spirituality)

ekospiritualitet (ecospirituality)

naturspiritualitet (nature spirituality)

2010-11-16

Reflektioner över hur naturen första gången uppenbarade sig för mig

Vad i hela friden var det som åstadkom den stora förändringen i min själ våren 2004, då naturen för första gången uppenbarade sig för mig? En uppenbarelse som speglas kraftfullt i min engelska roman "Aurora", som jag skrev vid den tiden, och som handlade om en pojke som gifte sig med ett träd, något jag kom att göra själv drygt ett år senare.

Kanske ett halvt år före det hade jag skrivit romanen "Jag ser ljuset", och skillnaden mellan den och "Aurora" är ofantlig när det gäller teologi och natursyn. "Jag ser ljuset" är en roman som utspelar sig i andevärlden, och rör sig helt i Swedenborgs och den traditionella kristna teologins universum, låt vara med liberala framtoningar som tron på "apokatastasis", allas slutliga frälsning. "Aurora" har en animistisk och panteistisk orientering, helt utanför den kristna sfären, trots att den försöker länka därtill. Och ni förstår att det är ett stort hopp från kristen teologi till animism och panteism, detta som man måste gå till österlandet och till ursprungsbefolk-ningar för att hitta!

Var det någon bok jag läste, som åstadkom den väldiga förändringen? Jag läste visserligen **om** naturmystiker som Böhme och Schelling, men jag läste aldrig något av dem själv. Men doften av den blotta befintligheten av något sådant som naturmystik nådde mig första gången via dem, samt William Wordsworth och Rabindranath Tagores "Gitanjali", vars verk jag just och just snuddade vid.

Var det dessa som fick till stånd den stora förändringen? Jag betvivlar detta starkt, även om de kan ha spelat en roll i det hela.

Nej, jag tror snarare att den utlösande faktorn i det hela var mina dagliga utfärder i de norska fjällen i Hvittingfoss från och med mars 2004, hela våren och sommaren ut, och som fick mig att djupt förälska mig i fjällens skönhet. Jag bodde där ett halvt år hos mina kusiner, Arve och Arja Larsens familj, och fram till sommaren fick jag bara slappa och göra vad jag ville, och jag försänkte mig helt i fjällnaturen och "Aurora"-romanens skrivande.

En mindre utlösande faktor, men långt kraftigare än böckerna, var skönheten i de appalachiska fjällen i nordamerika som jag förälskade mig i genom filmserien "Christy", baserad på Catherine Marshalls bokserie, som jag såg ungefär vid samma tid, och som fick ge "Aurora" dess geografiska ramverk.

Jag tror alltså inte att ord har uppenbarat naturen för mig, varken förr eller senare, utan jag har fått ta emot uppenbarelsen direkt genom mina fysiska sinnen, och blott i efterhand har jag sökt bekräftelse för det sedda i böcker. Något liknande skedde också när djuren uppenbarade sig för mig våren 2009 genom tre får. Inte heller där var böcker inblandade, ja dom var långt mer frånvarande än i naturens uppenbarelse. Naturmystik går ännu att hitta i böcker, men inte djurism.

2010-11-17

Den civiliserade tanken - mental cancer

Det civiliserade tankeapparatet är som en mental cancersvulst som föds i barndomen. Får man inte bukt med den genom att hoppa av systemet i sina unga år, blir cancern till slut för stor för att kunna botas under livstiden, om inte under sker. Det är i ungdomen avgörandet sker, det är där cancersvulsten avstannar eller befäster sin ställning för gott. Ett gammalt träd böjer man inte, och de allra flesta vuxna måste invänta dödsstunden innan naturen kan uppenbara sig för dem tvärs genom hela det storväxta apparatet i skallen, i ett sista gigantiskt mentalt vulkanutbrott.

2010-11-17

Det är naturen som behöver uppenbaras för oss, inte Gud.

Det är inte Gud som behöver uppenbaras för de civiliserade, såsom kyrkan lär, utan **naturen**. Det som står dem allra närmast. Deras egen fysiska verklighet behöver uppenbaras för dem. Otroligt nog, så är de civiliserades egen fysiska verklighet fördold för dem själva. Det går inte att föreställa sig en större blindhet och dumhet, men så dum blir man när man litar mer på vad böcker och medier säger än på själva den handpåtagliga verklighet som omger en.

I traditionell kristen teologi har uppenbarelsen betecknat sanningar som måste komma till en på övernaturlig väg, genom Guds ingripande, som man inte kan komma till på det naturliga förnuftets väg. Men verkligheten är precis tvärtom. Idag har den naturliga verkligheten blivit så fördold och gömd och tabubelagd, **att det krävs uppenbarelse för att få tag i det naturliga förnuftet igen**. Det går helt enkelt inte att få tag på detta i något som civilisationen skrivit och producerat, utan det måste komma till oss på övernaturlig väg. Det är det naturliga förnuftet som är uppenbarelsen, och det som sägs ha kommit till oss på övernaturlig väg genom den kristna kyrkans Jesusbild är inte uppenbarelse, utan det rakt motsatta; mörkläggning, tabubeläggning, skam, förbud, regler och förnuftets slaveri.

2010-11-17

Försök att förstå det religiösa språket om Gud

Vad är talet om det gudomliga som något "hinsides" och "bortom" annat än symboler för att det gudomliga finns bakom den civiliserade syndafallstankens slöja över detsamma, bakom alla tankens projiceringar på naturen/verkligheten. Läser vi inte allt religiöst språk symboliskt, går vi oundvikligt vilse.

2010-11-18

Religionsvetenskapliga jämförelser angående naturmystikens tradition

Varför är panteismen, animismen och naturreligionen så ofantligt mycket mer utbredd i Asiens religioner än i kristendomen? Är det inte p.gr.a. att det fria luffarlivet som naturens barn där format sig till religiösa institutioner som har bevarat **i alla fall formen** av det fria luffarlivet, istället för att frångå det totalt? Tänk bara på den ofantliga skillnaden mellan traditionen av kringströvande sadhun i Indien - som alltid bevarat det luffande tiggarlivet - och dess närmaste motsvarighet i västerlandet, franciscanermunkarna, som väldigt snart förlorade all yttre och inre förbindelse med Franciscus av Assisis sadhu-liknande liv.

Det är ju klart att traditionen av naturmystik, som är självklar varhelst luffare finns, har större chans att överleva i Indien än i västerlandet, då det ju främst är det levda livet som fritt naturbarn som förnyar och upprätthåller traditionen, inte orden som sådana, om de inte levs. Ja, hur har inte franciscanerorden förspillt Franciscus naturmystik genom att den inte fortsatt hans luffande naturbarnsliga livsstil! Vilken skillnad mellan t.ex. Franciscus och franciscanermunken Bonaventura, så kort tid efter varann!

2010-11-18

Något om det ondas väsen och det onda språket.

Det onda har aldrig sitt ursprung i sig själv, utan är alltid en förvridning av något gott och naturligt. Därför finns det ingenting som är **ont i sig själv**. Allt kan nämligen vridas tillbaka till något gott igen. Således är det civiliserade språket, så ont och genomruttet som det är, bara en förvridning av den ursprungliga apkommunikationen av spontana ljud, och är inte något ont i sig själv. Språket vrids tillbaka till något gott och naturligt varje gång det kommer en spontan, frisk och fräsch tanke till dig, varje gång du får lust att säga något som väller fram ur ditt inre, varje gång du eldigt drivs att skriva ner en dikt som tvingar sig fram i dig med naturens egen kraft.

2010-11-18

Tröst för sådana som fruktar fångenskapen

Om man har ett rikt inre liv, behöver man inte vara rädd för fångenskap i fängelse eller på mentalsjukhus. Ditt inre liv kan myndigheterna aldrig beröva dig; den goda sömnen och den goda drömmen, fantasilivet, den skapande tanken, den objektlösa kontemplationen, leken, sången, tungomålstalandet, det levande umgänget med skenbart livlösa ting som stenar, berg, betongväggar.

Det är därför det inte är möjligt att hålla småbarn, spädbarn och inte minst foster i fångenskap. De har ett så gränslöst inre liv, som transcenderar alla yttre murar och stängsel. Och fostret, det som inte upplever livmodern som ett fängelse, lever i dig hela livet ut, långt nere på djupet. Och du kan locka det fram till ytan, och bli osårbar för alla fångenskapsstraff.

2010-11-18

Bibliofila betraktelser

Kom ihåg att orden också är natur, om än död natur, själens likrester, fossiler, spår. Vår kärlek till orden kan liknas vid gamens kärlek till aset, maskens kärlek till det vissnade lövet, myrans kärlek till det döda barret och den lilla myrstigen.

Böckerna är som myrstackar av döda ordbarr, som vi samlar i stora högar för att värma oss djupt inne i dem när den själsliga kylan och utstötningen från människors gemenskap går över vår värld. De dåliga böckerna är ordmyrstackens yttre, kalla lager, men även de är behövliga för att värmen långt därinne skall uppstå, de är råmaterialet ur vilken guldet sakta smältes fram. Och är det inte tack vare alla de dåliga kristna böckerna som Bibeln lyser fram så överlägset starkt? Det är i kontrasten till en simpel andlig förströelsebok av, låt säga P.P.Waldenström, som Bibelns märgfullhet lyser så klart fram.

Vad är det då som gör att en bok värmer i myrstacken? Vad är det som gör att man kan krypa in och övervintra i en bok som myran i sin myrstack, när själskylan sveper över världen?

Jag tror det är den frihetens glädje i vilken en bok är skriven, det som har kallats "inspiration". Man märker fort om denna glädje finns i boken. De har med **tonläget** att göra. Med dom små estetiska nyanserna, som bara själens djup lägger märke till.

Det handlar om ifall boken är skriven i frihet eller som slavaktigt arbete, som lek eller som plikt. Det är därför som poesin är så överlägsen all annan litteratur i det avtryck den gör på själen. Den är nämligen den litteratur som minst av allt har karaktären av ansträngt skrivbordsarbete. Den kommer till en som en sång i drömmen, och måste snabbt skrivas ner för att inte tappas bort. Därav dess lätthet, dess fågelflykt, dess späda organiska skörhet, där minsta nyans kan vara avgörande.

2010-11-18

Vetenskapsfilosofiska reflektioner i mystikens anda

Förunderligt är det att betänka hur stor del det är av all litteratur som producerats genom tiderna som inte har något andligt matvärde, bara för att den alstrats utifrån ett mekanistiskt betraktelsesätt på livet. All modern naturvetenskaplig litteratur hör hit, likaså mycket inom politik, juridik, statsvetenskap, historia, som för det mesta skrivs utifrån maktens perspektiv, och därför blir dödstorra för den andliga matlusten.

Hade bara det mekanistiska och hierarkiska perspektivet bytts ut mot ett mer verklighetsnära perspektiv, hade alla dessa vetenskaper kunnat förvandlas till andliga kunskapskällor om det levande livslivets verklighet och väsen, istället för att vara som matematiska koder och formler för att beskriva en mekanik som projiceras på det levande livet, men som inte finns där i verkligheten. För naturvetenskapen är livet alltid en maskin, och kan aldrig beskrivas som något annat. Detta är naturvetenskapens stora meningslöshet, dess alienation från verkligheten.

Såsom det nu är, är vi ödesdigert hänvisade till den humanistiska och sköna litteraturen för att finna andlig mat och sinne för verkligheten, och inte ens där finner vi den ofta, då även dessa ligger i ett mekanistiskt och hierarkiskt strypgrepp, som uppstår av pliktskrivandet, skrivandet som arbete och yrke istället för lek, andlighet och väsensskådande.

2010-11-18

Vegetativ mystik. Eller: Mystisk-spekulativ biologi.

Är ni klara över att vår uppdelning av verkligheten i djurrike, växtrike och mineralrike inte existerar i verkligheten, utan bara i vårt språk, ungefär såsom de kantska kategorierna? Således kan man mycket väl öka antalet fack till ännu fler riken, eller inskränka dem till bara ett enda rike, låt oss säga växtriket, och betrakta allt som finns som olika slags växter.

Ja, egentligen skulle man kunna tala om människan som en slags vandrande växt, med rötterna inombords, i magen och tarmarna. Även våra celler blir till genom en slags fotosyntes, primärt genom ljus, luft och vatten.

Det finns ingen skillnad mellan oss och växterna annat än till form och konstruktion, som är en väldigt ytlig skillnad. Det väsentliga - själen - eller kroppens innersida, är gemensam för människor och växter. Därför måste vi sluta tala om det vegetativa som något negativt när det används om människor. Ett sådant tal är fullkomligt löjligt, då allt mänskligt liv i grunden är vegetativt, t.o.m. tankelivet, ja inte minst det, ty just själen är det som mest förbinder oss med växterna.

Aldrig framgår människans växtlikhet så tydligt som under fosterstadiet i moderlivet. Då har den växtens främsta egenskap, det som skiljer den från djuren och många mineraler; att den befinner sig på samma ställe under hela sin livstid, förenad med sin livskälla genom märkvärdiga trådar som kallas rötter, växtens navelsträngar.

Men människan är en underlig växt. Den tas tidigt upp ur jorden, roten klipps av, och så fortsätter den sin existens som kravlande och vandrande växt!

Men olikheten är bara utvärtes. Själsligen finns roten och navelsträngen till materien kvar, och **den klipps aldrig av**, inte ens i döden, såsom de ockulta medierna så felaktigt påstår (de menar att sliversträngen som förenar astralkroppen med den fysiska kroppen går av i döden). Vi kommer aldrig i evighet att överge materien och vår växtlikhet, aldrig att höja oss över växterna och stiga mot "högre sfärer" i den "utveckling" som ockultisterna så idiotiskt talar om i sin hierarkiska natursyn. **Det vegetativa är vår gudomlighet, vår enhet med hela universum.**

2010-11-18

En ny lära om anden

Människans ande är spåret av människan, den själsliga doften som hon lämnar efter sig, avtrycket som glöder till och blir till en levande gestalt när vi andas på det i kärlek. Anden är minnet. Det är därför orden och språket har med anden att göra. Själen är livet - den kroppsliga livsenergin som besjälar köttklumpen, anden är livets avtryck och doft. Andevärlden är avtrycksvärlden, spår-världen, minnevärlden. När vi sover, andas vår själ på denna värld, och den blir levande och verklig för oss i form av drömmar. När vi dör, går vi ännu djupare in i denna levandegörelse av minnevärlden, så att vi upplever fenomen sådana som nära-döden-upplevarna berättar om. Och sannerligen är det också en form av verklighet, men den bör inte tolkas på det sätt som ockulta medier gör populärt. Istället handlar döden om att vår själ kryper djupt in i vår döda kropp, djupt in i dess mikronivåer, och blåser liv i alla de minnen som sitter i varje cell, med kärlekens andedräkt. Själen går in i ett slags terapeutiskt, lekfullt drömarbete, där den läker sig själv spontant genom att drömma sig genom alla sina egna och civilisationens minnen. Det är inte mer märkvärdigt än det drömarbete i själens djup som sker varje natt då psyket återhämtar sig, eller det som sker i det vakna livet då man plöjer genom den västerländska litteraturen genom tiderna, för att söka läkedom och förståelse för det som gick fel i och med civilisationens uppkomst.

Vad skulle då den heliga Anden vara enligt detta sätt att tolka andebegreppet? Jag tror det är minnet av paradiset, vår tillhörighet till den vilda naturen. Den heliga Anden är allt som minnar om paradiset, alla spår av paradiset. Vår nakna kropp, Jesu gestalt, för att ta några tydliga exempel. När vår själ andas i kärlek på dessa paradisspår, flammar de upp. Vi förälskar oss, vi upplever "andedopet". Ja, förr eller senare hamnar man alltid med en naken människa i sängen, förr eller senare hamnar man alltid med Jesu gestalt i Bibeln. Alla vägar bär till Rom.

2010-11-18

Mer om lidandets hemlighet

Det enda egentliga destruktiva lidande som finns är slaveriet, och det är alltid frivilligt, man kan alltid neka och låta folk straffa en på andra sätt istället, genom fysiskt lidande, utstötning ur gemenskapen, och fångenskap. Alla våra psykiska lidanden har sin rot i slaveriet, underkastelsen, tvingandet av sig själv. Det är detta som skapar alla våra destruktiva band och beroenden.

Alla övriga lidanden har karaktären av "natursmärtor", och övervinns och oskadliggörs genom människans växtlikhet, inte minst fångenskapsstraffet. Som ni vet är det ju omöjligt och löjligt att försöka hålla en växt i fångenskap, och när människan släpper loss sin vegetativa natur biter inte längre den yttre fångenskapen på henne, lika litet som det biter på hundarna.

Hur övervinns fysiskt lidande och tortyr? Dels genom växtlikheten (i plågor som begränsar rörelsefriheten, såsom förlamning och psykiatrins spännbälte), dels genom mineraliskheten. Detta senare har vi att tacka för att vi snart härdas genom våra plågor, och blir mineraliskt osårbara för outhärdlig smärta. Vår stenlikhet och metalllikhet kommer upp i dagen.
2010-11-19

Mineralisk mystik. Mystisk-spekulativ biokemi.

Vad jag skrev om växtriket i inlägget "Vegetativ mystik" gäller också för mineralriket. Även här kan djurriket, växtriket och mineralriket inskränkas till ett enda fack, denna gång mineralriket. Allt som finns kan betraktas som olika slags mineraler.

Människan kan betraktas som ett vandrande knippe mineraler, ett sorts vandrande berg, en sorts vandrande, mjuk sten. Vi behöver inte alls anta uppdelningen i organisk och oorganisk natur, som är en synnerligen idiotisk uppdelning. Självklart är allt som existerar organiskt och levande istället för mekaniskt och dött, hur mekaniskt det än ser ut att uppföra sig när vi granskar det i mikroskop. Därför kan cellerna i människokroppen betraktas som lika mycket mineraler som järn och sten. Och såsom mineralerna ständigt kan uppdelas i mindre kemiska beståndsdelar, kan människokroppen mycket väl betraktas som en större mineral, jämförbar med mineralkroppar som järn och sten, även de komplexa personligt medvetna varelser, bara synbarligt mer orörliga än människokroppen. Människans födelse ur livmodern kan betraktas ungefär som stenens födelse ur berget, som en mineralisk celldelning, uppkommen genom det jordskalv som kallas födelsen.

Vår likhet med berget och metallen är större än vi anar, och vi skiljer oss från varandra egentligen bara i rörlighet, i form och konstruktion. Det väsentliga - själen - eller kroppens innersida, är gemensam för människor och mineraler. Och vari består denna själsliga likhet? Jag tror den främsta egenskap som skiljer mineralerna från djuren och växterna är deras passivitet och osårbarhet. Det mineraliska är förmågan att ingå i kemiska föreningar med omgivningen, och passivt smälta in i omgivningen, uppblandas med den. Det mineraliska föds och vissnar inte såsom djur och växter, det lever i **ständig födelse och död**, genom sina kemiska förvandlingsprocesser. Det mineraliska i oss är det i oss som fortast föds och dör, där djuren, träden, solarna och galaxerna är de som långsammast föds och dör. Det innebär att det mineraliska besitter en otrolig skapelsekraft, ja det är själva djupet i skapelsekällan - det mikrokosmos som föder makrokosmos. De kemiska processerna är den eviga livsdynamiten, och därför är det mineraliska i oss garanten för vår evighet, vår förmåga till nyfödelse efter döden. Vi "överlever" döden tack vare det mineraliska medvetandet som vi delar med berg och metaller, och detta medvetande är vår yttersta navelsträng ner i jorden, och växtens yttersta rot, med hjälp av vilken vi och växten övervintrar döden.

Alla större kroppar upplöses till slut. Men det finns något som aldrig upplöses, och det är den kemiska förvandlingsprocessen i kroppen, livsenergin, medvetandet. Den fortsätter, och **det är med den**, med livsenergin i sina minsta beståndsdelar, som vi går vidare in i nya livsformer. Mineralen är bryggan mellan liv och liv, denna som till synes är så passiv och stendöd. Vårt medvetande går in i det mineraliskas mikronivåer i döden, och föds på nytt ur detsamma.
Hur kan jag då veta att det är just jag som återföds, undrar du. Bibehåller man sin identitet efter att man smält samman med den mineraliska omgivningen i döden?

Denna fråga kan vi bara besvara för oss själva genom att **redan nu** släppa loss vår mineraliska natur ur dess bojor, både till själ och kropp. Det är att släppa fram metallegenskapen i oss, som **smälter in i omgivningen**. Mystikerna kallar det att dö före döden. Och överlever du det, vet du att du överlever den fysiska döden. Du måste bryta din isolering och leva dig in igen i den naturliga verklighet som du skall smälta ihop med rent fysiskt i döden, leva dig in i den redan nu rent själsligt. Då är det bara det fysiska som förändras i döden, inte det själsliga - det är redan ett med det som kroppen i det yttre skall bli ett med.

Vi förstår att detta bara handlar om att bryta den isolering från resten av naturen som hela civilisationen bygger på, bryta den fascistiska "hygienen", som tvättar bort själva känslan för materien och mullen. Vi måste få tillbaka "smutsen", den naturliga kroppsdoften, nakenheten och barfotagången, allt det som överbryggar klyftan mellan oss och den omgivande natur som vi fysiskt skall smälta ihop med i döden.

2010-11-19

Vad slaveri är

I inlägget "Mer om lidandet hemlighet" skrev jag att slaveri är den enda egentliga, destruktiva formen av lidande. Detta påstående blir meningslöst om jag inte förklarar vad jag menar med slaveri.

Slaveri är först och främst något inre. Ett slavaktigt sinnelag. Annars skulle man ju kunna tro att myrorna är slavar. Men det är de inte.

Det slavaktiga sinnelaget handlar om att underkasta sig sin omgivning istället för att leka med den och umgås med den i frihet. Ett spädbarn kan aldrig vara slav, av den enkla anledningen att det inte kan underkasta sig. Den låter sig passivt drivas med av strömmen, helt hängiven och "slapp". Den som gör så är aldrig slav. Därför är inte arbetshästar slavar; de bara låter sig drivas med i stundens situation.

Slaveri handlar om att man tvingar sig själv. Därför är det som de civiliserade tror är slaveri - straffarbete och negerslavarnas arbete på plantagerna - nästan aldrig slaveri i egentlig bemärkelse. Varför? Jo, av samma orsak varför arbetshästen inte är slav. Här har man inget val, utan man låter sig passivt drivas med. Slavdrivaren är ungefär som vinterkylan, en naturkraft som får en att anpassa sig efter den.

Slaveri handlar om att man till den grad har underkastat sig omgivningens krav på slaveri, ocn inkorporerat det i sig själv, att man blivit sin egen ständige slavdrivare. Man är aldrig slav om man spontant drivs av yttre omständigheter att utföra tungt arbete, t.ex. när man drives att bygga en håla som ska skydda mot regn och snö, och därmed drivs att gräva och släpa tunga stockar och stenar. Jag har aldrig upplevt det som slaveri, fast jag byggt två sådana där hålor. Det är när man tvingar sig till att göra allt det där extra, som man inte behöver göra, och som man innerst inne heller inte har lust att göra, men som man gör fast man kunde välja bort det. Man gör det bara för att "det bara ska vara så", för att det godtyckliga, blinda samhällssystemet kräver det, inte Verkligheten.

Slaveri är att inkorporera samhällssystemets godtyckliga krav i sig till den grad att man tappat själva känslan för om man verkligen behöver göra detta för sin överlevnad, om man verkligen har lust att betala så högt pris för så simpla nöjen som civilisationen bjuder i belöning. Vem behöver egentligen tillverka smink, bilar, soffor, hus? Vi kan ju leva i jordhålor, och slippa slaveriet. Men slaven har tappat allt sinne för proportioner. Hon jobbar åtta timmars slaveridagar för nästan ingen belöning alls. Därför känns det också meningslöst alltihopa, och depressionen knackar på ibland.

Vem tvingar den moderna människan att slava åtta timmar om dagen? Ingen. Bara hon själv tvingar sig själv. Hon tvingar sig själv bara för att få en simpel, bedräglig, ytlig bekräftelse av släkt och vän. Inte för att hon själv tycker om det hon gör. Detta är sannerligen slaveri. När man har ett val mellan lek och tungt arbete, men väljer det tunga arbetet, inte för att man har lust, men bara för att andra vill, för att släkt, familj och vän vill.

Det är bara när man har blivit sin egen slavdrivare som man kan bli andras slavdrivare. Ja, egentligen är det bara slavdrivaren, arbetsgivaren, chefen, som är den verkliga slaven, den som gör sitt slaveri mest "frivilligt", dvs. mest underkastar sig sånt han inte har lust med, under skenet att man gör det frivilligt. Och alla andra slavar är slavar i den grad dom har en arbetsgivare i sitt bröst. Alltså, hela den traditionella synen på slaveri måste vändas upp-och-ner. Det är dom som är högst uppe i toppen som är dom största slavarna, och negerslavarna och hästarna är knappt slavar alls. Cheferna har ett val mellan att slava och inte slava, men väljer slaveriet. De har ett slavaktigt sinnelag. Negerslavarna har inget annat val, och skulle aldrig arbeta så om dom inte måste. Dom har inte det slavaktiga sinnelaget.

2010-11-20

En finare, "förädlad" form av fariseism hos Jesus

Joh. 8:3-11:

3. Då förde översteprästerna och fariséerna dit en kvinna som hade blivit beträdd med äktenskapsbrott; och när de hade lett henne
fram,

4. sade de till honom: »Mästare, denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott.
5. Nu bjuder Moses i lagen att sådana skola stenas. Vad säger då du?»
6. Detta sade de för att snärja honom, på det att de skulle få något att anklaga honom för. Då böjde Jesus sig ned och skrev med fingret på jorden.
7. Men när de stodo fast vid sin fråga, reste han sig upp och sade till dem: »Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen på henne.»
8. Sedan böjde han sig åter ned och skrev på jorden.
9. När de hörde detta, gingo de ut, den ene efter den andre, först de äldsta, och Jesus blev lämnad allena med kvinnan, som stod där kvar.
10. Då såg Jesus upp och sade till kvinnan: »Var äro de andra? Har ingen dömt dig?»
11. Hon svarade: »Herre, ingen.» Då sade han till henne: »Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke härefter.»

Det är något som irriterar mig i denna berättelse. Det är som om Jesus är enig med fariséernas lagiska och fariseiska bedömning av kvinnan - att hon har syndat. Att det är fel med fri sex. Han kritiserar inte fariséerna för själva det grundläggande felet i hela situationen, utan istället drar han till med ett ganska simpelt trick: bara om man själv är perfekt enligt de fariséiska sexuella reglerna och hela resten av moselagen, får man tortera kvinnan till döds. Alltså han ger en teoretisk tillåtelse att stena kvinnan, medan ingen i praktiken kan nå upp till denna tillåtelse, eftersom ingen är syndfri.

Detta upprör mig. Det handlar bara om en finare, mer förädlad och utspekulerad form av fariseism. Mer intelligent, mer smart, men lika ond och genomrutten.

Vad borde Jesus ha gjort istället? Han borde ha sagt: "Skäms ni inte för att överhuvudtaget anklaga kvinnan för synd? Är ni så dumma i skallen att ni tror att kvinnan är mannens egendom, att någon kan göra anspråk på hennes kropp, som om den vore ett simpelt ting, ett livlöst objekt? Får inte hon själv välja vem hon ligger med? Det är ni som är dom stora äktenskapsbrytarna, som hindrar kvinnan i att älska den hon vill, ni som svartsjukt lägger er i andras kärleksaffärer.

2010-11-20

Det civiliserade symboltänkandets förbannelse

Jag irriteras av de indiska mystikernas (t.ex. Sadhu Sundar Singh och Rabindranath Tagore) tendens att ständigt göra liknelser och symbolbilder av allt de ser i naturen (Jesus är också offer för detta). Naturens egenvärde går förlorad, den blir bara ett verktyg för fantasin, den får aldrig vila i sig själv och bara tala ordlöst till oss om sig själv. Det uppstår på detta sätt aldrig något verkligt möte mellan mystikern och naturen/Gud. Han lever fängslad i sina egna tankar, och allt blir bara en ändlös självbespegling. Vad är det han ser i naturen? Bara sig själv, bilder av sina egna tankar. Således kommer han att projicera civilisationen på naturen, och han förstår aldrig naturens eget väsen.

2010-11-20

Det är civilisationen som är en "annan dimension"

Det är inte det gudomliga som är en annan dimension i tillvaron. Det gudomliga är vår dimension, den naturliga verklighetens dimension. Däremot är civilisationen är det närmaste man kan komma en annan dimension. Den är ett så ofattbart undantag i universum, att djuren och växterna inte förstår sig på den alls, de bara förstår att något har gått grundligt fel. De bryr sig faktiskt inte om detta fel, utan lever vidare som om ingenting hänt, utan att skuldbelägga någon. Det är förvånansvärt oberörda av civilisationen, lika oberörda som spädbarn (djuren bibehåller grundväsendet i spädbarnsnaturen livet ut), just för att de inte förstår sig på den. Man kan bara förstå sig på den genom att själv leva dess livsstil, och acceptera dess symbolvärld. Denna oförståelse är en lycka för djuren, såsom den är en lycka för spädbarnet. Salig och helig är den som är för ren för att förstå sig på det onda. Den sparas för mycket psykiskt lidande. Jag tror inte heller att ondskan kan förstås, den är en av tillvarons största mysterier.

2010-11-20

Om Swedenborgs och Sadhu Sundar Singhs andeskådning

Är inte Swedenbors andeskåderi nyckeln till att förstå andeskådare som Sadhu Sundar Singh? Denne märklige man som på slutet av sitt liv även sade sig träffa och samtala med Swedenborg i andevärlden, ett påstående vars innebörd man kan förstå om man vet att Sundar Singh även läste texter av Swedenborg. Sundar Singhs främste verk, "Syner från andevärlden", har påtaglig likhet med Swedenborgs "Himmel och helvete". Men hos Sundar Singh är det ännu lättare än hos Swedenborg att bli lurad att tro att hans upplevda andevärld är en självständig verklighet, istället för en dröm- och symbolvärld bunden till hans egna fantasier och föreställningar, ganska så civiliserade och verklighetsfrämmande. Men C.F. Andrews, hans kanske bäste och mest informerade biograf, har en förvånansvärt nykter syn på Sundar Singhs andevärld, och förmår genomskåda fantasi- och drömkaraktären däri.

Hos Sundar Singh är det också tydligare än hos Swedenborg att hans beskrivningar bygger på astralresor gjorda under trance. Om Swedenborg vet man inte alltid om det är astralresor eller nattliga drömmar och dagdrömmar det handlar om när han öser fram något samtal med änglar. Jag tror att det i hans fall i stor grad handlade om inre dialoger, som Carl-Göran Ekerwald antyder i sitt efterord till Swedenborgtexterna i boken "Memorabilier"(1988). Jag har själv erfarenhet av sådana där inre dialoger och scener, och vet hur verkligt det kan kännas när man riktigt tillåter självsuggestionen att spela fritt. Bl.a. min skrift "Döda Akademiens handlingar" bygger på Swedenborgliknande andevärldsupplevelser, där de döda blir så levande i fantasin att det vore som om man satt och pratade med dem kring bordet. Det är barnsligt, och det är saligt att så kunna leva sig in i sina fantasier. Men man får inte vara dum, och tro att det hela föregår på riktigt, som Swedenborg tycks mena. Då övergår det från lek till ett slags neurotiskt självhävdelsebehov, ett desperat behov av att känna sig viktig och sedd genom att inlemmas i de stora döda andarnas gemenskap. Det är tydligt att Swedenborg har detta neurotiska drag, då han tillskriver sin litterära verksamhet så stor roll i världshistorien att den får inleda den yttersta domen och det Nya Jerusalem, "Nya Kyrkan".

2010-11-20

Om Swedenborgs andevärld. Om det symboliska tänkandet.

Swedenborg är ett exempel på en tänkare som förlorar sig helt i den symboliska världen, där symbolerna börjar leva sitt eget liv istället för att vara spontana uttryck för den naturliga verkligheten. I hans världsbild är symbolerna, eller i hans språk, "motsvarigheterna", en egen andlig dimension i tillvaron, det naturligas motpol istället för spegel. Han glömmer helt det större perspektivet - att symbolen bara är ett pyttelitet undantag i universum, som bara existerar i den civiliserade människans medvetande. Varken växter eller djur har något symboliskt tänkande, de ser inte verkligheten genom speglingar, utan direkt och oförmedlat. Symbolen är ett medvetandets syndafall i den mån den hävs till naturens motpol, och börjar leva sitt eget liv. När symbolen används rätt, som spontan spegling av verkligheten istället för självbespegling, då är den ändå oändligt underlägsen och underordnad naturen själv, och är ämnad att förgå en dag, ungefär som alla övriga skapelser av civilisationen, som inte har något eget medvetande, till skillnad från stenar, berg, solar, bakterier, som alltid föds på nytt efter döden. Civilisationens skapelser i medvetandet förgår en dag, om inte förr så i döden, då medvetandet förenas med resten av naturens sätt att vara medveten, och överger civilisationen för gott.

"Andevärlden", i den mån den är symboliska speglingar i Swedenborgs anda, existerar således bara under en människas livsstid i civilisationen, och förgår i döden genom övergången till nya livsformer i naturen. Det är just tvärtemot vad spiritisterna och ockultisterna lär! Civilisationen är "andevärlden", och när vi lämnar den, stiger vi in i det naturliga drömlivet, som inget har med Swedenborgs och spiritisternas andevärld att skaffa, eftersom den inte är symbolisk, utan är det djuriska medvetandets spontana lek med verkligheten, utan någon förmedling, utan att det är ämnat att översättas i ord och symboler.

Men Swedenborg är ingalunda originell. Hela den bokstavliga, närsynta läsningen av bibeln som format den kristna kyrkans teologi är en sådan här symbolvärld eller andevärld som har börjat leva sitt eget liv, så djupt att den befäster sig i otaliga syner och uppenbarelser. Ja, det är nästan omöjligt för teologerna att lösgöra sig från denna andevärlds grepp, hur de än vrider och vänder på symbolerna. Faktum är att jag inte vet någon kristen teolog som har ett fritt och spontant symboltänkande, inte ens de allra

radikalaste och mest symbolmedvetna, som John Shelby Spong och Lars Sandbeck, eller John A.T. Robinson och Paul Tillich. Det kommer helt enkelt av att det fria symboltänkandet uppstår först vid civilisationens övergivande, när det djuriska drömlivet och undermedvetandet släpps upp till ytan. Så länge det förträngs, är man ohjälpligt fånge i symbolerna.

Det första steget mot befrielsen från fångenskapen i symbolvärlden, är inte bara att radikalt nytolka t.ex. de kristna symbolerna, så att de uttrycker verklighet istället för illusioner, utan framför allt att släppa alla hämningar i fråga om att låta fantasin uppfinna nya symboler och symbolvärldar. Detta har t.ex. skett i mitt eget tänkande genom uppfinnandet av djurismen/paradisismen och hela idén med att låta djur och växter adoptera en. Jag var helt enkelt tvungen att uppfinna dessa nya symboler för att uttrycka de nya erfarenheterna och de kristna symbolerna skulle aldrig ha räckt till. Den kristna symbolvärlden är ohyggligt begränsad, likaså hela civilisationens symbolvärld. Tänk bara på alla drömmar om natten som glider en ur händerna bara för att dom kan passa in i något välkänt symboliskt sammanhang, någon "mening" eller "berättelse". Vi kan komma ihåg enskilda detaljer i dessa drömmar, men dom är omöjliga att referera då de saknar ett välkänt sammanhang.

Men det får inte stanna vid denna uppfinning av nya symboler. Detta vore lika dåraktigt som att tro att man kan befria sig från civilisationen genom att bygga nya sorters städer, som bättre ska spegla naturens ekosystem, dvs. "ekologiska" städer. Det kommer till slut till en punkt där ens erfarenhet inte längre kan symbolifieras, och man tvingas överge hela sitt symboliska paradigm. Detta skede kommer förr eller senare i en civiliserad människas liv, för de flesta efter döden, då de stiger in i nya livsformer i naturen, för vilka symbolerna inte duger till något. Det är bara att låta utvecklingen ha sin gång, och låta det symboliska paradigmet vissna av sig själv. Det kan i vilket fall som helst inte dö på forcerad väg utan att det kostar allt för stor ansträngning.

2010-11-20

Civilisationens andliga matsmältningskanal

På samma sätt som paradiskroppen, "uppståndelsekroppen" har en andlig matsmältningskanal som förvandlar all civilisation till natur (såsom kroppen förvandlar mat till kroppsvävnad och energi) så har civilisationen också en motsvarande andlig matsmältningskanal, som förvandlar all natur till civilisation. Det är därför människor ska skitai medierna och deras exploatering av människor. Vildmänniskor ska heller inte sätta någon tilltro till att medierna kan förmedla deras budskap. I medias händer förvandlas naturen nämligen alltid till något helt annat. Till objekt, spelbrickor, masker, varor, slavar, symboler, kitsch, "fall", spektakel, sensation.

2010-11-22

Varför slavar människan?

Varför slavar människan? Jag tror det bottnar i en demonisering av tillvaron utanför civilisationen, det som hela resten av naturen lever i. Man har lärt sig att om man lämnar civilisationen, och bor i jordhålor och äter som aporna, löv och insekter, då förlorar man sin mänsklighet och går "ner" till djurens nivå, "degraderas" till djurens nivå, något som för den civiliserade framstår som höjden av demonbesatthet och sinnessjukdom.

Inget annat än en sådan här total demonisering av den naturliga tillvaron är nog för att övertyga någon om vettigheten i något så destruktivt som "frivilligt" slaveri. Denna demonisering är hjärntvätten bakom det "frivilliga" slaveriet. Jag vet att det är en demonisering, för jag lever just detta löv- och insektätande (detta är min mat bl.a.) jordhåleliv själv, och har funnit mig leva i paradiset, som ett barn.

Den som demoniserar verkligheten, kommer till slut själv att agera som en demon. Var finns en hemskare demon än slavdrivaren - "arbetsgivaren", och slavarnas väktare och piskare, polisen?

2010-11-22

Hur uppstår hat och hämndbegär? - Av begäret efter förklaring på ondskan.

Hur uppstår hat och hämndbegär? Är det inte ur det desperata begäret efter en förklaring på ondskan, en förklaring av det som inte låter sig förklaras? Man vill ha någon som kan stå till svars för ondskan - Gud eller någon människa, kyrkan, religionen eller naturen. Vad som helst, bara vi kan få tag i syndabocken. Och då spelar det inte så stor roll om den skyldige är skyldig på riktigt eller är helt oskyldig, bara vi kan få tillfredsställt vårt ofattbara begär efter förklaring.

Men tyvärr, syndabocken finns inte. Det finns ingen personligt ondska. Ondskan är opersonlig, den är ett kallt, blint och mekaniskt system av regler och straff, det som kallas civilisation. En slags opersonlig ande som vi blir besatta av, och som får oss att begära hämnd och "förklaringar" på ondskan. Ett sådant förklaringssökande är lika sinnessjukt som det förklaringssökande vetenskapen håller på med, och som får den att hitta på fullständigt vanvettiga teorier som "Bib Bang" och "evolutionsläran". Det luktar desperation av sådan teorier, luktar långa vägar.

Varför måste man "förklara" livet? Är det inte ett vanvettigt paradigm, hela detta förklaringsparadigmet? Livet är ju inte till för att förklaras, utan för att levas och avnjutas. Den som ska förklara istället för att leva, nästlar sig in i sin egen skalle, lager på lager, helt tills det går inflation i alla teorier som uppfinns, och man står där och stirrar in i sin egen meningslösa tomhet.

2010-11-22

Legenden om ugglornas rike. Animerade paradisiska landskap.

Animationskonsten har en intressann sida: den förmår skapa verkligt vacker konst ibland, sånt som går för "klassisk skönhet", verkligt romantisk skönhet. Det var alla animationseffekterna som gjorde Sagan om Ringens drömlandskap så romantiskt vackert, och den animerade filmen "Legenden om ugglornas rike" tycker jag har något av de mest paradisiska landskap jag har sett på film. Avatarfilmens paradislandskap gjorde aldrig intryck på mig, men ugglefilmen grep tag i mig stundom. Jag såg snuttar av den igår på bio, jag smög mig in på Filmstaden i Stockholm utan att betala (har gjort det många gånger, och stulit till mig många fina upplevelser den vägen, jag vet nästan aldrig vad det är för film som visas när jag smyger in). Jag orkade inte se hela filmen, själva historien var för dålig. Men se den för dom där paradislandskapens skull! Dom överträffar nästan verkligheten.

Och inte visste jag att animationskonsten avancerat till den grad att det börjat bli svårt att se skillnaden mellan verkliga inspelade filmer och animation! Även datorspelens animation har ju avancerat ofantligt, trots att den ännu inte når upp till filmens animation. Kanske datorspelen en dag når upp till den också.

2010-11-22

Varför rädsla och hat förvärrar smärtan

Vad är det rädslan och hatet gör med oss som oproportionerligt förstorar och förlänger vår smärta? Jo, dessa egenskaper gör oss oanpassningsbara. Är inte den snabba anpassningen själva nyckeln till smärtans övervinnande? Det som också kallas "att härdas"? Denna anpassning är hemligheten i paradissmärtans mildhet, "natursmärtans" hemlighet.

Rädsla och hat gör oss hårda och stela i hela vår kropp och själ, och vi krossas sönder istället för att omsmältas av smärtan. Det bittra ropet om "rättvisa", om hämnd, är det inte i själva verket klirret av vår egen självförvållade förkrosselse?

Så länge vi uppför oss som bittra rättshaverister skjuter vi upp det naturliga läkandet av vår smärta, den läkedom som är inbyggd i själva naturens ordning.

2010-11-22

Civilisationstron håller inte i döden, när kroppen och själen ska förena sig mer resten av naturen

De civiliserades enda fäste för sin civilisationstro är att den delas av alla andra människor på vår planet. Detta kan hålla sålänge man kan klamra sig till den mänskliga rasen och isolera sig från resten av naturen. Men den håller inte i döden, när man lämnar den mänskliga rasen och stiger in i den icke-mänskliga naturen. Då håller bara en tro som man delar med hela naturen, alla djur, växter och mineraler.

2010-11-23

Vad som får människor att tolka andevärlden så fel; dödsångesten

De förvända tolkningarna av andevärlden uppstår troligen för att man i andevärldsupplevelserna söker svaret på om livet fortsätter efter döden. De civiliserades dödsångest är så djup, att de klamrar sig till andevärldsupplevelserna och suger ut varje minsta tecken som tyder på att de har inträtt i det tillstånd som livet efter döden handlar om. Dödsångesten föder en desperation i tolkningen, så att man övertolkar allt man ser för att suga ut tröst mot förintelseångesten. Men hur löjligt och långsökt att söka denna tröst i drömvärlden! Varför inte vända sig direkt till den påtagliga naturen, och låta dess kretslopp av födelse och död trösta en! Men då de civiliserade isolerar sig från naturens kretsloppsaktiga livsstil, förstår de inte att söka trösten där. Deras enda utväg är andevärlden och dess illusioner. De har sökt sin bekräftelse i livet från den illusionära civilisationen, och inför döden fortsätter de att söka bekräftelse från illusionernas värld. Att söka sanningen från andevärlden är lika löjligt som att spå utifrån nattliga drömmar. Man börjar se tecken i allt, som en galning. Allt ska pressas så det passar mönstret, allt ska passa ens civiliserade världsbild. Och så suggererar man fram väldiga symbolvärldar, och ens drömvärld börjar formas efter dessa. Man kommer in i en självbespeglingens onda cirkelgång, man snärjs in i sig själv, och blir drömvärldens fånge, drömvärlden börjar kontrollera en som en ond ande. Är det inte detta som ligger bakom bibelns nyktra varningar för spiritism, spådomskonster och trollkarlar?

Något om psykiatrins syn på andevärlden

Även psykiatrin har en del tillnyktrande synpunkter på andevärlden, denna värld som förlett så mången själ in i verklighetsfrämmande psykoser, bara för att de inte kunde skilja mellan drömvärlden och den verklighet som vi alla delar med naturen, djuren och varann. Psykiatrin är ibland förvånansvärt nykter, trots all dess ruttenhet och grymma förtryck, trots att den delar den civiliserade isoleringen från naturen. Men den har ett visst sinne för vad det sjuka är, genom mängder av erfarenheter, trots att den inte har koll på vad som är friskt, och själv inte är frisk, utan lika sjuk och sjukare än många patienter; den är mekanisk, utan sinne för individuella fall, paranoid med ett småsint kontrollbegär, helt blottad för tillit till Livet och naturens egna läkande krafter.

2010-11-23

Min sista tanke på dödsbädden

Jag föreställer mig att min sista tanke på dödsbädden blir "Hoppas att naturen vinner också detta slag. Att den kristna kyrkan och Swedenborg inte har rätt".

2010-11-23

Andevärlden är vårt drömliv. Vårt medvetande upplöses med kroppen i döden, men föds på nytt.

Att förlägga andevärlden till vårt drömliv är inte att "dra ner" andevärlden. Det är att lyfta upp drömlivet, och säga något om dess gränslöshet och rikedom. Tänk bara vilken variation vårt drömliv redan har i vardagen, det som vi upplever dagligen; dagdrömmandet, nattdrömmandet, minnevärlden, visionerandet som framtiden, inre musik, poetiska tankar och visioner.

Är det så stor skillnad mellan detta och det som traditionellt betraktats som andevärlden? Är inte detta lika mystiskt som andevärlden? Och varför ska vi överhuvudtaget sätta gränser för vad som kan hända i drömvärlden? Varför denna löjliga uppdelning i drömvärld och andevärld, när de har så påtagliga likheter med varann?

Det enda vi kan vara säkra på, vare sig vi skapar väldiga kollektiva vakendrömmar tillsammans med myriader av varelser från djur- växt- och mineralriket, eller har en av dessa alltför små och futtiga nattliga drömmar, är att drömmaren aldrig kan existera utan en materiell kropp någonstans, som drömmer. Vi måste en gång för alla slå hål på illusionen att ande kan existera utan materia, att dessa två skulle på något sätt vara olika dimensioner. Nej, drömlivet är bara kroppens innersida, den osynliga sidan av materien.

Således lämnar vi aldrig kroppen när vi dör, för att träda in i en annan, andlig dimension, utan vi stannar i vår kropp och **förvandlas med dess förvandlingar**. Detta kan verka obehagligt för den som hela sitt liv har isolerat sitt medvetande för naturens upplösande krafter, för lik och exkrementer, men är fullkomligt naturligt för alla djur som hela livet ätit döda växter och djur, samt gillat att smaka på exkrementer, ja varit sexuellt intresserade av kiss- och bajsdoft (jag minns en hund som slickade i sig människobajs som om det vore vilken mat som helst).

Det är klart att även vårt medvetande upplöses när kroppen upplöses, och går in i en djup glömska, ett dvallikt tillstånd som liknar fostrets liv i moderlivet i dess allra tidigaste stadium. Även medvetandet är underställt kretsloppets lagar, och måste dö för att få nytt liv.

Men är det så märkvärdigt? Redan nu lever vårt medvetande i kretslopp, redan nu förnyar det sig genom glömska, och genom drömlös sömn. Det som sker i döden är bara detta samma i större skala. I såpass stor skala att vårt medvetande kan förvandlas till något helt annat än ett mänskligt medvetande. Detta fungerar bara genom glömska. Djup glömska, total glömska. **Vi** blir med även i fortsättningen, men vi har glömt vår tidigare identitet som människor.

2010-11-23

Några vassa ord om schamanismen och den nyandliga synen på andevärlden

Varför accepterar man så tveklöst yttranden bara för att dom kommer från schamaner? Som om det skulle vara garanten för sanningsvärdet, garanten för något ursprungligt och naturnära? Som om inte indianerna var korrupta och civiliserade, med alla sina höftskynken, taburegler och krig.

I själva verket är schamanen inget annat än indianernas motsvarigheter till den kristna kyrkans präster, med en liknande hierarki, och ett motsvarande ceremoniväsende. Där prästen ber, försätter schamanen sig i trance. Det handlar i båda fallen om tekniker, om arbete, om självsuggestionens konstgjorda andlighet. Bara med olika symboler. Schamanen står inet närmare naturen än prästen bara för att han använder sig av mer naturnära symboler, såsom totemdjur. Det korrupta grundväsendet, syndafallet, är samma hos båda.

Vi måste upphöra med denna löjliga romantisering av schamanismen, grundlagd i västerlandet genom Castanedas böcker.

Inte minst måste vår uppfattning av andevärlden grundligt tas i kragen, denna så alltför djupt rotade uppfattning att andevärlden skulle vara något annat och mer verkligt än väldigt starka och klara drömmar, s.k. "vakendrömmar", "lucid dreams". Att inte inse detta får oss att blint acceptera vilken utsaga som helst bara den kommer från andevärlden och schamaner. Den utsätter oss för godtyckets skräckvälde, underkastelse under andra individers fantasivärldar. Den får oss att bli "imponerade" av andras andliga gymnastikövningar i det som är varje människas självklara egendom - drömmandet. Om drömmarna är mer eller mindre klara, starka och vakna spelar ingen roll.

De andliga hierarkierna uppstår just genom att vissa individer tar patent på det alla har och kan, genom att "mystifiera" det, inlinda det i en invecklad symbolvärld. Och denna inveckladhet, uppkommen genom andlig gymnastik och träldom, ska liksom imponera på oss. Nej tack, säger jag bara. Varje människas drömliv är precis lika rikt och mystiskt som

dessa besserwissrars, som vrider lite på allting så att det ska passa deras hierarkiska världsbild; allt detta struntprat om "högre" dimensioner och sfärer.

Vi har fått nog av präster. Vilket namn de än går under.

2010-11-23

En annan av slaveriets orsaker; romantiseringen av civilisationen

Slaveriet under civilisationen bygger inte bara på en demonisering av verkligheten utanför civilisationen (såsom jag skrev tidigare), utan även på en romantisering av civilisationen, grundlagd genom romaner, poesi, konst, filmer, propaganda i media. Det handlar här inte om högromantik i Hölderlins och Keats anda, utan om en simpel populärromantik, som inte förmår genomskåda det begrägliga skenet. Nästan hela kulturen bygger på romantiseringar av civilisationen, de desillusionerades antal är inte många. Ja, det som kallas "kultur" är oftast inget annat än rosenmålningar på den gigantiska monstermaskinen, målningar som ska övervinna vårt instinktiva motstånd.

Men vad hjälper skicklig animation om historien i filmen är dålig? Civilisationen är som en urusel historia utförd med så många krusiduller och finter och knep att vi börjat tro att historien är bra.

2010-11-24

Snålhetens förbannelse ligger i slaveriet

Är inte slaveriet orsaken till att man inte förmår släppa taget om saker och ting, och låta livet förnya sig i kretslopp? Den som har fått saker gratis, är inte så noga med dom, men den som har slavat åtta timmars dagar för sina pengar och saker, tänker: "Nu ska jag banne mig ha rätt till lite belöning också, jag som har jobbat så mycket för det" Och därmed stryps frikostigheten. Och förlorar man saker, går världen under för en. Man hade ju "rätt" till sin belöning. Livet är "grymt".

Den här snålhetens förbannelse gäller inte bara pengar och egendom, utan även, ja framför allt, status, ära och positioner. Allt som har karaktären av slavaktigt tillkämpade egenskaper och "rättigheter".

Men vad bryr sig Livet och naturen om sånt? Naturen är som en apa, som hämningslöst stjäl allt som den kommer över. Den som tror på egendom kommer att finna sig kämpa mig Livet självt. OCh det är inte Livet som är grymt, det är slaven som är grym mot sig själv, när den tror att den måste förtjäna livets gåvor som vore de "rättigheter" att köpa, "belöningar", och arbeta för dom i sitt ansiktes svett istället för att låta gåvorna överrumpla en i sinom tid, gratis och utan minsta ansträngning, såsom fågeln pickar i sig en mask.

2010-11-24

Skapelseteologi – skapelsemystik

Det finns en linje i den kristna universitetsteologins historia som jag tror är mycket fruktbart för hela teologin. Det är den linje som brukar kallas "skapelseteologi". Linjen bygger på bibeln, inte minst bibelns första och sista bok, och går sedan genom Origenes och Irenaeus, snuddar vid Grundtvig och slutar hos moderna skapelseteologer som Gustaf Wingren, K.E.Lögstrup och Matthew Fox, samt hos ekoteologer som Harry Månsus, Sallie McFague och Rosemary Radford Ruether.

<u>En vanlig skillnad mellan ekoteologin och skapelseteologin</u>

Ekoteologin har, med miljörörelsens uppkomst på 1970-talet, fått ett kraftigt uppsving. Men ekoteologin är oftast något annat än klassisk skapelseteologi. Den är ofta inte något annat än kristnade sekulärpolitiska tankar från miljörörelsen, där det är naturen som ska

räddas av människan, inte människan som ska räddas av naturen/Gud p.gr.a. hennes avfall från skapelsens ordning, denna gudomliga ordning som aldrig kan rubbas. Ekoteologin är ofta lika antropocentrisk som den "ekologiska" vulgärpolitiken, istället för att vara biocentrisk och teocentrisk (är inte biocentrism och teocentrism samma sak?).

Vad är klassisk skapelseteologi?

Vad klassisk skapelseteologi i korthet går ut på, kan illustreras av Grundtvigs uttalande "Först människa, sedan kristen". Kristendomen är inget överandligt, som går på tvärs av det mänskliga. Tvärtemot bara fullföljes och fördjupas det mänskliga. Detta p.gr.a. att frälsningens Gud är skapelsens Gud, den Gud som skapade människan. Relationen mellan skapelse och frälsning måste bibehållas för att kristendomen ska bevaras sund, och inte urarta i kroppsförakt och verklighetsflykt.

Hos Origenes och Ireneus finns en väldigt fruktbar "restaurationsteologi", där frälsningen handlar om att återföra människan till skapelsens ursprungliga ordning.

Tar man verkligen konsekvenserna av skapelseteologin helt ut, hamnar man någon helt annanstans än vad den kristna kyrkan hamnat, där man får leta med ljus och lykta efter förbindelselänkar mellan kyrkans andliga liv och det liv som människan delar med hela resten av skapelsen - det naturliga mänskliga livet, dvs. det djuriska. Därför är också skapelseteologin så sällsynt. Den har aldrig tillåtits dominera teologin.

Skapelsemystik

Heller inte i den vardagliga kristna spiritualiteten har skapelseteologin fått någon större plats. Det ser man när man läser de kristna mystikerna genom tiderna. Naturmystiken är nästan helt frånvarande. Nästan allt kretsar om "det inre livet", som verkar vara något annat än det inre liv som man delar med aporna och hundarna.

Kristen naturmystik är faktiskt ännu mer sällsynt än kristen skapelseteologi.

Jag skulle gärna vilja förändra detta. Och skapa en kristen form av naturmystik. Ska vi kalla den för "skapelsemystik"? Så att den får oss att associera med skapelseteologin? Vi behöver skapa dentradition av kristen skapelsemystik. Leta upp traditionens linjer i historien. Skriva ett verk om skapelsemystikens historia.

Vem ska vi bygga på då? Vilka skapelsemystiker har den kristna kyrkan? Inte många, den saken är säker. Hos de flesta är skapelsemystiken bara några små insprängda bitar här och där, inte något som präglar helheten. Och jag söker sådan som helt igenom är skapelsemystiker. Jag hittar knappt fler än Jakob Böhme, Pierre Teilhard de Chardin, N.P. Wetterlund och Matthew Fox där man hittar helhetlig skapelsemystik, som genomtränger allt författaren skriver. Djurens skyddshelgon Franciscus är väl en att tänka på också, men skapelsemystiken är inte genomförd hos honom, det är i stort sett bara hans solsång som innehåller något av skapelsemystik. Resten av hans skrifter liknar bara alltför mycket det man hittar i alla andra katolska mystikers skrifter.

Vad är skapelsemystik?

Vad är skillnaden mellan skapelseteologi och skapelsemystik? Skapelseteologin nöjer sig mest med att bara konstatera att Gud är skaparen. Den har "attet", men inte "vadet". **Vad** är det gudomliga i skapelsen? Det får vi aldrig veta av Irenaeus, Gustaf Wingren och Harry Månsus. Vad **ÄR** skapelsens gudomliga väsen? Vem har sagt något om själva **väsendet** i naturen, i djuren och växterna? De kristna mystikerna för ändlösa abstrakta monologer om det gudomliga väsendet i Gud och människa, men dom kopplar det aldrig till djuren och växterna. Detta väsen tycks vara något helt skilt från skapelsens väsen.

För att svara på vad-frågan, väsensfrågan i skapelsen, måste vi ha något mer än skapelseteologi. Vi måste ha skapelsemystik. Vi måste ha **väsensskådande**. Det borde ju vara vi kristna som skulle vara bäst på att se in i naturens väsen, inte de sekulära poeterna. Vi som tror på skapelsens kristna, gudomliga ursprung. Vi som ser Kristus i skapelsen. Det borde vara vi som skrev dom mest storslagna naturdikterna.

Skapelsemystiken är inget annat än det organiska, praktiska genomförandet av skapelseteologins program. Utan skapelsemystik och vardaglig skapelseandlighet blir skapelseteologin död.

2010-11-25

Aforism om Böhmes tafatta stammande på skapelsemystiken

Det som tilltalar mig hos Böhme, är hans stammande framlekande av sin teosofiska naturmystik; trots att det är obegripligt det mesta, blir man gripen. OCh det är själva temat som han stammar på som griper en; skapelsemystiken. Ett tema som är nästan totalt frånvarande i den kristna kyrkan. Även om Böhme genomför sitt tema uruselt, nästan allt är fel, grips man av temats höghet. Inte ens Franciscus har vågat sig in på skapelsemystiken. Det är ett dunkelt, hemlighetsfullt område i den kristna teologin. Kanske detta gör att vi är så välvilliga när vi läser Eric Hermelins mystiska översättningar av Böhme, och kanske är detta orsaken bakom Hjalmar Ekströms yttrande att Böhme tillhörde "den renaste mystiken", närmast bibeln. Ett yttrande som jag haft svårt att begripa mig på, då Böhme framstår för mig som en stor halmstack med några stora pärlor, i jämförelse med bibelns skattkista. Trots detta tillhör dock Böhme de största efterbibliska kristna mystikerna. Det säger lite om hela den efterbibliska kristna litteraturens låga nivå.

2010-11-25

Den kristna kyrkan lever i det gamla förbundet

Den kristna kyrkans institutioner har så många likheter med GT:s tempeltjänst och judendom, med synagogan och rabbinerna, att man skulle kunna betrakta kristendomen som en förlängning av GT, och NT endast som en parentes. Den kristna kyrkan har levt i det gamla förbundet, trots att den inbillat sig att den levt i det nya förbundet. Detta för att den läst NT i GT:s gamla förbunds anda, istället för tvärtom.

Det nya förbundet som NT talar om är att leva Jesu liv, inget mindre. Att avstå från all egendom, all formell religion, äktenskap, hierarkier och slaveri under staten och de religiösa institutionerna. Kyrkan har aldrig levt i det nya förbundet, bara enstaka heliga dårar här och där, ensamma luffare, hemlösa och eremiter, utan inbördes organisation.

2010-11-25

Aforism om den apokalyptiska kodnyckeln

När naturen uppenbarar sig för oss, är det inet bara skogen, djuren och växterna som uppenbaras för oss. ALLT uppenbaras, även civilisationens sanna väsen avslöjas. Det innebär att ingenting är längre stumt, inte ens den dåligaste bok, inte ens en harlekinroman eller en deckare av Henning Mankell. Allt talar om vad som döljer sig bakom. Plötsligt har vi fått den stora kodnyckeln med vilken vi kan avkodifiera varenda bok vi får i vår hand. Vi säger inte längre "Äh, den där boken är inget värt", utan vi läser även den dåliga boken som ett mysterium att avkoda och avslöja. Allt blir spännande och intressant.

2010-11-25

Aforism

Kan det vara en så simpel sak som en bokstavlig läsning av uppenbarelsebokens vilddjurssymbolik som ligger bakom den västerländska människans förhävelse över djuren?

2010-11-25

Låt oss besinna oss lite vad det gäller "miljöförstöringen"

Varför upplever vi en sådan irritation över den "miljöförstörelse" civilisationen åstadkommer, medan vi kan se på naturens egen "miljöförstörelse", dess egna nedbrytande krafter med försoning i blicken? Kanske är det mer p.gr.a. en vämjelse för civilisationsslaveriets mekaniska fulhet och denna fulhets spår, än en verklig oro för att själva naturen har gått sönder. Eller är det så stor skillnad mellan ett av skogsindustrins kalhyggen och ett av naturens egna naturliga "kalhyggen" efter en naturlig skogsbrand? Eller är spåren efter ett asteroidnedslag i marken så mycket vackrare än t.ex. gruvdrift?

Vi måste få ett helt annat, "biocentriskt" perspektiv på det som kallas "miljöförstöring", och inse att det inte är naturen som går sönder genom vårt civilisationsbyggande, utan vi själva. Naturen upplever oss ungefär som en av sina egna "naturkatastrofer", och kan inte skadas av oss, vi ingår i dess kretslopp av död och födelse, uppbyggande och nedbrytande.

Men den civiliserade människan har en tendens att projicera sitt eget inre mörker på omgivningen, och se destruktiv förstörelse i den yttre miljön då det enda egentliga problemet är människans egen inre naturlighets förstörelse, människans strypande av sin egen natur, sin vildhet och djurlikhet.

2010-11-26

Lite naturmystisk-paradisisk etymologi

Det grekiska ordet för djur, "zoon", kommer från ordet "zoe", liv. "Evigt liv" heter i NT "zoe aionion".

Tänk om det svenska ordet "djur" hade lika upphöjt ursprung som i grekiskan! Tänk att vara grek, och läsa om "zoe aionion" i NT, och kanske associera till djuren! Till det zoologiska (zoologi=läran om djurriket)!

Tänk om liv betydde "djurhet" på svenska". Animaliskt liv. Att få evigt liv - att få evig djurhet. Det får en att automatiskt associera till de nakna vildarna Adam och Eva i Edens lustgård.

Även latinets "Animale" har ett ädelt ursprung i "Anima", själ. Tänk om vi kallade djur för "själheter" på det svenska språket! Titta, där springer en själhet! Då skulle vi automatiskt få det lättare att se oss själva som en del av djurriket. Såsom det nu är, får ordet "djur" oss mest att associera till djuret i Uppenbarelseboken - antikrist. Hur tragiskt!

2010-11-26

Skillnaden mellan den ytliga mystikens skenskådande och den sanna mystikens väsensskådande

Väsensslådandet är ett moraliskt skådande, som förutsätter moralisk enhet mellan den som skådar och den natur som avslöjar sitt väsen bakom skenet.

Skenskådandet är ofta av hallucinär, "parapsykisk" art.
Väsensskådandet är av visionär, poetisk art.

Skenskådandet överrumplar en utifrån.
Väsensskådandet växer stilla fram inifrån.

Skenskådandet är av passiv art, där hallucinationen är den aktiva aktören.
Väsensskådandet är av aktiv art, där den som skådar, gör det genom att umgås och leka med Naturen/Gud. Man leker fram känslan av den andres väsen.

Väsensskådandet är att känna inne i sig själv hurdant något är, genom sitt eget väsens släktskap med det man skådar. Dvs. empati- och inlevelseskådande. Och det handlar uteslutande om varelser och "ting" i den naturliga, alldagliga verkligheten.

Skenskådandet är att låta sig blint imponeras av något bara för att det verkar "övernaturligt" och storslaget, och det handlar oftast om syner, hallucinationer, andevärldsupplevelser, "röster", och andra "övernaturliga" ting. Det handlar aldrig om att den "normala" vardagliga verkligheten avslöjar sitt väsen för en.

Skenskådandet är sällan något fel eller sjukt i sig, det är bara bedrägligt att tro att det är verklig mystik det handlar om. Inget blir mystik bara för att det är "övernaturligt" - att se och höra något "övernaturligt" är inte mer mystiskt än att se och höra prästen i kyrkan - om man inte förmår genomskåda skenet. Det är genomskådandet, väsensskådandet, som är den verkliga mystiken, den klassiska mystiken, såsom vi finner den hos Mäster Eckhart, Johannes av Korset, Hjalmar Ekström och Thomas Merton. Och i denna klassiska tradition har man alltid varit lite skeptisk till "övernaturliga" "uppenbarelser".

Skenskådandet är dock den vanliga formen av mystik inom det man kallar New Age, och det säger lite om den låga nivån på mystiken där. New Age har litet eller intet att göra med klassisk mystik.

2010-11-26

Kan någon materie sakna medvetande? Ett tillägg till dödens teologi.

Kan någon materie sakna medvetande? Dom som tror på förintelse i döden, såsom t.ex. Tolstoj och Heidegger, skulle svara ja.

Men om vi verkligen betänker detta, så måste denna föreställning framstå lika absurd som föreställningen om att ett medvetande kan sakna materie, såsom spiritisterna tror, ja som de flesta New-Age:are tror.

Ja egentligen föreställningen om materien utan medvetande bara baksidan av spiritisternas absurda tro, och bygger lika mycket på en platonsk och cartesiansk dualism mellan materien och själen, som spiritismen gör.

Förhållandet mellan spiritisternas och de förintelsetroende liknar på förhållandet mellan teister och ateister, mellan religiösa fundamentalister och vetenskapsfundamentalister. Det är bara två sidor av samma mynt.

Vad är förintelsetron annat än att låta materiens skenbara orörlighet lura en att tro att den därför saknar medvetande? Vad är det annat än att stirra sig blind på skenet, eller ännu värre; att likställa liv och medvetande med det som rör sig på **människors** sätt, oavsett hur mycket stenen faktiskt rör sig och lever i sina mikronivåer?

Varför är mikroliv lika med liv utan medvetande? Varför måste något liv vara stort och synligt för att ha ett medvetande?

Förintelsetron är ofattbart blind, ytlig och antropocentrisk. Allt kretsar kring människan, och det som inte liknar på människan, har inte medvetande. När männniskan så i döden förvandlas till icke-mänsklig materie, förlorar hon sitt medvetande, individen upphör att existera. Bara för att man lämnar människan, det gamla skalet. Men människan är ju alltings mått, skapelsens krona och herre. Lämnar man henne är man ingenting längre. Vilket ofattbart överlägset förakt för den icke-mänskliga naturen. Vilket hierarkiskt tänkande, lika hierarkiskt som den kristna kyrkans absurda dogmatik.

2010-11-27

Vi bör inte ta vårt inre liv, vår fantasivärld, på för stort allvar. Det handlar om att leva i kretslopp.

Vi bör inte ta vårt inre liv, vår fantasivärld, på för stort allvar. Då kommer vi att förlora sinnet för verkligheten, det sunda bondeförnuftet. Vi skall ta vårt inre liv lika lätt som vi tar det yttre livet.

De kristna mystikernas kardinalfel är just detta; de tar fantasivärlden, symbolernas värld, på för stort allvar, och kommer in i krampaktiga hållningar, hämning, och tappar kontakten med livets lekfullt. Vi bör förhålla oss till hela vårt inre liv i dess helhet ungefär

såsom vi förhåller oss till våra nattliga drömmar; något att uppleva och njuta av, och sedan glömma. Inte hålla fast vid det, utan vara som vattenfall, som ständigt låter det gamla vattnet falla bort, för att kunna ta emot nytt vatten.

Det handlar om att ständigt leva i dödens och födelsens kretslopp. Blir något för viktigt för oss, konserverar vi livet och krampar oss kring det. Då mister vi den ljuva avslappning som kännetecknar hundar och fåglar.

2010-11-27

Hur kan föreställningen om materie utan medvetande överhuvudtaget uppkomma? Mer av dödens teologi.

En orsak till att föreställningen om materie utan medvetande har uppkommit, kan vara att civilisationen bygger på att upprätthålla materiella organiserade helheter utan ett organiserande, sammanbindande medvetande. Ett hus har inget eget medvetande. Likafullt upprätthålls det, och synes leva vidare sekel efter sekel.

I naturen är inte detta möjligt. Där söndervittrar allt som förlorat sitt sammanhållande medvetande. Sönderfaller genom kraften av det mikroliv som lever vidare som mikrohelheter. Ett mikroliv som också förekommer i husväggarna, men som aldrig får bli synligt, aldrig får komma till ytan genom sönderfallsprocessen (förrän om väldigt länge). Därmed uppkommer illusionen om "död" materie. En illusion som sedan projiceras på allt som ser dött ut, stenar, berg, metaller.

Men om det inte finns död materie, utan den alltid är fylld av mikroliv, hur kan då själen förintas, den som också är materiell, bara den osynliga sidan av det materiella? Måste vi skapa ett dött område i tillvaron, där vi kan placera själen efter döden? Det är ju det de förintelsetroende har gjort, dom som tror på förintelse i döden. De har skapat föreställningen om icke-existensen, vakuumet, att något förintas istället för att förvandlas totalt. Var ska vi finna plats för detta vakuum? Ingenstans. Mikrolivet finns överallt. Även själen tillhör mikrolivet, och kan just därför aldrig förintas.

2010-11-28

Vi kan aldrig fly från naturen

Om bara den civiliserade människan visste att hon aldrig kommer att kunna fly från naturen och livet (varken genom någon andevärld eller någon förintelse i döden), utan kommer att vara en medveten del av den i all evighet, skulle hon kanske betänka sitt uppror mot naturen en gång för alla, och ge upp sitt motstånd mot den. Är det inte föreställningen om att man en gång kan bli kvitt livet som är motorn bakom att man redan nu försöker kvitta sig med det, genom att förtrycka det naturliga, djuriska livet i alla dess former?

I denna inställning av uppror mot naturen finns ingen skillnad mellan kristna och ateister. När jag lämnade civilisationen, blev alla filosofiska och religiösa skillnader mellan dom civiliserade helt obetydliga, ungefär som skillnaden mellan fjäll som man ser långt borta i horisonten, som synes lika nära, fast de är flera kilometer bakom varann.

Vad har hänt mig? Jag har avlägsnat mig så långt från de civiliserades världsbild, att jag inte mer hittar hållpunkter för det jag tänker i böcker överhuvudtaget.

2010-11-29

Aforism

Atomerna är personliga väsen
.

2010-11-29

Frikostighetens och snatteriets ljuvliga kretslopp
Jag har märkt att jag, när jag blivit frikostigare mot andra, samtidigt blivit frikostigare mot mig själv. Jag har t.ex. lättare för att snatta. Man kommer liksom in i ett kretslopp av tagande och givande. Ger man, känner man sig också tillåten att ta, dvs. snatta. Man blir inte så sträng, moralistisk, snål, lagisk/polisaktig mot sig själv om man inte är det mot andra. Allt hör ihop.

2010-11-29

Tröst för dem som tror på förintelse i döden

Till de förintelsetroende:

Om det är så att den yttre kroppen rent naturvetenskapligt sett inte förintas, utan bara förvandlas totalt efter döden, enligt lagen om energins oförstörbarhet, "energiprincipen", varför skulle det gå på annat sätt med själen, om nu själen en gång också är något materiellt, låt vara den osynliga insidan av kroppen? Varför ska vi göra ett undantag för själen från den kroppsliga förvandlingen efter döden?

2010-11-29

Samhällslagen - civilisationens gud, liknar på Gamla Testamentets krigsgud

Den moderna samhällslagen är civilisationens Gud. En till synes allsmäktig envåldshärskare som dömer världen.

Den delar de flesta av sina drag med den gammaltestamentliga krigsguden, "Herren härskarornas Gud".

Det är en Gud som straffar den hungrige hemlöses snatteri av mat till ett värde av t.ex. femtio kronor, och tillåter, ja uppmanar till krig (dock i modern tid under täckord som "försvar", "fredssoldater" o.l.). En hämndlysten, småsint, snarstucken Gud, som kräver blind lydnad och tvingar folk att tillbedja sig. Tillbedjan =blind lydnad =vidskeplig vördnad.

Det är en nyckfull, godtycklig Gud, som ändrar sig på måfå, aldrig mot det bättre, trots att den hela tiden byter namn för allt det onda den gör. Sätter goda etiketter på det onda.

Det är en Gud som hittar på vansinniga befallningar, bara för att se till att undersåtarnas tro är blind och ovillkårlig. Som i exemplet med Abrahams offrande av Isak. Det finns ingen förnuft bakom påbuden, bara Gudens självhävdelsebehov. Även i den arme Jobs fall handlar GT-Guden på det här sättet. Han låter tortera Job bara för att testa hans lydnad, om den är äkta, dvs. "blind". Guantanamo i GT.

Det finns inget naturligt förnuft bakom lagarna i samhället. Dom har ingenting att göra med naturlagarna. Alla är till för att skapa blind lydnad. Vi är blinda redskap, inte medskapare - såsom vi är i naturen. Lagarna i samhället är helt godtyckliga. Och emellanåt gör man "razzior", på den gammaltestamentliga Gudens vis, som tillsammans med Satan gjorde en "razzia" på den arme Job.

Min jordiske far var en sådan här Gud i min barndom och ungdom. Av hans godtyckliga skräckvälde lärde jag mig bittert att frukta och vörda GT-guden och dens avbild; samhällslagen. Min far är i mitt medvetande arketypen för den onde Guden, den jag idag ser fullt utblommad i samhällslagen.

2010-11-29

Civilisationens gud är samhällslagen

Det är så, att om man har en fel tro tillräckligt länge, kommer man att skapa hela sin omgivning så att den ska bekräfta denna tro som rätt. Det är därför det är så svårt för civilisationen idag att omkullkastas, och det är därför det är så svårt att frångå civilisationen efter att man har kommit upp i 30-40-års åldern.

Civilisationen har trott så länge på Gud, att den har skapat honom - i form av en gigantisk samhällslag, som täcker alla områden i livet. Civilisationen har trott så länge på att Gud straffar de olydiga med helvetet att den har skapat helvetet; sinnessjukhusen, fängelserna, Guantanamo, dit de kastas som bryter mot civilisationens lagar och normer, dom som är olydiga mot civilisationsguden.

2010-11-29

Maskinen är paradisets skämtämne

Dväljs man tillräckligt länge bland djuren, framstår maskinen som en lika absurd och löjlig uppfinning som slipsen, något man har roligt åt, inte minst det allvar som maskinens ryttare tar sig själv och sitt arbete på.

Maskinen är ett stående skämt i himlen. Medan civilisationen skämtar om grisar, åsnor, kiss och bajs, skämtar paradisets invånare om maskinen, datorn, teknologin. Det är det Stora Primitiva för paradiset.

2010-11-30

Den kristna mystikens utblottelse-grader

Det finns grader av utblottelse och försakelse i mystiken. Jag skulle vilja urskilja följande grader:

1) **Den inre försakelsen**. "Jagets död". Att uppge alla strävanden efter status, positioner och ära i civilisationen. Att nöja sig med det anspråkslösa, fördolda livet i Gud, utan människors bekräftelse. Dock förblir man i civilisationen.

2) **Den yttre försakelsen**. Den yttre civilisationens död. Att överge civilisationen, och bli en hemlös vandrare och tiggare, fri från allt tjänande av Mammon. Hjärtat förblir dock i civilisationen. Man försöker bevara civilisationens respekt.

3) **Den inre-yttre yttersta försakelsen**. Den inre civilisationens död. Att i hjärtat överge civilisationen, och övergå till paradisisk djurlikhet. Här dör ens behov av respekt från civilisationen, och man "dör" i sina närmastes ögon. Det är i detta stadium man slutgiltigt sinnessjukförklaras av civilisationen. Det är också en högst kroppslig förvandling, där man under kläderna hemligt förvandlas till den aplikhet som människan hade i Edens paradis (djungeln) innan civilisationen uppstod. Inte så att man får hår på kroppen. Mer så att kroppen blir mjuk, smidig och lekfull som ett barns och en apas kropp.

De flesta mystiker har genomgått första fasen. Här hittar man Tersteegen, Md. Guion, Johannes av Korset, Mäster Eckhart, Thomas Merton, Simone Weil.

Några få har snuddat vid andra fasen, såsom David Petander, Sadhu Sundar Singh, Franciscus, Leo Tolstoj och Jesus.

Själv är jag i andra fasen, på väg in i den tredje. Hur långt jag har kommit in i den tredje, vet bara Gud. Den är nämligen själva uppståndelsen från de döda, Jesu återkomst.

Jag steg in i den första fasen vid min kristna omvändelse som 12-åring, då jag lämnade en lovande karriär inom friidrotten för att söka Gud på gammaltestamentligt vis. I den andra fasen inträdde jag som 21-åring, då jag blev luffare och uteliggare. I den tredje fasen inträdde jag i Maj 2009, då jag återvann min djurlikhet genom tack vare mina föräldrars tre får (en har slaktats sedan dess).

2010-12-01

När uppståndelsen från de döda fullbordas, kommer språket att vissna för gott

Bönen med ord vissnade för gott i min själ våren 2009, när jag upplevde min individuella uppståndelse från de döda. Nu går jag och väntar på att tänkandet och talandet med ord ska vissna för gott i mig. Jag har en känsla av att det kommer att ske först när hela mänskligheten uppstår från de döda, när ingen längre kräver svar av mig i form av ord, utan ljudsfären släpps lös ut i det djuriska; djurljuden, tungotalet.

Om jag hinner dö före detta sker, kommer i alla fall orden att vissna för gott i min övergång till nästa liv i den icke-mänskliga naturen. Då fullbordas min uppståndelse från de döda, som måste ha ett sammanhang för att kunna fullbordas.

2010-12-03

Ingen tvingar den civiliserade att bygga muren kring sin ande

Med varje vetenskapligt "framsteg" växer muren högre kring den civiliserade människans ande. Den yttre friheten växer kanske, men muren växer också. Muren är bara osynlig, den består av människans kontrollerande av sig själv, hennes behärskande och betvingande av sig själv. Den möjliggörs av vetenskapen, som blir alltmer mångförgrenad, kontrollerande livet in i fingerspetsarna. Människan väljer själv att gå in i kontrollen, ingen tvingar henne därtill.

Men när muren blivit oöverstiglig, och människans ande kollapsar i ångest, i paranoid tro på att hon tvingas och kontrolleras av utifrånkommande makter - då kommer muren att rasa i ett väldigt dån, och människan kommer sakta att upptäcka att ingen tvingade henne utom hon själv.

Då är hon fri. Hon har uppstått från de döda.

2010-12-03

Kort beskrivning av uppståndelsen från de döda

Om du börjar uppleva, att ditt inre liv - det som du har för dig själv, och som ingen kan ta ifrån dig - är din grundglädje och ditt hem, och stimulanser utifrån endast är att räkna som en buffert, som livets överflöd - då kan ingenting längre skada dig, inte ens en totalförlamning av kroppen.

Då har du äntligen kommit hem. Du har uppstått från de döda.

2010-12-03

Min syn på vad asketismens kyskhet egentligen handlar om

Vore det inte för bandet till det andra könet - som Systemet systematiskt utnyttjar för att hålla ungdomar kvar i civilisationen - skulle nog alla lämna civilisationen innan dom fyllde 25. Så stor är nämligen den ungdomliga upprorskraften, att den bara kan tämjas med det andra könets frestelser, genom att Systemet utnyttjar den starkaste kraften för sina egna ändamål. Knepet är enkelt; böjer du dig för civilisationen, får du en tjej/pojke till slut, böjer du dig inte, får du skylla dig själv och gå ensam hela livet.

Men Systemet berättar aldrig om den mörka sidan. Priset för ett samliv är nämligen ohyggligt stort i samhället; t.ex. måste största delen av ens kommande liv användas till slavarbete. Ändå biter ungdomar på kroken, och fastnar på livstid.

Den kristna kyskheten handlar därför aldrig om att avstå från fri sex, utan enbart om att inte syssla med prostitution; att inte sälja sin själ och kropp till Systemet för att få sex. Sex och samliv kostar i dagens samhälle 40 års slavarbete. För att bygga helvetet på jord.

Då är det bäst att man avstår från den desperata jakten på en partner, och nöjer sig med runkande, och dom få slumpmässiga, oväntade lyckoträffar och engångsföreteelser som man kan få i det sexuella även utanför civilisationen, enligt mina erfarenheter.

2010-12-05

Aforism om skamlöshet

Varför är skamlöshet ett negativt ord? Är det inte bra att man inte skäms över vem man är? Varför skäller man ut folk med "har dom inte skam i kroppen"? Är det inte bra att inte skämmas över sin kropp?

Nej, framåt för skamlösheten och den muntra, milda fräckheten!

2010-12-06

Jesu återkomst kan ha skett redan. En vision i min håla.

Det kan mycket väl hända att "Jesu återkomst" redan har skett, och att det bara är en tidsfråga innan det hela blir uppenbart, bryter upp till ytan.

Jag har märkt att det föregår så mycket bak den polerade, "statiskt" civiliserade ytan. Det föregår så mycket i de civiliserade som dessa knappt har en aning om själv. Dunkla, djuriska processer, som pryda gentlemen aldrig öppet skulle kännas vid.

Därför skulle det inte förundra mig om fröet till Jesu återkomsts frambrytande i människorna redan har såtts för länge sedan. Ett frö vars växt det inte går att stoppa, som bryter sig genom den hårdaste asfalt.

Det kan ta sin tid mellan fröets sådd och dess frambrytande i synlig gestalt ovanför marken. Mitt eget Jesu-återkomst-frö tror jag blev sått sommaren 2001, då jag var 16 år. Det bröt fram i synlighet först fem år senare, eller kanske först åtta år senare. Ja, jag har svårt att bestämma mig riktigt för om det är synligt än. Man har inte perspektiv på sig själv.

I hela fem år efter att Jesus föddes i mig levde jag som vanlig civiliserad människa. Om det har tagit så länge för mig personligen att bryta fram genom asfalten, hur länge ska det inte då ta för hela mänskligheten? Kanske det kan ta ett helt sekel.

Igår kväll medan jag deppade i hålan fick jag plötsligt fantasivisioner kring Jesu återkomst. Jag såg i några snabba bilder hur de dödas uppståndelse skulle kunna utveckla sig globalt. Då såg jag något jag aldrig tidigare sett. Jag såg att det är näst intill omöjligt att veta när en människa uppstår från de döda i sitt inre, att den inre uppståndelsen alltid sker långt, långt innan den yttre. Jag tappade all min säkerhet kring frågan vem som har uppstått och vem som inte har. En machoaktig väktare kan ha uppstått i sitt inre, trots att han kommer att fortsätta sitt jobb i flera år.

Och det märkligaste i denna vision var att **jag såg hur det mekaniska apparat som den civiliserade är insnärjd i, levandegörs** efter att hon uppstått till sitt inre, innan hon spränger apparatet, och uppstår även till det yttre.

TEKNIKEN LEVANDEGÖRS STRAX INNAN DEN VISSNAR FÖR GOTT.

Hur kan detta gå till? Vad menas med detta?

När en människa uppstår från de döda i sitt inre, börjar hon levandegöra allt omkring sig. Hon går till sitt dagliga arbete med en annan glöd än innan. Trots att det är ett nesligt slavarbete hon utför, som bara bygger Babylon, **smittar hennes inre ljus på allt hon gör**. Allt hon gör blir vackrare, smidigare utfört. Och stämningen på arbetsplatsen blir en annan.

Sakta börjar hon vrida hela det mekaniska apparatet omkring sig mot det andliga ljuset, helt tills det inte tål mer, och sprängs, vittrar bort, utstöter henne ur sig. En mekanisk apparat tål inte för mycket liv. Livet föds ut ur apparatet, sitt gamla skal.

Tänk dig en sjuk gamling i rullstol som plötsligt förvandlas till ungdom och liv, genom en sakta process. Hon står inte genast upp ur rullstolen, däremot kommer rullstolen alltmer att levandegöras. Den blir full av liv. Hon börjar göra konster och hyss med rullstolen,

åker runt som en galning. Plötsligt en dag fattar hon att hon kan gå. Då glöms rullstolen, som om den aldrig existerat.

Jag undrar nu om det är detta som håller på att ske i hela mänskligheten.

Jag undrar om det är teknikens levandegöring, strax innan den sprängs, som vi ser i t.ex. internet. Aldrig har tekniken varit så full av liv, spontant liv, som i internet.

2010-12-07

Paradisistisk estetik: Väsens-Mimesis

Det har nästan blivit en kliché inom litteraturforskningen att spåra upp spänningar mellan motsatta poler i avdöda författares själsliv; splittingen, motsägelsen. Likaså har disharmonin blivit en kliché i det poetiska utövandet. Ett ändlöst koketteri med dekadensen och fulheten. Detta är inte fruktbart i längden; disharmoni stelnar alltid tillslut i klichéer, cynism och tomhet. Den enda spänningen och motsägelsen som är evigt ny, är den naturliga, harmoniska spänningen mellan natt och dag, födelse och död, vinter och sommar, och som har sina inre harmoniska motsvarigheter. Det är denna polaritet som skapar verklig stor konst, så stor konst att **den blir kött**, man uppstår från de döda, och ingår i naturens paradis, rent fysiskt.

Detta är ingen splittring och konflikt, och skapar ingen tragisk, Hölderlin-vemodig modernistisk eller postmodernistisk dikt. Nej, här tar vi ett steg in i något helt annat, i en tidlös "litterär epok", som skulle kunna kallas t.ex. "paradisism". Här smälter det inre och yttre ihop, men inte på den ytliga Mimesis', den klassicistiska avbildningens sätt, utan på ett sätt som transcenderar denna, och bevarar något av modernismens esteticistiska symbolism och "hallucinationsrealism"(Bertil Malmberg), dock transcenderande detta också.

Sättet varpå både klassicism och modernism transcenderas är följande:

När det uppstår en moralisk-andlig motsvarighet mellan människan och resten av naturen, djuren och växterna, behöver hon inte längre slavaktigt avbilda den för att uppnå sann Mimesis; hon uppnår nämligen i sin förvandling till djurlikhet en "väsens-Mimesis", som gör henne självständig och fri gentemot den övriga naturen, fri gentemot all efterapning - hon har blivit naturens medskapare istället för undersåte och ytans ytliga efterbildare. Men modernisterna lyckades aldrig med sin symbolistisk-esteticistiska självständighet gentemot naturen, därför att de inte förstod att de djupast sett var djur, dvs. natur, och aldrig kunde fly från sitt sanna väsen; de sköt upp den paradisiska förvandlingen till naturlikhet och djurlikhet som Hölderlin och all revolutionär romantik kanske ytterst syftade till, och stannade i civilisation och tragisk splittring, den konflikt med sin egen djurnatur och all övrig natur som civilisationen bygger på.

Medan klassicisterna försökte avbilda den yttre naturen, försökte modernisterna avbilda sitt eget fria medvetandeinnehåll, i en slags omvänd Mimesis. Men de misslyckades med detta därför att de bortsåg från att detta medvetande var ett **djurs** medvetande. Deras djur- och naturlikhet var deras skapande källa, grundlagd i barndomen, men när de isolerade sig från den genom att gå in i civilisering och slavmentalitet, via den yttre karriären, blev de aldrig naturens medskapare, utan dess trälar. Klassicismens stela ofruktbarhet ställdes bara upp-och-ner, nu bara förlagd till medvetandeinnehållets avbildning i en förment formanarki, men lika ytligt mimetisk som klassicismen. Man blir aldrig sant skapande om ens livsstil står i strid med ens egen skaparande, dvs. naturkällan, djurkällan. Lever man ett slavaktigt liv, styrd utifrån av civiliserade normer och taburegler, kommer detta att oundvikligt hämma skaparkraften, och skapa en dikt som stelnar på samma sätt som det yttre livet. Det var detta som skedde med modernismen; den blev bara en ny lag, ett nytt normsystem, trots att dess intention var att lösgöra sig från allt detta. Schemat känns igen från politiken; de maktkritiska revolutionärerna blir de nya makthavarna, lagskrivarna och förtryckarna.

Det blev således bara ytan som byttes, modernismen blev till en ytlig fråga om stil och form. Det nya Väsendet, själva det revolutionerande innehållet, uteblev. Ty Väsendet var ju återgången till skaparkällan, djuriskheten, och detta var politiskt suspekt. Bertil Malmberg kände suget åt detta håll, men stretade emot. Edith Södergran kom längst av alla i sin sista diktsamling.

Den "Väsens-Mimesis" som jag förespråkar, handlar alltså inte om att avbilda naturen, utan om att **bli natur**. Och detta förstått inte minst kroppsligt. Det måste födas en kroppslig poesi i oss, inte kroppsliga dikter på pappret, utan kroppens rent fysiska befrielse och uppståndelse till tillvarons medskapare. Det kommer när vi inte längre förslavar kroppen under normer och regler, utan låter den bli skapande i frihet, såsom hundens kropp är skapande, vild och ursprunglig.

Enbart genom kroppens uppståndelse och befrielsekan anden och det poetiska geniet befrias, ty kropp och själ är bara ytter- och innersida av samma materie.

Det är först när kroppen når den självständighet gentemot alla former och normer som modernismen strävade till, som den verkligt sanna dikten kan uppstå, den som är något annat än disharmonisk splittring och motsägelse, dvs. hyckleri och falskhet. Något annat än dekadenskoketteri och deklamation.

Ty är det inte psykologisk sanning dikten ytterst strävar till? Vad är det annars för vits med litteraturen? Den måste ju vara av sådant slag att man fortfarande kan skriva biografier om diktare utifrån det material de lämnat efter sig. Men detta har med den splittringskoketterande, överkryptiska nutidsdikten försvårats avsevärt, och odlar en oansvarlighet och slöhet som lockar till cynism och politisk apati.

Vägen till skaparkällan, vår djurlikhet som Jahve gav oss, vårt faktiska biologiska och psykiska jag, kan ingen diktera för oss. Vi skapar själva vår mänskliga djuriskhet, fria att härma, fria att låta bli att härma. Fria att lyda regler, fria att låta bli att lyda regler. Detta är Väsens-Mimesis, diktarens fysiska och psykiska autonomi, det stora äventyret.

Men jag betackar mig för alla hittills skrivna lagar om Mimesis eller icke-Mimesis, regelunderkastelse eller regellöshet, både till kropp och ord, både i Svea Rikes lag och litteraturkririkernas estetiska lag.

2010-12-11

Hur djurismen har återupprättat min lust till språket

Få saker har på sistone varit så lättande som min insikt att även språket är natur. Att språket i sig själv inte är någon alienation från verkligheten och naturen, utan verklighetens utflöde. Att kulturen i sig själv är naturens utflöde. Civilisation är inte kultur, utan barbari. Regler och system hämmar kulturen, ty sann kultur har med våra instinker att göra, det skapande i oss.

Hur befriande att få märka hur instinkten kan välla fram i språket, att språket inte alls behöver kontrollera instinkten, utan kan vara dess utflöde. Detta har jag lärt mig genom att ge akt på mitt nattliga drömliv, samt på hur mina dikter föds - totalt instinktivt, som sexfantasier eller som dagdrömmandet när jag var liten och oskyldig.

Även språket är en slags materie, som vår instinkt kan forma och leka fram. Språket behöver inte vara några kläder, ytliga påhäng, hyckleri, utan det kan inkorporeras i vår kropp lika intimt som maten vi äter. Det är därför den fria läslusten bortom alla måsten ofta upplevs som en slags andlig matlust, som om vi åt ord.

Denna insikt om språket har riktat ett hugg mot den förakt för språket som jag delat med postmodernismen, och som vi ser i full blom i den senaste diktningen, där språket lemlästas och bryts ner intill total intighet och meningslöshet. Denna insikt har fått mig att hänge mig mer ohämmat åt skönheten och romantiken i språket, utan postmoderna hämningar. Språkkroppen behöver inte tuktas, svältas och styckas i en språklig anorexia, i lyriska självmördarbeteenden, utan den kan få släppas lös i all sin meningsfulla djuriska vildhet och skönhet, där varje ord och mening får klinga med hela sin historias skönaste laddningar, kommunikativt, socialt, lekandes med omgivningen, istället för att sitta ensam och sura över språkets oförmåga och dess isolation från naturen.

2010-12-14

The five beggars of Hellin (parable)

There was five beggars in the small village of Hellin. They begged every day, from morning to evening.

One day there appeared a homeless, penniless man in the village. He never begged like the beggars, but played all the day long, with dogs and children. When he was hungry, he ate from the garbage. Sometimes people gave him money when they saw him searching for food in the garbage. With those money, he bought some food that he ate in the same moment. When he was satisfied, he gave the rest of the food and the rest of the money to the five beggars. He never saved any food or money for later use, but trusted in the garbage.

But one day all the garbage-containers began to be locked and closed. And no restaurant let the man come inside to find some rests of food on the tables.

The man got very hungry at last, and tried to eat grass and leaves. But it didn't help. Then he went in despair to one of the five beggars, and begged money from him, who had five euro. But the beggar only sent him away, afraid that he was going to steal her fine begging-place outside the church.

Then the man went to the other four beggars. With the same result. This hurt him so deeply, that he vanished into a big forest nearby, where he died of hunger and sorrow.

2011-02-01

The slavekeeper (parable)

Once upon a time there was an old, sick man who lived alone with an old, sick slave. The old, sick man could scarcely walk, and could not prepare his food himself. He forced the old, sick slave to do that, a slave who could scarcely walk either. The slave suffered deeply under the too heavy burden of work, but the old, sick man controlled him day and night with a pistol.

One day the slave was able to take the pistol from his husband. Now he was safe, and could rest. He fell asleep, and he never awake again.

The husband cried out of anguish and fear, becouse now he would die too, with nobody reaching him food.

An angel appeared, and said to him: "If you fear death, you will torture other beings until the bitter end, to avoid death. If you don´t fear death, you will choose death before keeping any being as your slave."

2011-02-01

Om mánniskorna fórstod att civilisationen ár helvetet...

Om mánniskorna fórstod att civilisationen ár helvetet, det enda helvetet som existerar i universum, det enda som nàgonsin kommer att existera, och att 70 àr i civilisationen ár det nármaste man kan komma evig pina i helvetet,

om mánniskorna fórstod detta, dà skulle en váckelse bryta loss, lika kraftig som váckelsen i Wales 1905, och mánniskorna skulle ropa efter Jesus, inte Buddha, pà váldiga bónemóten óverallt i várlden.

Men mánniskorna fórstàr inte att civilisationen ár helvetet. De har vant sig vid helvetet, och tror att man màste lida och pina sig sjálv.

Man fórstàr inte att civilisationen ár helvetet fórrán man har upplevt det fysiska paradiset bland djuren och váxterna, som man bara kan uppleva nár man lámnar civilisationen och lever som Jesus. Jag har upplevt det, och jag har stándigt en fot inne i detta paradis.

Men jag kan bara sága er: Jag har varit som ni, och jag vet skillnaden mellan mitt liv och ert. Jag har bara ett ràd: Ropa pà Jesus! Med ord eller utan ord. Andevárlden kommer att hóra ert rop, och sátta igàng en frálsningsplan fór ert liv, fór att leda er ut ur den civiliserade livsstilen.

2011-02-02

Djurisk hálsa. De viktigaste principerna.

1. **Bakterierna**. Djuren vàrdar om sin hálsa genom att (spontant) fà i sig massa bakterier, genom allt de slickar pà och all smuts de fàr i sig, ungefàr sàsom de smà barnen. Bakterierna ár A och O i hálsan. Man ska ha massor utav dom, och bakterier av alla mójliga slag. Dà blir man immun mot det mesta, och kan áta nástan vad som helst.

Civilisationen dáremot, vàrdar om sin hálsa genom att drápa bakterier. Allt handlar om att drápa. Penicillinkurer och antibiotika handlar om detta. All "hygien" handlar om detta. Det ár dárfór de civiliserade blir sà látt sjuka. Bara fór att de inte fàr i sig tillráckligt med bakterier och smuts.

Jag ár själv ett vittnesbórd om hur frisk och stark man blir nár man áter mycket smuts. Jag har haft en oerhórt god hálsa sà lánge jag varit luffare, dvs. i 5 àr. Ja hela mitt liv. I min familj var vi ju ganska fria med hygienen.

2. **Maten**. Djuren tánker inte pà vad dom áter. Dom áter precis vad som helst. Är det gott, gàr det ner, àr det inte gott, gàr det inte ner. Sà enkelt ár det. Dom dór hellre án att leva sitt liv pà mat dom inte gillar.

God hálsa handlar inte om att áta "rátt" sorts mat, utan om att kunna njuta och tillgodogóra sig av den mat man faktiskt áter, vad det án ár. Detta kan man bást om man har massa bakterier och djur i magen. Har man det, spelar det ingen roll vad man stoppar dit, áven om det ár simpel McDonald´s-mat hela livet. Bara det ár gott. **Fór det ár det goda** som gór magen frisk och stark, inte det "rátta" och "hálsosamma". Màr bakterierna i magen bra, màr hela kroppen bra. Glóm alla kalkyler om vitaminer, proteiner, kolhydrater och fett. Sànt ár bara bullshit.

Civilisationen dáremot, ár besatt i "rátt och fel" nár det gáller kosten. Det kan gà till rena rama vidskepligheter. Det florerar smà "mat-sekter", vegetarianism, veganism, ràkostare osv. Det hela ár lika idiotiskt som det religiósa sektvásendet, och matlárorna ár lika vidskepliga som religionernas láror. Även dom som ska stà fór s.k. "naturlig" kost, sàsom Are Waerland, A.Vogel och ràkostarna, ár vidskepliga sà det osar om det.

3. **Drycken.** Fólj det som ár gott áven hár. Jag dricker nástan aldrig vatten, bara fór att det mesta av vattnet som erbjuds ár sterilt och smaklóst. Kranvattnet ár rena rama skámtet. Nástan allt liv ár utrensat. Jag hatar det, óverallt. Dáremot har jag en passion fór regnvatten, som ár sà gott att jag fàr **begár** nár jag dricker det. Jag màste dricka mer, mer, mer. Ett sug uppstàr. Som om jag vore alkoholist pà regnvatten. Orsaken ár enkel. Regnvatten ár inte sterilt, utan full av godsaker. Bakterierna i magen **márker** detta.

Men det ár sállan jag fàr chansen att dricka regnvatten. Fór det mesta blir det att dricka fràn vattendrag i naturen, dikesrenar och smutsiga pólar (det ár sant!), dár vattnet ocksà ár ganska gott. Men fárskt regnvatten slàr alla rekord.

Är jag i staden, dricker jag mest coca-cola och sóta drycker som jag hittar bland matresterna pà restauranger och McDonalds. Det ár mycket, mycket hálsosammare án sterilt kranvatten, och ganska mycket godare ocksà. Och mina tánder har inte tagit skada av det, av skál som bara djuren fórstàr (jag borstar aldrig tánderna).

2011-02-03

The trinity of Gaia

The space of Gaia (earth) is dominated by three big living beings, three big Gods:

The mountain core (Father of Gaia)

The Sun (Son of Gaia)

The Sea (Mother of Gaia)

The Mountain, the Sun and the Sea is the Father, Son and Holy Spirit of Gaia. If we shall play with the Christian symbols when we think about all the gods that fills the space of Gaia.

In these three big Gods, all the other Gods of Gaia live, as the fish in the Sea. We are in this trinity, and this trinity is in us. Panenteism. If we only think like this about the Trinity of Christian theology, we can make sense of the otherwise dead symbols. Everything the church have said about God and trinity is maybe right if we applicate it on the real Gods of Gaia, the Three Big Gods of Gaia.

In this sense, Jesus is like a Sun for the humanity, parttaking in the task of the physical Sun. A son of the Sun.

2011-02-03

Jews who have inspired animalism

I reckon both ethnic Jews (although it´s actually a quite impossible concept nowadays) and non-ethnic converts to Judaism:

Moses (his ten commandments and his Tabernacle-symbolism)
John the Baptist (his wildman-life)
Jesus (his Sermon of the Mount)
Paul (his thoughts upon freedom from the Law)
Moses de Leòn (nature mysticism in "Zohar" and "Seder Gan Eden")
Henri Bergson (his thought about "Elan Vital", the vital force of nature)
Karl Kraus (his media-criticism)
Sigmund Freud (his thoughts that mental illness depends on oppressed sexuality and oppressed animalic urges)
Lev Sjestov (his dichotomy between hellenism and judaism, Athen and Jerusalem)
Erich Fromm (his theory of being instead of possessing)
Simone Weil (her theology of Kenosis, of the self-emptying and abdiction of God)
Herbert Marcuse (his thought that a true political revolution always is a sexual revolution)
Theodor W.Adorno (his theory of how technology alienates man from his own nature)
Walter Benjamin (his vision of civilized history as cathastrophe upon cathastrophe)
Emanuel Lèvinas (his focus upon morals)
Paul Andersson (his vagabond-life)
Jacques Derrida (his thoughts about man as an animal)
Geza Vermes (his focus upon the jewishness of Jesus)
Noam Chomsky (his thoughts about slavery)

2011-02-03

The dangers of animalism when it´s lived in a wrong context

(written to the young swedish poets Carl Forsberg, Malte Persson and Carl-Michael Edenborg)

When animalism is preached and lived in a civilized context, without living like the animals, it becomes **ethical nihilism**, extremely destructive. The seed of this nihilism is found in William Blake, Friedrich Nietzsche, Aleister Crowley, Martin Heidegger, Hitler and the postmodernist and deconstructivist philosophers and poets. Today this nihilism is more popular than ever, and can be found in Malter Persson, Carl-Michael Edenborg, Johan Nordgren, the OEI-poets, and also among the "retrogardists". It often take the form of cynicism and black humour.

Animalism is only fruitful in the practical imitation of the life-style of Jesus, Saint Francis and Sadhu Sundar Singh.

The moral nihilist try to avoid and transcend the dicotomies of good and evil, heaven and hell, bevause he doesn´t understand these things as symbols. He shoots at the medieval materialistic religious fantasy, as it was something else than symbols. The reality behind the symbols of evil and hell is the System of civilisation, and if we don´t abandon this System as something really evil, we will live like demons, torturing each other. And here no marriage between heaven and hell is possible.

There IS something evil in this world. The nihilist have to accept that, and resurrect morally.

2011-02-04

The vision of civilized history in the Apocalypse of John chronologically adapted:

1. The eternal paradise reigns on earth, symbolized by the Throne.

2. Satan, the Monster, the System, rises from the sea. Adams sin, the first seed of civilisation. 2011 years ago. 1300 B.C.

3. The two prophets rise, and fight the Monster. The prophetic archetypes of Moses and Elijah. 600-100 B.C.

4. The false prophet rise, and slaughter the two prophets. It´s the antiprophetic archetype of the High Priest. 100 B.C.

5. The false prophet builds the image of the Monster, the Temple of Jerusalem This temple is the first city and first Babylon. It requires adoration, taking the place of God/Nature. 100 B.C. **There have existed only one Jewish temple in Jerusalem, not two, as the OT-exegetes have thought.**

6. The woman of the Sun (Israel) gives birth to a messiah, Jesus. He is resurrected to Nature, and his followers are persecuted, but hide in the earth (in caves of Qumran). 0-100 A.D.

7. The prostitute, the Christian church, appears, riding on the Monster of Babylon, drunk of the blood of inquisition. This began with Constantin 100 A.D.

8. The Monster shakes off the prostitute, and kills and eats her. The rise of science, modernism and secularism in the Enlighenment 400-500 A.D.

9. Christ returns in Sadhu Sundar Singh 1889, by his birth, and 1905 the martyrs are resurrected in the first resurrection, the Welsh and Pentecostal revival. The resurrected martyrs judge the world with Christ, and Satan-babylon is imprisoned for thousand years (symbolically, it means one eon or epoch), hindered by the revival, which creates religous liberty, a pause in the inquisition through the laws of religious liberty worldwide. Ecumenism and the interreligious movement are fruits of the judgements of the martyrs. Likewise the Swedish Academy, the Nobel Prize of literature, and all the excellent poetry, psychology, philosophy and theology 1900-1950 (I think e.g. these could be resurrected martyrs: Sigmund Freud, Johannes Múller, N.P.Wetterlund, David Petander, Eric Hermelin, Gustaf Fróding, Edith Sódergran, Bertil Malmberg, Antonin Artaud, Simone Weil, Walter Benjamin, Erich Fromm, Hjalmar Ekstróm and Theodor Adorno).

10. Babylon falls in the first and second World War 1914-1945, the Monster committs suicide, and its being is revealed, and kills all optimistic history-evolutionism. This is the deadly wound of the Monster.

11. The deadly wound of the Monster is healed 1945-1947, Satan is liberated from his prison, and gather all his armies in occupation of middle-east and palestina, that is: Harmageddon. Besides this third World War, the big inquisition and holocaust of psychiatry begins, with lobotomy and the first chemical torture ("medicins").

12. Christ returns the third time (2012?), and all the angels of paradise (all the gods of Nature) follow him this time. Satan is finally conquered, and the Doomsday begins.

Maybe mankind become extinct by a new flood, and maybe the Doomsday, the big Revealing of everything, takes place in the Spirit World. All are saved at last, and reincarnates on other planets, everything becomes new. The smoke from the fire that killed the Monster, the System, rises in all eternity, to the joy of the saved mankind.

2011-02-04

Hurdan Domedag jag skulle vilja ha fór mánskligheten

Om jag fick bestámma, skulle jag fixa fóljande gigantiska Nurnberg-ráttègàng àt mánskligheten:

Jag skulle locka havet att óversvámma hela civilisationen, sakta och mjukt, medan vattnet ánnu ár varmt, pà hósten, med minsta mójliga lidande, och med noll chans att óverleva fór nàgon mánniska.

Nár alla mánniskor dótt, skulle jag stálla till en stor fest i Andevárlden. Den sista màltiden i civilisationen, innan Guds rike, dvs, Naturen, bryter fram och vi reinkarneras som naturvarelser pà andra planeter án jorden (kanske ocksà pà jorden, men i sàfall som nàgot annat án mánniskor).

Denna sista màltid skulle se ut ungefár sàsom de kristna har fórestállt sig Lammets Bróllop. Alla skulle inviteras, kilometer efter kilometer med bord dukade med de láckraste rátter skulle sáttas fram ute i naturen.

Hár skulle vi tráffas innan vi alla skiljdes àt fór att bege oss ut i Naturens stora áventyr. Tráffas och samtala om allt som hánt. Det skulle vara en minnefest. Vi skulle hánge oss àt minnena, sóka lákedom fòr vàra minnen. Dom som vill minnas, kommer till festen, dom som inte vill minnas, gómmer sig i mórkret utanfór, plàgade av spóken och demoner, dvs. sina **undertryckta minnen, undertryckt verklighet**. Ingen kan gómma sig fór sina minnen eller fór Verkligheten, detta kommer upp, om inte annanstans, sà i vàra drómmar. Och Andevárlden ár som en kollektiv mega-vakendróm (en vakendróm ár att vara vaken inne i en dróm, och fórstà att det ár en dróm, med alla nya mójligheter till áventyr och utforskning av den inre verkligheten som detta innebár).

Pà denna fest skulle allt som hánt i civilisationens historia avslójas. Allt skulle avslója sin rátta innebórd. **Och detta skulle vara den enda domen**; att vi alla plótsligt mindes allt igen. Mindes vàra tidigare liv. Mindes vàra civiliserade brott i lagens och Guds namn. Mindes vad som **faktiskt hánde**, utanfór Systemets censur.

Fór de flesta skulle intrádet i Andevárlden tillsammans med hela mánskligheten innebára en chock. Tänk dig vilket chock nár allt avslójas pà en gàng, nár hela Sanningen om civilisationen och ditt liv váltrar sig óver dig. Att du plótsligt inser vilka offer din civiliserade livsstil har krávt, i nármaste omgivning och pà andra sidan jordklotet. Att du har plàgat dig sjálv och dina medmánniskor, direkt eller indirekt, nástan hela livet.

Psykiatriker skulle bli likbleka av skam nár det gàr upp fór dom att de psykmediciner som de aldrig vàgade testa sjálva, i sjálva verket var kemisk tortyr. Om det blir nàgon som kastar sig ut i mórkret utanfór minnefesten, màste det vara psykiatriker och personalen pà psykiatriska sjukhus, samt poliser och váktare. Plótsligt vánds allting upp-och-ner, och det avslójas att poliser, váktare och psykvàrdare, ordningens mán, ár de stórsta brottslingarna i Guds domstol.

Màtte deras skráck nár de móter sina offers minnen inte bli fór stor, màtte de làta sig tróstas av djurens och váxternas visshet om **att deras helvete kommer att gà óver, helt sákert**. Men sà lánge det varar, mà vi alla stà med óppna och fórlàtande armar, inbjudande dem till fórlàtelsens minnefest, Lammets Bróllop. Ty mànga av dem kommer antagligen att tro sig dómda till evig pina i helvetet. De har stámplat mánniskor som obotligt sinnessjuka pà jorden, och dómt dem till att leva resten av sina liv som zombies och avfall, och har dárfór svàrt att tro att Verkligheten kan vara mer barmhártig án dom sjálva. Sà som man har behandlat andra, sà tror man att man sjálv kommer att bli behandlad. Det en psykisk naturlag.

Det kommer att bli twà fester. En Fórlàtelsens Fest, och en Skráckens och Skammens Fest i mórkret utanfór. Inga djur och váxter kastar nàgon ut till den festen, utan mánniskans egen ofórmàga att fórlàta sig själv kommer att kasta honom ut dit.

Min tolkning av "det eviga helvetesstraffet"

Dessa twà fester kommer att vara **sà lánge det behóvs**, det ár helt upp till var och en att sága hejdà och reinkarnera sig nár dom vill. **Det finns inget tvàng i naturen**. Allt sker precis som i vàra nattliga drómmar. De tróttaste sover lángst. Och det som fórblir olákt under dessa twà fester, kommer att láka sig sà smàningom i vàra kommande liv som mánniskor eller icke-mánniskor. En sak ár i varje fall sáker: efter att den fysiska basen fór civilisationens Monster har fórsvunnit, kommer detta Monster aldrig att kunna resa sig mer, **aldrig i evighet**. Monstret kommer att vara i helvetet i all evighet. Detta ár det enda eviga helvetet som nàgonsin kommer att existera. Och monstret ár ingen person, utan en maskin. Maskinen Civilisationen kommer att brinna i helvetet i evigheternas evighet. Nàgon annan tolkning av helvetesstraffet stàr stick i stáv med allt jag har sett och hórt under hela mitt liv. Jag har sett godhetens spira i de mest tyranniska mánniskor, en spira som kommer att ta óver bara mánniskan rycks ut ur sitt "gáng", grupp-pressen i civilisationen. En sàdan grupp-press finns inte i andevárlden, dár vi alla blir "hin enkelte" (Kierkegaard), dvs. ensamma infór Gud och varandra, precis som i vàra nattliga drómmar. Ingen kommer att kunna plàga varann i andevárlden, utan den enda plàga vi kommer att uppleva, ár den jag beskrev ovan; ofórmàgan att fórlàta sig själv = skammen. Har man inte varit barmhártig mot andra, fàr man det svàrt med barmhártigheten mot sig själv. Men till sist kommer isen att smálta. **Helt sákert. Detta har blivit nàgot av en självklarhet fór mig**. Sà stark har jag upplevt kárlekens kraft.

OBS: detta som jag skrivit hár har jag sett genom "andeskàdning", och det rimmar med det vásentliga i det som tre andra stora andeskàdare har sett: Sadhu Sundar Singh, Emanuel Swedenborg och Uppenbarelsebokens fórfattare.

2011-02-07

The demon of death (parable for all the doctors and nurses in the hospitals of the world)

(especially to my sister Solveig Larsen, a nurse)

There was a dying patient in the hospital. Every time he was about to die, the doctor tried to revive him with electric shocks. The patient suffered much because of the shocks, and begged the doctor to let him die. But the doctor did not listen.

Because of all the shocks, the brain and the memory of the patient was severly damaged. At last he could not even express his own will any more, and lived like a zombie, like a living dead inside all the apparates of the hospital. He only shouted sometimes, and for this reason he received psychofarmaka pills, which passified him even more.

At last he died with a smile on his lips. He won over the doctor.

An angel appeared to the doctor, and said:

"My friend. Death is not dangerous, death is not a demon. But through demonizing death, you have yourself became a demon. YOu have became the very demon you think the death is. We have received prayers from old people who fear you more than they fear death".

2011-02